SACRIFICIU PENTRU ZANZIBAR

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villlers

SAS

Sacrificiu pentru Zanzibar
SAS 030

În românește de Mihaela Stoicescu

Editura TINERAMA, 2001

ISBN: 973–8070–56–2

Gérard de Villiers,
Mourir pour Zanzibar
Malko Productions – Paris,

Capitolul I

După naționalizarea nucilor de cocos, decăderea economică a comunității hinduse devenise cea de-a doua mamelă a prosperității tanzaniene. Bărbatul cu păr uleios, slab ca un schelet şi care dorise să-l întâlnească pe Malko. Părea a-şi cere scuze pentru că respiră. Era singurul hindus printre toți ceilalți africani-tanzanieni care-şi sorbeau cu lăcomie berea infectă de banane, aşezați fie la bar, fie în separeurile din lemn, cu mese strălucind de grăsime şi murdărie. Patru ventilatoare împrăştiau aerul umed, fără a reuşi să împrospăteze atmosfera.

Malko, aşezat lângă hindus, vru să deschidă gura, dar acesta îl opri imediat, destul de speriat.

— Atenție la cei doi din spatele nostru, rosti el, aproape nemişcându-şi buzele.

Malko aruncă o privire spre cei doi negri care stăteau tăcuți în fața unor halbe goale. Ca şi cum privirea lui i-ar fi deranjat, se ridicară şi o luară spre ieşire.

Cârciuma se afla chiar în centru oraşului Dar-Es-Salam şi era întotdeauna aglomerată, semănând, metaforic, cu Turnul Babel.

Suika, cel care stătea în fața lui Malko, era încă proprietarul ei, dar se aştepta ca în curând să fie deposedat. Preşedintele dăduse ordinul de naționalizare.

— De ce m-ați chemat? întrebă agentul C.I.A., care nu prea mai suporta atmosfera.

După ce ochii hindusului se rotiră, acoperind toată cârciuma, acesta şopti:

— Am descoperit omul care vă poate ajuta. Este un membru important al Partidului Naționalist şi acceptă să vă cunoască.

Malko îşi ascunse încântarea. De trei săptămâni, toate demersurile lui de a întâlni pe unul dintre opozanții preşedintelui Zanzibarului, domnul Mkele, rămăseseră fără rezultat.

Mkele, un tiran abominabil, teroriza mica insulă, fiind chiar pe cale de a o ceda chinezilor. C.I.A. era îngrijorată, insula reprezentând o bună pistă de aterizare. În numele africanizării, Mkele lichidase 16.000 de arabi.

Analiştii de la Washington îi relevaseră lui Malko existența unei numeroase opoziții, dar el întâlnise doar câțiva hinduşi care, la prima lui propunere, dăduseră înapoi. Numai la simpla

pronunțare a numelui tiranului din Zanzibar. Insula nu se afla decât la zece minute de zbor de Dar-Es-Salam, dar, cu toate astea, părea a se afla pe altă planetă…

— Unde îl pot întâlni pe acest om? întrebă Malko.

— La *Oyster Bay Hotel.*

— De ce nu a venit aici?

— Era prea periculos, suspină hindusul. Mkele are informatori peste tot!

Un înger trecu, având aripile pătate cu sânge.

— Este african?

— Nu! Este hindus.

Lui Malko îi era greu să-şi ascundă scepticismul. Hinduşii nu se prea dădeau în vânt pentru război. Mkele îi trata precum naziştii pe evrei.

— Doreşte, cu adevărat, să lupte contra lui Mkele?

— Da! Are două fete. Pe una a fost deja obligat să o mărite cu un militar din armata lui Mkele. Acum, îl obligă să o mărite şi pe a doua, care are numai treisprezece ani, cu un prieten al preşedintelui…

Îngerul trecu din nou…

Cu câteva luni în urmă, preşedintele Mkele decretase integrarea Zanzibarului, grație mariajelor inter-rasiale. Prin asta se subînțelegea că orice african poate forța o tânără hindusă să se căsătorească cu el. Cele care refuzau, erau închise în temnițe şi violate până când acceptau. Exploatare, în toată regula!

Numeroase familii hinduse, care refuzaseră să-şi mărite fetele ca în evul mediu, fuseseră masacrate de către Partidul Afro-Shirazi, principalul susținător al lui Mkele.

— Duceți-mă la acest om, decise Malko.

— Nu eu vă voi conduce. A venit cu o prietenă şi ea va fi cea care vă va face legătura.

Uşa din spatele lui Suika se deschise şi apăru o fată înaltă, cu părul lung, care-i cădea pe spate. Instinctiv, Malko observă picioarele lungi şi musculoase, în timp ce tânăra în roşu se îndrepta spre masa lor.

— Ea e Flavia, şopti hindusul.

Trăsăturile îi erau mai mult negroide decât hinduse, cu ochi mari, cafenii şi dinți strălucitori.

— Bonjour, spuse ea.

Vocea îi era melodioasă şi agreabilă.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La *Oysterbay Hotel*. Se află în centru, în cartierul rezidențial, pe malul oceanului Indian.

Agentul se întoarse spre Suika:

— Veniți cu noi? Aş dori mult să ne însoțiți!

Rămas fără replică, omul se ridică şi cu toții părăsiră cârciuma. Afară, aerul era supraîncălzit şi de nerespirat. Flavia se opri în fața unei maşini vechi, Cortina.

— N-ar fi mai bine să mergem cu maşina mea? întrebă Malko.

Era tot o Cortina, dar ceva mai nouă.

— Nu, spuse fata. Vă duc şi vă las acolo, apoi mă întorc în oraş.

★

Mai zăboviră câteva minute, după care se conformară şi se suiră în maşină. Fata părea agasată de prezența hindusului ce se instalase în față, lângă ea. După ce trecură prin fața hotelului *Kilimanjaro,* Flavia se angajă pe drumul paralel cu oceanul Indian.

Malko se gândea că această misiune era cea mai periculoasă din toată istoria colaborării sale cu C.I.A.

Partidul Unic, T.A.N.U.[1], instalase o disciplină de fier, copiind metodele lui Mao, într-un gen de socialism chinez cu iz african.

Tot ce nu era negru-antracit, era tratat cu vădită ostilitate. Numai chinezii, care începuseră construirea căii ferate spre Zambia erau bine priviți. Dar şi ei se întrebau cum vor tratați după terminarea drumului.

Dar-Es-Salam, amestec de blocuri moderne şi clădiri vechi, era împânzit de informatori ai T.A.N.U. Până şi agentul era urmărit în permanență, cu toate că era considerat expert al Statelor Unite în ajutorarea bolnavilor.

Malko fu sustras din gândurile sale de un zgomot violent de frâne. Flavia oprise brusc în spatele unui lung şir de maşini ce aşteptau culoarea verde a semaforului din fața podului Salender. De aici începea cartierul rezidențial *Oyster Bay,* aflat între ocean şi şoseaua Bagomoyo. Din cauza multiplelor atentate cu bombe, Serviciul de Securitate Tanazanian, S.S.T., amplasase un post de poliție pentru paza postului.

După ce traversă podul, Flavia o luă pe Kenyatta Road, o şosea largă, cu vile luxoase, sedii ale unor ambasade sau case ale unor

---

1 Uniunea Națională Tanzaniană (n.a.).

străini bogați. În stânga străzii, Malko zări un mic panou pe care scria: Marc Gowan. Era şeful C.I.A. Din Dar-Es-Salam. Vila dispăru şi, la numai doi kilometri, apăru *Oyster Bay Hotel*, loc în care se aduna toată lumea bună din oraş.

Malko realiză că nu văzuse niciodată vreo fotografie a lui Mkele, în ziare. Tiranul ieşea rar, iar atunci când o făcea era însoțit de şapte gărzi de corp. Cu mica sa mustață gen perie, semăna cu Hitler. Din nou, gândurile îi fură întrerupte de oftatul Flaviei:

— *I need petrol.*[2]

Într-adevăr, ceasul era pe zero. Rulară circa cinci sute de metri, îndepărtându-se de mare, descoperind o mică stație de benzină la încrucişarea străzilor Karme cu Msamani. Alături se găsea un mic restaurant italian.

Maşina opri în apropierea celor două pompe, dar nimeni nu apăru din clădirea cu geamuri. Stația de benzină părea abandonată. O carcasă ruginită putrezea sub o husă veche.

Metisa se întoarse spre Malko. Arătându-i pentru prima dată superbii ei dinți, îi zâmbi delicios.

— Un minut…

Se scuză, deschise portiera şi coborî elegant din maşină, îndreptându-se spre stația de benzină, strigă „Bwana”[3]. Nimeni nu răspunse. O cută verticală de incertitudine îi apăru pe frunte. Repetarea apelului rămase tot fără răspuns.

Murmurând ceva printre dinți, Flavia se îndreptă cu paşi mari spre micul restaurant italian. Malko şi hindusul rămaseră să aştepte în maşină, în căldura lipicioasă.

În momentul în care fata intra în restaurant, un negru ieşea din spatele clădirii ce adăpostea benzinăria, îndreptându-se spre pompe, cu pas leneş. Era imaginea vie a apatiei fără limite, tipică negrilor.

★

Din momentul în care nu te mai deplasai cu maşina, căldura devenea sufocantă. Malko observă apariția unui negru care ieşise din spatele stației de benzină, ras complet în cap şi îmbrăcat cu o salopetă verde, cu pete de culoarea pielii. Acesta se apropie de maşina lor, ținând în mână o pompă. Numai că rezervorul

2 Am nevoie de benzină.

3 Domnule! (n.a.)

Cortinei era amplasat în spatele maşini, iar bărbatul stătea în dreptul portierei din față... Negrul introduse pompa pe fereastra deschisă şi începu să-l lovească pe hindus, împroşcându-l cu lichidul roşiatic şi orbindu-l cu benzină. Țipetele lui Suika se auzeau până departe, hainele lui fiind deja impregnate de benzină.

Agentul nu avu timp să-şi pună prea multe întrebări. În acelaşi moment apăru şi Flavia în uşa resturantului, şi, văzând scena, strigă ceva în „swahili". Negrul întoarse brusc capul, apoi privirea lui se îndreptă spre Malko. Fata urlă din nou.

Jetul de benzină se îndreptă spre agentul care abia avu timp să se ghemuiască jos. Un strop de benzină îl atinse pe umăr. Se rostogoli spre cealaltă portieră a maşinii, cu stomacul făcut ghem, de oroare. Deschise uşa, se prăbuşi pe pământ şi încercă să se îndepărteze cât mai mult de vehicul.

Văzu doar cum negrul arunca un chibrit aprins prin geamul deschis şi auzi un urlet cumplit scos de o formă umană ce ieşise din maşină, alergând pe şosea precum o torță vie.

Din restaurant ieşiseră mai mulți oameni. Unul alergă spre hindusul care ardea, încercând să-l ajute. Din păcate pentru bietul om, era deja prea târziu.

Malko, după ce îşi dădu seama că partenerul său de discuții trăgea să moară, o luă la pas spre mare, trăgând adânc aer în piept în încercarea de a scoate mirosul de carne arsă. Preşedintele Mkele avea, deci, metodele lui pentru a se debarasa de opozanți.

Capitolul II

Dinții de iepure ai ataşatului cultural chinez se încălecau în asemenea mod, încât puteai crede că erau dinadins încălecați. El însuşi părea că înoată în costumul gri, de pânză. După ce făcu o rotație de 90°, întinse un dosar gros, albastru.

— Excelență, acesta este dosarul şcolii.

Ministrul Educației Naționale din Zanzibar luă dosarul, îl deschise şi privi cu un aer distrat textul în engleză, apoi îl pasă unui negru cu ochelari, care se afla în spatele lui. Se temea de străinii care nu ştiau nici să citească, nici să scrie. Mai era

conştient şi de faptul că datora postul său numai fidelității necondiționate față de preşedintele Abdel Mkele. Acesta din urmă, scoțându-şi degetul mic din ureche, surâse amabil ataşatului cultural chinez.

Mkele avea oroare de audiențe solemne ce aveau loc în măreața sală de conferințe a clădirii galbene, sediul Partidului Afro-Shirazi. Chinezii însă adorau primirile fastuoase cu cel puțin patru sau cinci membri ai guvernului din Zanzibar.

Pe de altă parte, Abdel Mkele nu dorea să le pricinuiască partenerilor chinezi nici cea mai mică îndoială. Numai cu ajutorul lor era asigurat că va rămâne pentru totdeauna şeful insulei...

Ataşatul cultural chinez aşteptă înțepenit pe loc, surâzând mecanic rândului de fotolii. În spate se aflau gărzile de corp înarmate, aparținând diverselor ministere.

Mkele avea la rândul său şapte gărzi de corp, înarmate până-n dinți şi care considerau prezența chinezului drept un adevărat pericol pentru preşedintele Zanzibarului. Acesta îşi dădu seama că trebuie să spună ceva.

— Prietenia nezdruncinată a poporului chinez... începu el, dar se întrerupse brusc.

Uşa grea din lemn de teck se deschise în fața unui negru scund, ce purta ochelari cu dioptrii mari. Avea o înfățişare plăcută. Era îmbrăcat cu o saharianã bej şi o eşarfă în jurul gâtului.

În acelaşi mod în care Watengu Kato, şeful poliției din Zanzibar ştia să pară umil în fața superiorului său, preşedintele Mkele, tot atât de redutabil putea fi în fața subordonaților...

Cu mâinile încrucişate, aştepta în fața uşii. Făcând un gest larg, Mkele îi ordonă lui Kato să se apropie. Şeful poliției îl ocoli pe chinezul musafir şi veni să se aplece la urechea preşedintelui. Pe măsură ce-i vorbea, gura lui Mkele se strâmba într-un fel de paroxism de violență şi de cruzime. Degetele lui groase se încrucişau şi se desfăceau nervos. Îl întrerupse pe Kato şi se ridică.

— Trebuie să plec, spuse către chinezul uluit.

Urmat de Watengu Kato, o luă spre capătul săii atât de repede că sandaua stângă îi scăpă din piciorul gol.

★

— Canalie neruşinată! urlă Abdel Mkele.

Micul Kato păru că se face şi mai mic. Cei doi bărbaţi se aflau faţă în faţă, într-o încăpere îngustă, cu decoraţiuni de sidef.

Mkele, beat de furie, îşi trăgea mustaţa ca o perie, aproape să şi-o smulgă. Nu suporta eşecul subordonaţilor, mai ales când era vorba de o acţiune simplă, de rutină. Îşi eliminase întotdeauna adversarii fără ezitări sau şovăieli. Se plantă în faţa lui Kato:

— Te voi destitui sau am să te împuşc!

— Desigur, se bâlbâi şeful poliţiei.

Era obişnuit cu exploziile de furie ale superiorului. În astfel de momente, creierul său vira spre nebunie. Abdel Mkele îşi adună de jur-împrejur poalele veşmântului său alb şi se lăsă să cadă pe un scaun de lemn, calmat de etalarea puterii sale.

Îşi aduse aminte de vremea în care dormea în taxi, din lipsă de casă. Asta se întâmpla în epoca bătrânului sultan al Zanzibarului. Şi trecuse ceva timp…

Acum, avea mână liberă peste finanţele partidului Afro-Shirazi şi ale ţării, pe care le administra cu o avariţie sordidă. Nu mai dădea voie nici la importul de săpun. Îi hărţuia fără milă pe contrabandiştii de cuişoare, bogăţia insulei, cumpărate de stat, adică de el, la un preţ ridicol de mic. Teama lui era că nu cumva un comando venit din exterior să-i pună capăt puterii, Zanzibarul fiind un popor liniştit.

Dar oamenii de rând nu uitaseră felul „magistral” în care Mkele masacrase 16.000 de arabi, femei, copii, bărbaţi, tot ce îi „căzuse în mână”. Acum venise rândul hinduşilor. Sărmanii comorieni care fabricau de ani de zile lăzi de lemn delicios parfumate, în fundul magherniţelor infecte, îl admirau în secret pe Mkele pentru îndrăzneala lui. Ultimii hinduşi din ţară se ascundeau resemnaţi, în oraş, ştiind că erau sortiţi să fie spoliaţi, bătuţi, torturaţi sau omorâţi…

Şeful poliţiei îşi spuse că nişte cuvinte liniştitioare vor sfârşi prin a-l calma pe tiran.

— Voi încerca din nou să-l ucid pe acest alb, şopti el.

Mkele tresări, devenind iar vânăt de furie.

— Nici nu vreau să încerci măcar, tună el. Vreau să mi-l aduci aici viu, ca să-l omor eu, însumi!

Watengu Kato îşi înghiţi saliva. Între a comanda un atentat şi a răpi un om care lucra pentru o forţă ca America, era o mică diferenţă, pe care el nu se simţea în stare s-o depăşească.

S.U.A. avea un mic consulat în oraş. Dacă unul de-al lor era torturat şi executat la Palat, ei aflau şi puteau reacționa.

Kato păstrase un fel de teamă superstițioasă față de acest alb şi de puterea lui.

— E mai prudent să fie omorât la Dar-Es-Salam, sugeră timid.

Ochii negri ai lui Mkele se fixară asupra lui.

— Nu! Vreau să-l omor cu mâna mea!

— Dar, Statele Unite…

— La radio se anunță că voi ține un discurs în seara asta, vociferă preşedintele. Să asculte toată lumea: voi spune ce gândesc despre americani!

O dată în plus, cei din Zanzibar vor asculta o diatribă de o incredibilă violență, uluiți de curajul preşedintelui lor, care îi sfida pe mai marii acestei lumi, ignorând faptul că Radio-Zanzibar nu se auzea decât la cincisprezece kilometri. Perspectiva de a se răcori, nu-l calmase complet pe Mkele.

— Cheamă-l pe ambasadorul S.U.A la Dar-Es-Salam, îi ordonă caun vulcan lui Kato.

★

Douglas Salem îşi depărta receptorul de ureche. Printre paraziții telefonului tanzanian, vociferările preşedintelui Mkele făceau să vibreze dureros timpanul.

— A trebuit să suport lucruri intolerabile din partea unor țări ca Anglia, urla Mkele, dar s-a terminat! Voi fi implacabil pentru duşmanii poporului mei. Voi…

— Dar, Excelență, încercă să intervină ambasadorul S.U.A., eu nu înțeleg…

— Canalie neruşinată! tună Mkele. Încercați să mă răsturnați? Vă aliați cu duşmanii mei?!

Diplomatul tresări. Deşi era obişnuit cu exploziile verbale ale anumitor conducători africani, Mkele depăşea limitele…

— Nu voi permite… începu el.

— Spuneți-i agentului dumneavoastră să spele putina. Dacă mai rămâne doar o oră la Dar-Es-Salam, îl voi ucide, îi voi tăia capul…

Se întrerupse, împleticindu-se de furie şi nemaigăsindu-şi cuvintele. Deodată, ambasadorul auzi un „clic”. Preşedintele din Zanzibar îi închisese telefonul.

Douglas Salem clătină din cap, încă surprins de această izbucnire. Apoi, apăsă pe butonul interfonului:

— Găsiți-mi-l pe Marc Gowan, oriunde ar fi şi spuneți-i să vină la mine imediat, ordonă el.

★

— Ai văzut cum i-am vorbit? jubilă Abdel Mkele.

Kato aprobă, cu ochii umezi de emoție în spatele ochelarilor.

— O va lua la fugă, precum o căprioară în fața unui leu!

Preşedintelui îi plăcea tare mult să fie comparat cu un *simba[4]*, emblema forței. După această descărcare, se ridică ceva mai calm.

— Vei trimite pe alții să-l lichideze. Dacă n-a fugit încă... Acum, hai acasă, mi-e foame!

Fără a reuşi să-şi creadă ochilor, Mkele îşi fixa Mercedesul 280 parcat în spatele clădirii galbene a A.S.P.[5] Cele două ornamente din față şi din spate dispăruseră. Totuşi, ele fuseseră acolo, strălucitoare şi nichelate, chiar şi după ce şoferul personal venise de la farmacie cu pastilele pe care i le cumpărase.

Puştanii se învârteau deseori prin zonă, strecurându-se pe sub gardul metalic ce înconjura terenul A.S.P. Niciodată nu se atinseseră însă de maşina președintelui!

Muți de groază, soldații care formau gărzile de corp, contemplau sacrilegiul. Watengu simți că intră în pământ. Definitiv, azi nu era ziua lui bună.

Preşedintele întoarse încet capul spre el şi-l fixă cu trăsăturile contractate. Pentru a scăpa de această privire, şeful poliției se repezi spre Mercedes şi-l înconjură. Înțepeni, depăşit de această crimă de *les-majestate*. Cele patru podoabe ale maşinii dispăruseră! Mkele era capabil să-l omoare pe loc.

— Preşedinte, strigă Watengu, precis au fost hinduşii!

Un mic pogrom ar fi destins nervii lui Abdel Mkele. Dictatorul fixa cele patru roți mutilate, cu o furie neputincioasă. Ca un automat înaintă, deschise portiera şi se instală pe banchetă.

— Condu-mă la închisoare. Repede.

Kato se repezi la volan. Două gărzi de corp se înghesuiră lângă el, ceillalți se urcară într-un „4×4". Până la închisoare, nimeni nu scoase o vorbă. Ajunseră la o clădire veche, la stânga de Nyerere Road, la o milă de Zanzibar. Nu se aflau acolo decât delicvenți mărunți, căci adevărații „vinovați politici" erau imediat executați.

---

4 Leu în dialectul swahili (n.a.)

5 Afro Shirazi Party (n.a.)

Kato claxonă energic şi doi soldaţi deschiseră poarta grea, plină de ornamente de metal, ca de-alftel toate porţile din ţară.

Abdel Mkele sări din Mercedes, adunându-şi pe lângă picioarele groase pulpanele veşmântului alb.

— Să fie scoşi în curte toţi prizonierii, ordonă el.

★

Erau vreo cincisprezece, în picioarele goale, având mâinile legate la spate cu funii groase, clipind din ochi sub soarele strălucitor din curtea închisorii. Sărmanii comorieni, fuseseră împinşi la mici escrocherii din cauza mizeriei.

— Ăştia sunt hoţii, anunţă Kato.

Ceilalţi prizonieri rămăseseră grupaţi, temători, înghesuiţi unii în alţii. Mkele îi inspectă pe oamenii din faţa lui. Ochii săi mici, înfundaţi, sclipeau de furie.

— Canalii neruşinate! explodă, sunteţi ruşinea Zanzibarului!

Continuă, încingându-se din ce în ce mai mult, amestecând dialectul comorian cu swahili, topindu-se sub soarele de plumb.

Prizonierii nu înţelegeau nimic din monologul preşedintelui. Deodată, Mkele se opri, smulse bastonul lung de lemn de la unul din gardieni şi se plantă în faţa primului deţinut. Cu o mişcare puterică, îi crăpă obrazul până la maxilar. Omul căzu în praf, cu un ţipăt surd. Mkele se întoarse spre Kato.

— Ajută-mă! Au nevoie de o lecţie.

Kato, la rândul lui, luă un alt baston. Amândoi începură să lovească prizonierii, năpustindu-se peste ei de-ndată ce căzeau la pământ. Comorienii încercau să se apere zvârcolindu-se sub bătaia de joc a gardienilor. Unul dintre ei dădu fără să vrea un picior lui Mkele, atingându-i pulpa. Imediat, preşedintele începu să-l lovească pe sărmanul om, ca un nebun. Kato îi veni în ajutor şi doi gardieni se dezlănţuiră cu lovituri de picioare. În câtâva minute, nenorocitul nu se mai mişcă, rămânând cu faţa în praful alb. Sângele îi curgea din urechi şi din nas.

Puţin calmat, Mkele aruncă bastonul de lemn. Prizonierii gemeau sângerând, plini de vânătăi. Unul urla. Avea cubitusul ieşit din braţ.

— Ridicaţi-vă, ordonă Abdel, plin de severitate. Socotiţi-vă norocoşi că nu v-am omorât.

Se întoarse spre şeful poliţiei

— Vom restabili obiceiurile ancestrale, anunţă grav. De-acum încolo, hoţilor li se va tăia mâna. Dacă recidivează, li se va tăia şi

cealaltă mână. Şi dacă vor mai continua, vor rămâne fără nas. Pregăteşte legea.

Kato aprobă, scuturându-şi sahariana. Unul câte unul, prizonierii se ridicau. Nu mai rămase decât mortul din praf. Dar furia bestiei nu se calmase încă.

— Să mi se dea un *panka[6]*.

Voia să-şi ostoiască şi ultimele urme de furie. Unul din gardieni aduse în fugă un cuțit cu o lamă lată şi i-l întinse respectuos. Mkele inspectă prizonierii şi îndreptă lama spre al treilea, un comorian voinic, ce nu fusese prea marcat de bătaia primită.

— Tu, vino aici!

Omul înaintă, tremurând literalmente din toate membrele. Țeasta lui rasă era acoperită de bube.

— Dezlegați-l.

Un gardian se execută. Deținutul rămase cu brațele atârnând, cu ochii în jos.

— Pentru a inaugura noua lege, trebuie dat un exemplu. Ce ai făcut?

— Am adunat scoici, bolborosi omul.

— Tu nu ştii că „Tek-Tek" aparțin statului? îl certă Mkele. Este foarte grav ceea ce ai făcut…

Îl luă de braț şi-l duse până la o masă, unde îl puse să întindă brațul stâng.

— Țineți-l bine, ordonă Abdel.

Kato şi un gardian se repeziră împreună. Preşedintele se dădu un pas înapoi, apucă panka şi o abătu cu toată forța asupra mâinii prizonierului. Gestul fu atât de violent, încât lama grea rămase înfiptă în lemnul putred al mesei. Stupefiat, comorianul îşi privi mâna căzând la pământ, secționată la capătul cubitusului. Jetul de sânge țâşnea cu putere. Abia după câteva secunde, după ce trecu şocul, sărmanul om scoase un urlet.

Preşedintele, de-acum foarte calm, puse cuțitul de-o parte.

— Să fie îngrijit. Şi să se ştie că de-acum nu voi avea milă de hoți.

Un gardian confecționă un garou dintr-o funie. Uimiți şi îngroziți, ceilalți prizonieri nu îndrăzneau nici să mai respire.

---

6 Un fel de cuțit (n.a.)

Muştele roiau deja în jurul mortului. Amputatul urla şi hohotea. Fiindu-i milă, un gardian, comorian şi el, îi şopti:

— O să căutăm un doctor, după ce preşedintele va pleca.

Țipetele victimei se întețiră: din ordinul lui Mkele, medicii tanzaniei erau formați acum doar într-o lună, din cauza economiei şi grație unei metode importate de chinezi...

În momentul în care se pregătea să părăsească incinta închisorii, privirea lui Mkele se opri pe o siluetă înaltă, care-i depăşea pe ceilalți deținuți cu aproape un cap. Se apropie. Prizonierii se depărtară şi el se trezi în fața unei tinere femei, care măsura mai mult de 1,90 m şi care-i susținea privirea.

Era o hindusă cu pupilele negre, umede, părul ca pana corbului, lung până la talie, cu trăsături fine, un nas încovoiat, arcuit şi buze groase, aproape violete. Îşi învelise trupul într-un sac vechi, drapat în maniera unui sari, care o acoperea până la jumătatea pulpelor. Țesătura grosolană nu reuşea să-i ascundă pieptul bombat şi îngustimea şoldurilor. O cicatrice mică forma o pată neagră în nara stângă. I se smulsese o bijuterie încrustată în carne...

În atitudinea ei, totul respira orgoliu şi rafinament. Din cap până-n picioarele goale şi fine... Pielea brună a gambelor interminabile părea aproape albă, pe lângă cea a celorlate deținute.

Watengu Kato fornăi de poftă. Pe lângă localnicele bucălate şi negre ca nişte prune...

Preşedintele o contempla pe tânăra hindusă, fără a spune un cuvânt. Un licăr şiret trecu prin ochii lui mici, negri. Se depărtă de prizonieră şi se aplecă la urechea lui Watengu:

— E nepoata bătrânului Trombay? Cea care nu vrea să se mărite cu căpitanul Chakula?

— Exact, făcu Wantegu.

Un fior neliniştitor goni şiretenia din ochii lui Mkele.

— E frumoasă.

— Foarte frumoasă, aprobă plat Kato.

— Tu l-ai ucis pe tatăl ei? Nu mi-aduc aminte...

— E în închisoare, dar pot...

— Ah. Da. Pe fratele ei l-ai omorât...

— Pe amândoi frații, când am venit s-o căutăm, corectă şeful poliției, amabil.

Trebuia să-i dai Cezarului, ce-i al Cezarului..

Mkele făcu brusc o întoarcere şi merse drept spre tânără. Pe chipul său cu trăsături grosolane, satisfacția se opunea răutății. Îi venise o idee diabolică.

— Să fie băgați înăuntru toți prizonierii, strigă el, în afară de ea.

Degetul îi era îndreptat spre tânăra hindusă, ale cărei pleoape se zbăteau repede. O frică atroce o țintui pe loc.

★

Toți prizonierii intraseră în închisoare. Dintre gărzi, trei erau în curte, aşteptând indicații pentru a lua mortul.

— De ce refuzi să te măriți cu ofițerul care ți-a făcut cinstea de a-ți cere mâna? întrebă sever Mkele.

Hindusa nu răspunse.

— Eşti o cetățeancă rea, făcu preşedintele, şi ar trebui să te las să putrezeşti în celulă, până-ți vei schimba ideile. Dar am decis să manifest clemență față de tine.

Pupilele negre se umplură de neîncredere. Niciodată nu manifestase Mkele clemență față de hinduşi.

— Vă mulțumesc, domnule preşedinte, se forță tânăra.

— Şi chiar te vei putea întoarce la Universitatea din Dar-Es-Salam, continuă bărbatul. Îți voi da chiar eu avizul…

Hindusa îşi împreună maşinal mâinile. Era incredibil. Să poată fugi din Zanzibar! Chiar şi dacă nu era decât pentru a merge până la Dar-Es-Salam… Neîndrăznind să ceară nimic, ea aşteptă urmarea.

— Bineînțeles, tatăl tău va rămâne aici, până ce-mi vei fi făcut un serviciu pe care am să ți-l cer. Dacă ai fugi, te-aş tăia chiar eu în bucăți.

Cu trăsăturile contractate de groază, tânăra îl fixa disperată. Mkele mai avansă şi spuse cu voce joasă:

— Vei face ce-ți spun eu, fără discuții.

Tăcută, hindusa înclină din cap.

— Apoi, vei fi liberă, afirmă încet Mkele. Vei putea să te întorci la familia ta.

— Voi putea să plec din Zanzibar?

Întrebarea țâşnise, fără ca ea să o poată opri:

— Nu-ți place frumoasa noastră insulă? îi reproşă Mkele.

— Ba da, ba da, se grăbi să afirme fata.

— Ei bine, te vei întoarce şi te vei căsători cu cine vei dori…

Din păcate sărmana ştia că era doar o minciună, că o vor lăsa în pace câteva săptămâni. Şi coşmarul va reîncepe. Dar vor fi câteva săptămâni câştigate. Între timp, poate se va produce un miracol! Mkele ar putea fi lovit de mânia Dumnezeiască. Dacă Dumnezeu exista? Hindusa înălță capul.

— Ce doriți de la mine?

Vocea îi tremura uşor. Preşedintele zâmbi, părinteşte. O bătu uşor pe şoldul elastic, prin materialul grosolan. Tânăra femeie citi dorința din ochii bărbatului şi îi fu greu să-şi ascundă dezgustul.

— Cum te cheamă? întrebă aproape amabil Abdel.

— Anjeli…

— Am să-ți cer ceva foarte uşor, Anjeli, dar care-mi va face mare plăcere. Tu vrei să-mi faci plăcere, nu-i aşa?

Pupilele negre, umede, se fixară pe cadavrul comorianului aflat în mijlocul curții inundate de soare.

— Bineînțeles, domnule preşedinte.

Capitolul III

Şase chinezi taciturni, în cămaşă, se îmbuibau cu languste, sub frunzele mari ale unui pin, într-o grădină a hotelului *Palm Beach*. La trei mese de ei, Marc Gowan şi de Malko obținuseră o masă afară, unde temperatura era ceva mai suportabilă. Duminică seara, toate familiile de negri mai înstărite veneau la *Palm Beach.*

Marc Gowan, cu nişte ochi vioi, tot timpul în mişcare, se juca distrat cu un cocoloş de pâine.

— M-a sunat ambasadorul. Din cauza dumneavoastră, zise el. Mkele a făcut o criză de nervi, ieri. I-a spus tatălui său, Salem, că v-ar omorî cu mâinile lui.

— S-ar zice că vă sperie?

Gowan ridică din umeri.

— E atotputernic în Zanzibar. Chiar şi personalul consulatului nostru are nevoie de o permisiune pentru a merge la plajă. Dacă un localnic le încalcă ordinul, e arestat şi bătut. Oamenilor noştri le e foarte greu să găsească ceva dovezi despre gunoiul ăsta de Mkele.

— Şi tanzanienii? îl susțin şi ei?

— Lor le e frică de preşedinte, spuse cu amărăciune reprezentantul C.I.A., dar îl şi urăsc. Ar fi încântaţi să-l elimine. De ce credeţi că v-au lăsat în pace după istoria de ieri? T.S.S. ştie foarte bine că lucraţi pentru noi. Contactele mele mi-au spus că au găsit-o pe fată şi au interogat-o. Era plătită de Kato, „omul cu o mie de urechi", şeful poliţiei din Zanzibar. Deci. Cum singurul mort în această poveste este un hindus, au lăsat-o baltă. Ca şi noi. Oftă el.

— De ce?

Şeful C.I.A. zâmbi stingherit.

— Pentru că ambasadorul mi-a spus să vă urc în primul avion. Abandonăm operaţiunea Mkele. Ne-am înşelat! Opoziţia nu va fi niciodată destul de puternică pentru a-l lichida.

Gânditor, Malko sorbi o înghiţitură de „Snow Cap". C.I.A. devenea foarte prudentă…

— Ştiţi ce trebuie să fac eu? întrebă Gowan. Să strâng puţin din urina lui Mkele pentru analiză, să văd dacă n-are cumva vreo boală care ne-ar putea ajuta să ne debarasăm de el. Va fi uşor să-l facem pe tip să urineze într-un bocal…

Tăcu, fixând aleea centrală a grădinii. Malko ridică ochii şi zări un cuplu ciudat. Un negru înalt, cu o incredibilă şapcă de catifea roşie, cu un nas foarte turtit, ochi pătrunzători şi inteligenţi, o ţăcălie mică şi pantaloni în carouri, foarte mulaţi. Dar ceea ce îl fascina, erau buzele lui: două mari lipitori dezgustătoare…

Aspectul nu părea s-o deranjeze pe însoţitoarea lui: o femeie albă cu o privire umedă sub nişte pleoape grele, care dezminţeau figura cu oval inocent, cu păr lung, roşcat şi o siluetă fină. Purta un bolero înnodat la spate şi un pantalon de catifea galbenă, agresiv de mulat. Trecând pe lângă ei, femeia schiţă un zâmbet la adresa lui Marc Gowan, apoi se uită o clipă la Malko, ingenuu provocatoare. La trecerea lor, acesta observă cu stupoare că negrul purta câte un inel pe fiecare deget.

Unul din chelneri se precipită şi conduse cuplul la o masă din interior.

— Îi cunoaşteţi? întrebă Malko.

— El este Jacob Kangili, patronul agenţilor secreţi tanzanieni. Un tip inteligent şi periculos. Şi-a făcut studiile la Oxford. Cât despre fată, se numeşte Jane Logan şi e fosta secretară al celui deal doilea ataşat. O nebună, un fel de hipi… Adoră Africa şi pe africani şi trăieşte în cartierul negrilor, adică practic în junglă.

Cam ofuscați, cei şase chinezi se ridicară şi se pierdură în obscuritate.

— Acest Kangili nu pare prea… viril, remarcă Malko.

Gowan pufni.

— Glumiți! E nebun după Jane! Inelele şi restul sunt panoplia intelectualului de stânga. Pentru a arăta că merge pe labele posterioare de mult mai mult timp decât ceilalți. Observați că nu-i pasă… E gata să se ducă să trăiască cu el în copaci.

Dacă vecinii i-ar fi auzit…

Un chelner le aduse ananas rece şi delicios, pe care-l mâncară tăcuți. Agentul era furios pe eşecul său. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Gowan spuse:

— Aveți o cursă Scandinavian Airlines spre Nairobi şi Zürich, mâine la ora patru.

— Aş lua mai bine o cursă de Zanzibar, numai pentru a-l strânge de gât pe acest Mkele.

Marc Gowan ridică ochii spre cer.

— V-ar ridica, cu siguranță, câte o statuie în toate țările civilizate. Acest tip e un nou Hitler, ba chiar mai rău.

Scăzu vocea, cu un licăr cinic în spatele ochelarilor.

— Cel mai bun mijloc de a te debarasa de această persoană, ar fi să împrumuți un B 52 din Vietnam. Doar unul singur. După aceea, n-ar mai exista nici Zanzibar, nici Mkele.

— Nu e bine să spuneți asemenea lucruri, reproşă Malko, jumătate dulce, jumătate acru.

— E adevărat, recunoscu Gowan. Ar fi mai bine să le şi facem!

Un înger, ținând steagul american trecu, având aripile încărcate cu bombe.

★

Țânțarii bâzâiau în aerul umed. Malko se gândea cu nostalgie la zăpada care acoperea castelul din Liezen. Ce ar putea face Alexandra, geloasa şi eterna lui logodnică, în afară de a se duce în fiecare zi la Viena, pentru a se distra?

Înainte de plecarea lui spre Africa, femeia îl însoțise într-un sat vecin, unde el, ca moştenitor, trebuia să-l instaleze pe noul preot al parohiei sale. Acesta era doar privilegiul prinților Linge, căci în trecut, satul depinsese de castel. Puterea, lor mai scăzuse, dar tradiția dăinuia încă. După astfel de ceremonii, Malko nu prea mai avea poftă să cutreiere lumea.

La întoarcerea din sat, îşi propuse să parcurgă, împreună cu iubita lui, partea încă neterminată a castelului din Liezen. Se îmbrăcară în blănuri. În sala de arme era o temperatură ce putea face să înghețe chiar şi armurile. Cu siguranță, mai avea nevoie de C.I.A… Revenind la realitate, eşecul misiunii îl angoasa.

— Nu-mi place că trebuie să renunț, îi spuse lui Marc. Cred că s-ar mai putea face ceva…

Gowan clătină din cap.

— Înțeleg ce simțiți, dar nu vreau să plecați de aici într-un sicriu…

— Renunțați să scăpați de el?

Americanul tresări.

— Glumiți! Când vom fi siguri că nu are o boală mortală, voi încerca să obțin aprobarea Casei Albe pentru lichidarea ticălosului! Vreau să spun, lichidarea fizică! Dar asta nu e treaba dumneavoastră. Îi cunosc pe cei care se vor ocupa cu plăcere de partea din urmă!

— Sper să reuşiți!

Dacă afacerea sfârşea prost, va fi ultima misiune a lui Marc Gowan. În Langley la clubul C.I.A., Malko întâlnise câteodată pe cineva care începea să bea de la zece dimineața şi nu se oprea decât după ce cădea. Niciodată nu spunea nimănui niciun cuvânt. Era dedicat unei misiuni obscure de reciclaj, foarte bine plătită: omul era fostul director de programe al „troacei de porci”.

În lumea paralelă, greşelile nu se iertau.

Numărul sinuciderilor la C.I.A. era de cinci ori mai mare față de cel obişnuit, fără să amintim de morțile violente…

— Ce se va întâmpla dacă nu reuşiți să-l lichidați?

Americanul oftă.

— Chinezii au neapărată nevoie de o bază sigură pentru marina lor şi pentru a-şi continua timp de doi ani încercările cu I.C.B.M. Sunt pe cale să pună mâna în totalitate pe Zanzibar, cu complicitatea lui Mkele. Bineînțeles, într-o zi se vor debarasa de el, dar va fi prea târziu: îşi vor fi plasat structurile lor şi vor fi inexpugnabili…

Malko asculta distrat. De milioane de ani nu se schimbase nimic sub soare. Între animalele care se zbăteau pentru un loc de vânătoare şi marile puteri îndârjite să-şi împartă lumea, nu erau prea mari diferențe…

Prin fereastra deschisă, privirea lui o agățase pe cea a Janei, iar femeia părea fascinată de ochii lui aurii. Marc Gowan zâmbi.

— Sunt sigur că nu-i plac numai negrii... Păcat că plecați. Am invitat-o mâine seară la o mică petrecere la Ambasadă. E, totuşi, americană...

Jane întoarse brusc capul. Însoțitorul îi vorbea.

— L-ați invitat şi pe tanzanian? întrebă Malko.

— În niciun caz!

Palm Beach începea să se golească. După ora nouă seara, Dar-Es-Salam semăna cu un oraş mort. Marc puse cincizeci de şilingi pe masă şi se ridică:

— Faceți un tur la *Margot's?*

Margot's era locul cel mai rău famat din oraş. Un complex de săli de dans, amplasate pe mai multe etaje ale vechiului hotel *Airlines.* Era frecventat de marinarii în trecere, de băieții răi din Dar-Es-Salam şi de diplomații dornici de aventuri. Numele i se trăgea de la fosta patroană a principalului bordel din Zanzibar, o franțuzoaică, acum bătrână, retrasă din afaceri după moartea sultanului...

Aici exista şi şansa de a întâlni o creatură de vis, dar şi de a-l găsi pe Papă.

— Mulțumesc, spuse Malko. Lăsați-mă la *Kilimandjaro.*

Pe Upanga Road nu era nimeni iar la vreo sută de metri luminile de semnalizare de pe Selander Bridge străluceau. Malko se urcă în Buickul galben al americanului. În loc s-o ia pe Upanga Road spre oraş, acesta coti spre Ocean Road.

— O să luăm puțin aer.

Drumul mergea pe marginea mării şi revenea apoi spre centru. Când ajungeau la înălțimea clădirii preşedinției, se zăreau zeci de maşini parcate în întuneric, cu fața spre mare şi cu portierele deschise. Gowan încetini.

— Sunt hinduşi. În fiecare seară vin aici să se răcorească, să discute între ei, să facă puțin trafic, sau să viseze. Sunt deposedați puțin câte puțin, dar nu pot părăsi Tanzania şi crapă de căldură în locuințele lor din India Street.

— Au totuşi maşini, obiectă Malko. Aşa ceva costă mai mult decât aerul condiționat.

Americanul râse ironic.

— Da, dar un climatizator face mai puțin decât o maşină, iar ei sunt atât de obişnuiți cu căldura asta lipicioasă...

Hinduşii fură înghiţiţi de întuneric. Ceva mai departe, imediat după intrarea baculului, drumul cotea, dominând portul.

Malko zări mai multe cargouri strălucitor luminate, ancorate la mal, arborând pavilionul roşu cu steaua galbenă, emblema Chinei Populare. Văzând City Drive total pustie, Marc Gowan înjură printre dinţi.

— Cred că mă voi întoarce şi eu, făcu el descurajat.

Stopă în faţă la *Kilimandjaro* şi agentul coborî. Pe lângă cele zece etaje de beton, micul hotel Forodhani, în totalitate din lemn, era ca un pui. Cu o terasă largă ce mărginea unicul etaj, era acum monopolizat de un grup vesel. În fiecare seară, o orchestră locală anima un bal popular.

— Pe mâine, la Ambasadă, spuse Gowan. Am să vă dau biletul de avion.

★

Holul cu aer condiţionat din *Kilimandjaro* era pustiu.

Ultimii clienţi ai restaurantului de la parter muriseră, fără îndoială, în convulsii oribile. Acesta avea o reputaţie culinară aproape tot atât de proastă ca cea a unicului restaurant chinezesc din Dar-Es-Salam. Veşnica indolenţă a subdezvolătării!

Un negru moţăia în faţa biroului C.O.C.A.B., întreprindere naţională de închiriat automobile. Malko intră în lift la timp pentru a nu fi înşfăcat de omul ce încercase, fără succes, toată ziua să-şi găsească un client pentru maşinile oferite spre închiriere.

Un liftier distrat sau pus pe glume, făcea ca uşile să se închidă automat, dacă nu le treceai în mai puţin de trei secunde.

Urcă până la etajul trei. Ieşind din ascensor, zări o femeie aşezată pe una din banchetele de pe palier.

Ciudata făptură era o indiană, drapată într-un sari bordo-auriu, cu părul strâns îngrijit într-un coc, cu o figură frumoasă şi senzuală, din care ieşeau în evidenţă buzele pline, aproape vineţii. Avea o geantă mică, aurie, în formă de cufăr rigid, geantă puse pe genunchi. Stătea cuminte, dar parcă la pândă.

Malko nu încetini decât o clipă şi ajunse apoi la uşa camerei lui, la zece metri mai departe, intrigat în continuare, de prezenţa diafană.

În momentul în care se pregătea să deschidă, auzi o mişcare şi se întoarse. Indiana îl ajunsese. Era mai înaltă decât el. Femeia îl

fixă. Cu un licăr speriat dar şi hotărât în pupilele mari, negre, umede, îl abordă:

— *Karibu[7],* zise ea cu o voce caldă, puțin nesigură.

Capitolul IV

Malko rămase tablou. Necunoscuta nu părea deloc agresivă. Îl privea pur şi simpit, cu o intensitate aproape jenantă.

Se uită atent la ea: era foarte frumoasă, avea mâinile şi picioarele îngrijite, iar pe frunte se vedea o pată roşie, parcă asortată cu sariul ce semăna cu un al treilea ochi. Se întrebă numaidecât dacă nu avea de-a face cu o prostituată de lux.

Fără a înceta să-l fixeze, fata continuă cu o voce joasă:

— Sunt sora lui Suika.

— A lui Suika?

Malko înțepeni, în ciuda intonației dulci şi melodioase. Suika era cel care murise în locul lui, la *Oyster Bay*. Nu ştia că micul hindus, ce murise carbonizat, avea o soră, care nu-i semăna deloc…

— Ce doriți?

Buzele aproape violete se depărtară într-un rictus speriat, descoperind nişte dinți strălucitori, minunat de regulați.

— Oamenii lui Mkele au venit la mine, în seara asta. Mă căutau, dar nu mă aflam acolo. Aşa mi-au spus nişte vecini… Mi s-a făcut frică şi am venit aici. Vă aştept de mult. Nu vreau să mă întorc acasă.

Malko sondă pupilele negre şi umede. Îi era imposibil a discerne ceva. Nu ştia ce să creadă, dar intuiția îl punea în gardă.

Hinduşii se susțineau între ei. Această fată putea foarte bine să găsească refugiu printre cei treizeci de mii de oameni din rasa ei, care trăiau la Dar-Es-Salam. Asasinilor preşedintelui Mkele le-ar fi fost greu s-o găsească.

— Cum ați reuşit să dați de mine?

Tânăra răspunse, fără să-l privească.

— Fratele meu îmi spusese unde locuiți.

---

7 Bun venit! (n.a.)

Se apropie mai mult, rugătoare, dar demnă.

— Lăsați-mă să intru cu dumneavoastră.

Când o hindusă fermecătoare te imploră s-o primeşti în camera ta, la ora unsprezece seara, ceva nu e în regulă. Pudoarea hinduşilor moderni e aproape bolnăvicioasă, în contradicție totală cu imaginile erotice care abundă în temple. Ca şi cum ar căuta să răscumpere libertinajul strămoşilor lor…

În nici un film hindus, protagoniştii nu se sărutau…

Malko ştia că era o capcană, dar voia să meargă până la capăt. Un om prevenit, face cât doi…

Deschise uşa şi se dădu la o parte, pentru a o lăsa pe indiană să intre. Scenariul, dacă exista, era atât de naiv, încât nu se simțea în pericol. Închise uşa şi blocă încuietoarea. Tânăra rămase în picioare, în mijlocul încăperii, strângând geanta aurie cu amândouă mâinile, cu o privire intrigată spre fotografia panoramică a castelului din Liezen, ce trona pe masă.

— Cum vă cheamă?

— Anjeli.

Îşi şoptise numele, de parcă i-ar fi fost ruşine.

— Luați loc.

Ea se supuse şi se aşeză pe marginea unui fotoliu. Malko se simți deodată stânjenit în fața acestei necunoscute frumoase, care mințea atât de prost. Dar oare ce voia? Se hotărî s-o bruscheze, chiar dacă-i venea greu. Întotdeauna îi fusese mereu groază să se poarte urât cu o femeie.

— Aveți intenția să petreceți noaptea aici? întrebă el, voit ironic.

Pupilele negre şi umede se ridicară, foarte expresive.

— Vă rog…

Tot ce vedea la fată erau doar mâinile şi gleznele, precum şi un gât lung şi grațios. Restul era ascuns de pliurile sariului

— Ce veți face mâine? Nu vă pot proteja la infinit.

Hindusa îi susținu privirea. Stând aşezată, nu-ți dădeai seama de înălțimea ei.

— Voi încerca să găsesc nişte prieteni, veni răspunsul pe un ton scăzut.

Agentul nu ştia ce să creadă. Şi dacă, într-adevăr, fata era în pericol de moarte?

— Nu există decât un pat…

Ea schiță un zâmbet trist, de-abia arătându-şi dinții extraordinari.

— Voi sta în fotoliul ăsta.

Se ridicase deja ca un şarpe, grațioasă şi suplă. Malko examină cu atenție pliurile sariului. Nu avea nici cea mai mică poftă să se trezească cu un ştreang la gât.

— Ar fi nevoie de o mică formalitate. Trebuie să vă percheziționez, în caz că aveți vreo armă…

Anjeli nu păru surprinsă, ci doar fremătă, imperceptibil.

— Dacă țineți morțiş…

Totuşi, parcă devenea mai rigidă: trăsăturile dintr-odată se crispară, iar pupilele negre erau mai dilatate. Malko îşi spuse că nimerise la țintă. Fata puse geanta aurie pe jos şi se ridică cu infinită grație. Prin pereți se auzea vacarmul de la Samba-Room. Tânăra rămase imobilă, cu brațele de-a lungul trupului.

— Examinați-mă.

Malko ezită. Atavismul îl obliga să-i spună să se aşeze la loc… Dar, experiența de agent C.I.A., îl prevenea să treacă peste scrupulele sale de gentleman. Îşi forță conştiința să tacă şi se apropie de Anjeli.

Încet, începu să-i treacă mâna pe spate, acolo unde nu era decât grosimea de mătase. Trupul tinerei părea diafan şi suplu.

Atingând şoldurile cu vârful degetelor, se ghemui pentru a urmări până la glezne linia pulpelor şi a gambelor interminabile. Anjeli nu reacționa. Se forța să-i atingă pântecul, apoi stomacul şi simți căldura unui sân. Ea nu purta nimic pe sub sari. Tremura uşor cu ochii fixați pe perete. Malko îşi spuse că trebuia să sufere cumplit din cauza acestui examen. Hinduşilor de castă nobilă nu le place nici să-şi dea mâna.

Inelul său se lovi de un obiect metalic, ascuns printre pliurile sariului, sub brațul stâng. Ridică mâneca şi zări o brățară de aur masiv, deasupra unei enorme pete brune. Era un hematom oribil.

Anjeli făcu un gest brusc, căutând să scape, ajutându-se de o forță nebănuită la o femeie atât de grațioasă.

— Ați văzut că nu am nicio armă? întrebă pe un ton ironic.

— Cine v-a făcut asta?

Ea nu răspunse, încăpățânată dar şi speriată, frecându-şi maşinal brațul. Fusese bătută sau poate torturată. Dar Malko înțelese din ochii ei că nu-şi va trăda secretul.

Cum n-o mai atingea, fata se lăsă pe fotoliu, fără un cuvânt, ca în catalepsie. Malko zări deodată pe jos, geanta aurie, în formă de cufăr.

— Şi asta?

Tânăra ridică ochii, fără a vorbi.

— Daţi-mi-o mie, spuse Malko.

Ea nu se mişcă, aşa că agentul se aplecă şi o luă. Nu era prea grea, dar era prea mică pentru a ascunde o armă periculoasă. Voia s-o pună la loc, când văzu expresia hindusei: un rictus de groază, care o urâţea îşi încrucişase degetele cu toată forţa, reţinându-şi respiraţia.

— Ce aveţi în geantă?

Niciun răspuns. Parcă ar fi vorbit unui mort. Deschise fermoarul, îndepărtă clapa de piele şi ridică rapid capacul cu ajutorul indexului mâinii stângi.

— Nu!!!

Urletul strident declanşă instantaneu reflexul. Braţul i se întinse spre uşa balconului, întredeschisă. Geanta se izbi de geam. Malko zări o batistă albă şi ceva care i se păru că seamănă cu o funie neagră. Căzută la pământ, funia începu să se deplaseze spre balcon cu mişcări sacadate, cu o rapiditate incredibilă. Apoi dispăru.

Era, de fapt, un şarpe negru, lung de circa douăzeci de centimetri. Coborî privirea spre hindusă. Fiinţa din faţa lui tremura. Umerii îi tresăreau şi izbucni în hohote de plâns, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Încet, Malko se apropie, o făcu să se ridice, trăgând-o spre el.

— Cine a ordonat să faceţi aşa ceva?

Tânăra îl împinse brusc, alergă spre uşă şi încercă s-o deschidă. El o ajunse şi se luptară câteva clipe. Fata alunecă şi căzură împreună pe patul mare. Anjeli încetă deodată să se mai zbată, lungindu-se lângă Malko, plângând din toată inima. Trupul ei părea să nu aibă oase, atât era de suplă.

Malko o luă de umeri încercând să o calmeze. Avea impresia că ţine un picamer, atât de tare tremura fata. În ciuda neobişnuitei situaţii, simţi o emoţie agreabilă, la contactul corpului cald, înfăşurat în mătasea sariului. Dar ceea ce văzuse în geantă nu reprezenta, poate, decât o parte a pericolului. Puţin câte puţin, hohotele şi tremurul se calmară. Anjeli rămase imobilă în braţele lui.

— Ce era în geantă?

Fata ezită o clipă, apoi spuse cu o voce şoptită:

— Un *mamba.* Un şarpe cu muşcătură mortală. Trebuia să aştept să adormiți şi să-l arunc pe dumeavoastră. Şarpele atacă imediat. Altă variantă era să vă las să căutați în geantă... Ați fi fost paralizat imediat.

— V-au plătit scump? Cine şi de ce vrea să fiu ucis?

— Pentru că n-am reuşit să vă omor, tatăl meu va muri. Atâta ştiu. Vă jur...

Anjeli căzu pe fotoliu. Cu vorbe întretăiate, îi povesti târgul odios impus de Mkele. Îşi frângea mâinite, iar fardul ochilor îi curgea pe obraz. Agentul crezu povestea şi o iertă, sigur că tânăra niciodată n-ar fi putut arunca şarpele pe el.

Ochii săi de aur îşi schimbaseră complet culoarea, în verde. Deşi respingea violența, ştia totuşi, la furie, să fie implacabil, şi uneori chiar inuman. Povestea tinerei hinduse îl tulburase şi era dezgustat Fata îl fixa neputincioasă, cu ochii încă plini de lacrimi.

— Mă veți preda poliției, nu-i aşa?

— Nu. Atunci când oamenii lui Mkele vor veni să vă vadă, spuneți-le că şarpele nu m-a muşcat, că n-am căutat în geantă, ci am răsturnat-o.

— Nu mă vor crede...

— De ce nu? Dacă vă cer să mă ucideți din nou, acceptați.

Ea îl fixă, cu trăsăturile dureros crispate.

— Dar, apoi, ce...

— Nu ştiu încă, spuse Malko. Mă mai gândesc. În fiecare seară, începând de mâine, duceți-vă să vă plimbați pe Ocean Drive, împreună cu prietenii, între orele zece şi unsprezece. Vă voi contacta. Acum ar fi bine să vă întoarceți la dumneavoastră acasă.

Umerii tinerei hinduse păreau să se aplatizeze brusc.

— Oh, nu, şopti ea. Vreau să rămân aici. Mi-e foarte teamă.

Zicând acestea, căzu fără vlagă pe fotoliu.

— Culcați-vă. Cred să sunteți foarte obosit. Eu stau bine, aici.

— Nici nu poate fi vorba, spuse Malko. Eu voi sta pe fotoliu.

Vroia s-o determine să se ridice, dar ea rezistă, încăpățânată şi decisă.

— Atunci, voi dormi în balcon.

Dintr-odată, Anjeli cedă, îşi întinse trupul lung, suplu şi se trase spre pat.

— Vom dormi amândoi aici, hotărî tânăra.

Îl forță să se întindă şi se culcă lângă el, înfăşurată în sari.

★

Tremurul tinerei strânsă lângă el îl trezise. Fata plângea fără zgomot şi fără întrerupere, zguduită de hohote. Malko întinse brațul întâlnind pielea caldă a umărului şi a şoldului ei. Sariul alunecase.

— Vă cer iertare, murmură Anjeli. Nu mă pot stăpâni. E reacția…

Figura îi era inundată de lacrimi. El o şterse cu batista. Doar lumina portului intra vag în cameră.

— Calmați-vă.

Anjeli se mişcă şi gura ei îi atinse buzele. Ardea, ca şi cum ar fi avut febră. La atingerea senzuală, Malko nu se îndepărtă. Ca şi cum un fluid ar fi început deodată să se strecoare între ei, trupul diafan al tinerei păru că se lipeşte de cel al bărbatului. Prin mătasea subțire a sariului, căldura străbătea până la toți centrii nervoşi ai lui Malko, făcând să i se topească oboseala, grijile şi reținerea. Anjeli părea că încetase să mai respire.

Precum un automat, o înconjură cu brațele, fără să se mişte, pentru a nu rupe farmecul clipei. De data asta, gura fetei se deschise şi vârful limbii îi alintă dinții. Îl sărută cu pasiune.

Urmă o succesiune de mângâieri mătăsoase. Degetele lui întâlniră sfârcul unui sân. Ca un şarpe care se debarasează de vechea piele, Anjeli alunecase dintre pliurile sariului. Malko, extaziat, îi parcurse toate curbele trupului. Ea fremăta şi îşi lipea buzele pe fața lui. Bărbatul îi atinse şoldurile de băiețoi, pulpele interminabile, reveni la pieptul aproape prea dur pentru un tors atât de firav şi simți cum i se crispează pântecul sub degetele lui. Muntele lui Venus venea în întâmpinarea mângâierilor, ca un mic animal sălbatic, dar cald.

Nu înțelegea acest abandon subit. De obicei, hindusele nu se dăruiau. Şi totuşi, nu visa: tânăra se ondula din cap până-n picioare. Una dintre mâinile ei se strecură sub torsul lui, deschizându-i cămaşa şi lipindu-se de piele. Gura fetei îi mângâia urechea, şoptind un cuvânt pe care nu-l înțelese.

— Sassa[8].

---

8 Acum – în limba swahili (n.a.)

Trupurile nude se încolăciră, picioarele tinerei se desfăcură şi se închiseră în jurul partenerului. El nici nu trebui să se îndrepte spre fată. Orhideea roşie se închise în jurul lui, îl înghiți, îl aspiră cu o încetineală calculată şi nerăbdătoare, până ce corpurile lor deveniră unul singur. Anjeli rămase aşa câteva clipe, ancorată de Malko, cu degetele lungi înfipte în şoldurile lui. Şi cu pieptul strivit de torsul bărbatului. Apoi, începu un balans erotic încet, cu infinită precauție. Ea i se lăsă în voie, fără a răspunde la mişcările din ce în ce mai violente şi necontrolate. Malko avea impresia şi că o viola, şi că ea îl dorea. Când tânăra îl simți la limită se deschise şi mai mult, îşi înfipse unghiile în carnea lui şi-i împărtăşi explozia.

Totuşi, el simți că fața nu participa. Când dori să se întindă lângă alături, Anjeli îl reținu câteva clipe. Mai târziu, pe când o mângâia tandru, ea scoase un mic țipăt de durere.

— Ți-am făcut ceva rău?

— Nu, nu.

Intrigat, Malko se a plecă şi apinse lampa de pe noptieră. Anjeli încerca să se acopere cu pledul. El îl trase încet dar ferm şi rămase mut de groază. Pielea tinerei era plină de pete negricioase, de diametrul unui creion: pe pântec, pe şolduri şi chiar pe sânii grozav de umflați. Pe una din aceste pete puse un deget. Erau arsuri de țigară…

— Cine v-a făcut asta?

Anjeli coborî privirea, ca şi cum ar fi fost vinovată. Aşteptă câteva clipe până să răspundă:

— Logodnicul meu. Vroia să mă forțeze să semnez contractul de căsătorie. Preşedintele Mkele vrea ca totul să fie legal.

— Ştia?

Fata zâmbi trist.

— Bineînțeles! El a avut ideea căsătoriilor forțate, pentru a-şi atrage afecțiunea africanilor. Am fost destul de proastă, crezând că voi scăpa. Aşa am putut merge la Universitatea din Dar-Es-Salam, timp de trei ani, ajutată însă de bunicul meu.

— Ce făcea bunicul dumneavoastră?

Hindusa clipi repede, încurcată.

— Lucrează pentru preşedinte şi se ocupă de visterie. Mkele e un analfabet! Bunicul îi cunoaşte toate secretele şi toată averea, iar lui Mkele nu-i e frică de el. E bătrân, infirm şi singur. Tot ce cere, e să fie lăsat să moară în pace. Datorită lui am obținut

permisiunea de a merge la Universitate. Voiam să studiez şi să trăiesc în Europa. Am fost îndrăgostită de un pilot englez, dar acesta a plecat. Atunci, am revenit în Zanzibar şi am avut ghinionul să fiu remarcată de un african, căpitanul Chakoula, din garda lui Mkele. Pretendentul nu i-a spus nimic bunicului meu şi, ca să nu-i pot vorbi, m-au băgat la închisoare…

Hohoti scurt, apoi îşi reveni.

— Dacă aţi şti! Omul care jurase să mă ia de nevastă, venea câteodată seara beat… pentru a mă tortura şi umili…

Contempla petele negre de pe trupul tinerei, gândindu-se la discursurile anti-colonialiste ale conducătorilor africani, la lecţiile de civilizaţie pe care pretindeau că le dau lumii. În aparenţă, oroarea îşi schimbase teritoriul.

— Tatăl meu va muri, chiar dacă mă întorc sau nu. Ar fi un miracol, dacă ar scăpa de…

Sirena unui cargou chinezesc scoase un şuierat ascuţit. Malko îşi trecu încet vârful degetelor deasupra arsurilor. Ceva în el se transforma într-un bloc de gheaţă, risipind indispoziţia provocată de abandonul misiunii sale.

Ca şi cum sensibilitatea i s-ar fi deconectat subit, se aplecă spre tânără cu ochii lui de aur, foarte tandru.

— Există, uneori, şi miracole.

Capitolul V

Cascada violetă de *bungainvillees*[9], acoperea în întregime faţada Ambasadei Statelor Unite. Bufetul fusese instalat sub o enormă copertină, pe peluză. Proiectoare disimulate peste tot difuzau o lumină dulce printre invitaţi. Malko, având un pahar de vodcă în mână, îl privea ironic pe Marc Gowan.

— Credeam că sunteţi în căutarea unui ucigaş. Eu mă ofer voluntar, dar nu cred că sunt mulţi pe aici.

Americanul îl luă de braţ şi îl trase într-un colţ mai umbros, atât de enervat, încât era cât pe ce să răstoarne jumătate din paharul său de J&B.

---

9 Plantă agăţătoare sălbatică

— Nu vorbiți serios?

Malko îşi cufundă ochii aurii în cei ai americanului.

— Acceptați să mă ajutați?

Gowan clătină capul, observându-şi partenerul de discuție din spatele ochelarilor. Era un om fin şi în spatele măştii simpliste de îndrăzneală, ascundea alte motivații, mult mai profunde şi mai complexe.

— Evident! Dar nu aveți nici măcar o şansă la un milion. Mkele este păzit mai bine decât Stalin.

— Lăsați-mă pe mine să judec, zise Malko. Decizia mea e irevocabilă.

— Ambasadorul va fi furios…

Malko îşi îndreptă vodca spre diplomat.

— Pentru moment, are aerul mai mult relaxat.

Douglas Salem tocmai săruta mâna Janei Logan, ex-secretara celui de-al doilea consilier, măreață, provocatoare, cu spatele complet gol, într-o rochie de jerse de mătase albastru-deschis, care se mula precum o mănuşă, purtată vizibil fără nimic pe dedesubt.

Ambasadorul nu mai termina să-i sărute mâna. Să crezi că buzele i se lipiseră acolo…

Marc Gowan pufăi discret, destins dintr-odată. Ca şi cum determinarea lui Malko i-ar fi luat o povară de pe umeri.

— Poate-şi va părăsi în sfârşit barca…

Excelența Sa, ambasadorul Statelor Unite la Dar-Es-Salam era coşmarul instituției. Singura lui pasiune arhicunoscută era o enormă barcă cu pânze de cincizeci de picioare. Patru oameni erau indispensabili pentru a o manevra.

Ambasadorul trecuse deja printr-un divorț şi trei depresii nervoase… Fără să mai pui la socoteală şi soțiile tinerilor diplomați dornici de o avansare rapidă… Şi, ca un bun marinar, Douglas Salem refuza prezența femeilor la bord…

Malko o observa pe Jane Logan. Se aşezase într-un colț retras şi bea singură. Era cea mai frumoasă femeie a serii, fără drept de apel.

Aerul era ireal de dulce. Nu erau decât albi, în cea mai mare parte americani sau englezi.

— Hotărât lucru, această Jane vă fascinează, remarcă Gowan.

Agentul învârti un cub de gheață în vodca sa.

— Pentru ea am venit aici…

Dar Gowan încruntă sprâncenele.

— Vreți să faceți cunoştință cu Kangili?

Un servitor tanzanian trecu pe lângă ei, cu un platou plin cu pahare. O englezoaică cu o rochie din broderie roz, înşfăcă în trecere un pahar de J&B.

— Exact, zise Malko îndată ce negrul se depărtă. Trebuie să punem pe tanzanieni la curent şi să-i băgăm în complot.

— Nu vor îndrăzni, oftă americanul. Dacă s-ar şti…

Agentul nu avu timp să răspundă. Un bărbat înalt şi slab, cu craniul ras, cu un nas important şi ascuțit, se îndrepta spre ei, arborând un zâmbet strălucitor de play-boy. Îi luă mâna lui Gowan şi o strânse, gata să-i disloce umărul. Americanul îl prezentă:

— Domnul Ahmed Chalik, secretar general al Organizației Statelor Africane şi S.A.S., prințul Malko Linge.

Egipteanul păru foarte impresionat de titlu.

— Bun venit în Tanzania.

Marc Gowan îl fixa cu o privire ironică din spatele ochelarilor.

— Deci, începu el pe un ton glumeț, v-ați petrecut din nou ziua căutând cartuşe de 9 mm care să se potrivească la mitralierele portugheze.

Puțin surpins de această ieşire, Malko îl observă pe egiptean. Omul râse monden şi spuse foarte important:

— Ştiți bine că nu pot vorbi despre astfel de lucruri. Am responsabilități mult prea mari…

— Amicul nostru, Chafik, a fost trimis de Egipt pentru a coordona acțiunea diferitelor mişcări de eliberare care operează în Tanzania, explică zâmbind Gowan. Îşi dă o mare osteneală…

Egipteanul se împăună, vizibil încântat.

— FRELIMO[10] a executat trei ofițeri portughezi, anunță pompos. Mâine, voi publica un comunicat oficial.

Deodată, Chafik se aplecă şi îi şopti ceva la ureche. Apoi culese un pahar de Pepsi-Cola de pe o tavă şi se îndepărtă, îndreptându-se spre Jane Logan, în fața căreia se înclină. Îi reținu mâna aproape tot atât de mult ca şi ambasadorul.

— Cine este acest domn?

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă ochilor. Marc Gowan zâmbi complice.

---

10 Frontul de Eliberare din Mozambic (n.a.)

— Oh, un tip neserios şi puțin cam mitoman, dar fermecător. Este însărcinat să repartizeze rebelilor din Angola şi Mozambic armele ruseşti sosite prin Egipt. În fiecare marți, un avion al armatei egiptene aterizează la Dar-Es-Salam cu o încărcătură de arme uşoare. Chafik le recepționează. Dar el nu face decât să aplice deciziile luate de Moscova. E doar un factor. Deci, îşi dă o osteneală nebună pentru a face să se creadă că e indispensabil.

— Nu se prea ascunde, reamarcă Malko.

Americanul ridică din umerii.

— De ce s-ar ascunde? Aici se află într-o țară prietenă. Din contră, e văzut la toate coctailurile... în fond, e un tip şmecher, care şi-a găsit o treabă genială. Încearcă să se pună bine cu toată lumea, în afară de chinezi. În plus, furnizează ultimele cancanuri din Sud, din zona interzisă, unde se antrenează cei din FRELIMO.

— V-a destăinuit vreun secret important?

— Nimic. Doar despre o ceartă ce a izbucnit între chinezi şi tanzanieni, pe faimoasa cale ferată şi că au fost doi morți... Adoră genul ăsta de poveşti. Şefii lui nu prea apreciază prezența chinezilor aici.

— Ah, bine! Aici se găsesc şi avioane de mare capacitate?

Gowan îl fixă, mirat.

— Avioane?! Vă credeți într-o țară civilizată?! Nu există nimic, în afară de East African Airline, care are doar DC 5 şi VE 10.

Malko îşi termină vodca fără comentarii, observându-i pe masculii din asistență, care se înghesuiau cu încăpățânare în jurul somptuoasei Jane. Nu mai rămăseseră decât vreo douăzeci de persoane. Era o cină în picioare, fără etichetă, urmată de o proiecție cu *Godfather.*

Se duse la bar şi servi o altă vodcă. Trecând pe lângă Jane, îi surprinse privirea. Ca şi la restaurant, îi văzu acelaşi licăr stingherit, de nedefinit... Marc Gowan îl ajunse.

— Priviți-l pe tipul care vine. Peter Raw. Unul din cele mai mari gunoaie din Dar-Es-Salam.

★

Noul venit traversa peluza cu pas încet. Cu părul blond şi prea lung, o barbă stufoasă de aceeaşi culoare şi un pantalon vechi din pânză, avea un aer neglijent, aproape murdar. Când se apropie de ei, Malko văzu că ochii îi sclipeau de inteligență. Îi strânse mâna lui Marc şi-l salută cu un semn din cap.

— Ce mai e nou? întrebă distant reprezentantul C.I.A.

Distrat, bărbosul îşi freca obrazul.

— Nu mare lucru. Am fost ieri, toată ziua, în Zanzibar să fac nişte fotografii pentru Est African Airways.

— Cum e pe acolo? întrebă Gowan cu un aer voit indiferent.

Peter Raw îşi învârti cuburile de gheaţă din paharul cu scotch.

— Calm, foarte calm! Bătrânul Mkele îşi ţine bine trebtirile în mână. S-a înconjurat de o echipă de duri şi are pace. Nu va fi aşa curând urnit din loc. Kato e un tip eficace şi chiar simpatic. Am băut o bere cu el la hotelul *Zanzibar.*

— Găsiţi că poate fi simpatic un tip care le smulge unghiile micilor hinduse care au scuipat la trecerea unui african negru? întrebă sec Marc. Un tip care v-a bătut măr acum şase luni? Puteam spune că aţi fost călcat de o betonieră.

Peter Raw nu se tulbură. Vorbea printre dinţi, foarte repede, fără să articuleze, ca şi cum ar fi avut gura plină.

— A fost o greşeală. Mkele a avut ghinionul să creadă nişte oameni rău intenţionaţi. Cred că a fost vorba despre consulul dumneavoastră din Zanzibar, care-i povestise nişte prostii despre mine. Neînţelegerea s-a lămurit. Ştiţi că preşedintele e foarte coleric. Dar cred că mă place. A promis că mă va primi săptămâna viitoare. Kato mi-a spus-o…

— Am auzit că a fost bolnav, spuse într-o doară Marc.

Englezul clătină capul.

— Nu cred. E solid ca o stâncă (râse sec). Ne va îngropa pe toţi.

Îşi bău J&B dintr-o înghiţitură şi, scuzându-se cu un zâmbet, se alătură grupului principal.

— Ce gunoi! spuse Gowan cu convingere.

— Ce face, de fapt?

Americanul îl privea pe Raw care tocmai îl saluta pe ambasador.

— E ziarist. *Free lance.* Din timp în timp, le dă câte o ştire celor de la M 15, dar are de-a face mai ales cu africani. De douăzeci de ani trăieşte aici şi cunoaşte toate combinaţiile. Minte. Mkele îl urăşte. Acum şase luni era să-l omoare; o poveste cu nişte fotografii aeriene livrate în Zanzibar. Se pare că a intervenit Nyerere, însuşi pentru a-l salva.

— Se vede că s-au împăcat repede, ironiză Malko.

— Aţi înţeles mesajul? A venit în seara asta doar ca să vadă dacă aţi plecat. Nu e prima dată că-i serveşte de spion lui Mkele.

Raw nu e interesat decât de bani. Se laudă cu un câştig de 30.000 de livre pe an... în această țară e cam greu.

— Nu l-ați folosit niciodată?

Gowan clătină capul.

— E mai interesat să ne trădeze pe noi, decât pe alții... Are nevoie de „alții". De altfel, îl suportă. Sunt flatați că un alb lucrează pentru ei. Şi-a luat naționalitate tanzaniană.

Malko schimbă o privire cu Jane Logan. Femeia nu se mişcase. Părea că se plictiseşte de moarte.

— Dumneavoastră ați invitat-o? întrebă Malko.

— Da. Şi am rugat-o să vină singură. Nu-l vreau pe maimuțoiul ei pe-aici.

Ezită şi continuă cu voce joasă:

— Ar trebui să vă limitați la a-i face curte şi să abandonați ideea trăsnită de a-l lichida pe Mkele. În cel mai rău caz, el e cel care vă va distruge şi în cel mai bune caz, eu voi fi obligat să vă caut în fundul vreunei închisori tanzaniene.

— N-am poftă să mor pentru Zanzibar. Şi nici n-am de gând să abandonez, conchise Malko.

— În curând, anunță grav Ahmed Chafik, drapelul FRELIMO va flutura deasupra Mozambicului. O treime din teritoriu e deja eliberată.

— De ce nu avem niciodată voie să vizităm zonele eliberate? întrebă perfid al treilea secretar al Ambasadei Marii Britanii.

Toată lumea zâmbi. Egipteanul nu se tulbură.

— Pentru că este o zonă militară. Tot ceea ce se petrece acolo e secret şi dumeavoastră aparțineți taberei colonialiste.

Ambasadorul american îşi ridică paharul cu Moet 1966, spunând:

— Atunci să bem pentru eliberarea Mozambicului!

Se auzi un hohot de râs. Jane Logan zâmbi discret. Malko observase de vreo două-trei ori că ea îl privea pe sub pleoapele grele, senzuale, fără să se despartă de expresia ei fals candidă. Dar timpul presa, iar invitații ronțăiau ultimele firimituri ale dineului.

— *The Godfather* începe în zece minute, tună ambasadorul.

Agentul culese un Bloody Mary de pe o tavă şi-l sorbi. Apoi, întorcându-se brusc, lovi cu cotul un englez din spatele lui. Conținutul paharului, împreună cu cuburile de gheață se răspândiră pe genunchii lui Jane Logan aşezată alături, pătându-i

rochia. Materialul era atât de subțire, încât instantaneu muntele lui Venus se profilă, împreună cu toate amănuntele lui.

Tânăra scoase un țipăt ascuțit şi se ridică dintr-un salt. Malko se repezea deja să şteargă urmele de băutură cu batista lui de mătase, dar aceasta era îmbibată cu suc şi vodcă.

Ambasadorul îşi întoarse repede ochii spre pata de pe rochie şi spre ce apărea dedesubt. Câteva doamne făcură o grimasă discretă de dezaprobare şi-şi traseră soții mai departe.

— Sunt absolut dezolat, se scuză Malko. Sunt de o neîndemânare... Nu ştiu cum să-mi cer scuze...

Întâlni privirea furibundă a tinerei.

— Rochia asta e distrusă, explodă ea.

— Dacă-mi permiteți, veți avea alta chiar mâine dimineață.

Jane făcu un gest plictisit.

— Nu pot rămâne aşa toată seara, e prea neplăcut... Totul se lipeşte...

Într-adevăr, se lipea, spre marea bucurie a întregii asistențe.

— Pot să vă propun să vă însoțesc la dumneavoastră pentru a vă schimba.

Ambasadorul, în pragul unei crize, interveni.

— Dar *The Godfather?*

— L-am văzut deja, spuse Jane Logan. Cred că voi accepta propunerea acestui domn. Voi reveni puțin mai târziu.

— Vă stau la dispoziție, spuse prompt Malko. Domnule ambasador, vă rog să mă scuzați.

Fără să-i lase diplomatului timpul de a protesta, îi luă brațul lui Jane şi o conduse spre spatele grădinii, unde erau parcate maşinile, urmărit de privirea complice a lui Marc Gowan şi cele invidioase ale invitaților. Deodată, *The Godfather* nu părea să mai fie atât de interesant.

★

— Cred că v-am zărit seara trecută la *Palm Beach*, încercă agentul să dezgheațe aptmosfera.

De când părăsiseră Ambasada, Jane Logan nu-şi dezlipise buzele, decât pentru a spune „la dreapta", sau „la stânga". Părăsiseră repede drumul asfaltat Bagamoya, apucând-o pe rețeaua de drumuri din ce în ce mai strâmte, care se afundau în cartierele mărginaşe ale oraşului.

Era o junglă plină de cocotieri şi de câmpuri semănate cu cocioabe luminate cu lămpi cu gaz. Iluminatul public era practic inexistent.

— De asta aţi vărsat un pahar pe mine? întrebă sarcastic tânăra americană.

Părea net în defensivă. Malko se întreba dacă nu făcuse o greşeală…

— Sunteţi sigură că ne aflăm pe drumul cel bun? întrebă el. S-ar zice că suntem la mii de leghe de Dar-Es-Salam.

— Eu locuiesc în cartierul african. Cu ceea ce câştig, nu am posibilitatea să am un apartament în oraş. N-am poftă să mă prostituez. În orice caz, mă simt mult mai „la mine", decât în vilele din *Oyster Bay*.

Prin fereastra deschisă, femeia respira aerul călduţ al nopţii. De mult timp nu se mai vedeau construcţii moderne, ci doar colibe cu negri, imobile în întuneric. Malko avea o stare ciudată de inconfort, ca şi cum ar fi pătruns într-o lume interzisă.

Jane Logan se descurca perfect în labirintul de alei, toate la fel.

— Luaţi-o la dreapa şi am ajuns.

Pătrunseră pe o alee largă de pământ, mărginită de case mici din ciment, cu acoperişuri de ţiglă.

— Este ultima… Pe dreapta…

Malko parcă maşina în faţa unei case minuscule, în mijlocul unei mici grădini. O rumoare veselă venea dinspre locuinţele vecine, unde negrii râdeau, discutau cu voce tare şi glumeau. Jane Logan îl introduse într-o încăpere mică, vopsită într-un verde ţipător, în care cea mai frumoasă mobilă era un frigider chinezesc, *Snowflake,* cu smalţul alb, jupuit. Domnea o căldură apăsătoare şi sosirea lor declanşă o fugă disperată a unor gândaci imenşi care se refugiară sub o canapea mică, murdară şi desfundată.

Jane îşi aruncă geanta pe masa acoperită cu muşama şi îi zâmbi ironic musafirului.

— Nu vă aşteptaţi ca o fată frumoasă ca mine să trăiască într-un loc ca ăsta, nu-i aşa?

— Presupun că dumneavoastră aţi ales această viaţă…

Jane ridică din umeri.

— Trăiesc cu un tanzanian. Aici, funcţionarii nu câştigă prea mulţi bani. 450 de şilingi pe lună. Un Mercedes costă 70.000…

Dar mie-mi place viața pe care o duc. Dacă aş putea, aş trăi într-un sat în inima junglei.

— Şi v-ați căra apa într-o găleată purtată pe cap? o întrebă Malko

Femeia îl fixă cu un aer grav.

— Bineînțeles. În Kenya am trăit luni întregi în felul ăsta, la Musai şi mă simțeam foarte bine.

Deodată, cu o mică grimasă, îşi scoase jerseul lipit pe pubis.

— Am să mă schimb şi am să fac un duş. Mă aşteptați cinci minute?

Malko se aşează pe canapeaua mică, acoperita cu o cuvertură de stofă şi aşteptă. Sudoarea îi curgea pe piept în ciuda cămăşii de voal. Se gândea la nopțile fără sfârşit din timpul sezonului ploios. Ventilatorul minuscul nu avea niciun efect. Zgomotul duşului îi făcu o poftă nebună de o vodcă. Şi-o imagină pe Jane sub apa rece...

Zgomotul apei încetă. Câteva minute mai târziu, tânăra apăru înfăşurată din cap până-n picioare într-un prosop verde, cu picături de apă pe tot trupul. Fără fasoane, se aşeză lângă el atât de aproape, încât îi simți prospețima.

— Gata de plecare? îi spuse zâmbind Malko.

— N-am chef să merg să văd filmul.

Furia părea că-i dispăruse. Îşi reluase expresia pe care o avea prima dată când o văzuse, emanând o senzualitate inconştientă şi totuşi vizibilă. Ochii îl fixau cu o expresie flămândă parcă, dar îşi întoarse privirea imediat.

— Nici eu, mărturisi Malko, dar putem merge în altă parte.

— De ce ați vărsat intenționat paharul pe mine? Pentru a veni aici?

Luat prin surprindere, bărbatul căuta un motiv. Era în acelaşi timp şi sfidare şi supunere în vocea tinerei.

Fără a-i aştepta răspunsul, îşi trecu deodată brațele umede în jurul lui şi-l sărută. Limba îi era tot atât de răcoroasă ca şi trupul. Prosopul alunecă, descoperind un piept dur, ca al unei negrese.

Fără ca Jane să pară că-şi dă seama, lipită de Malko, savura sărutul. Se depărtă puțin, cu o figură zâmbitoare.

— Din cauză că trăiesc cu un african, toată lumea crede că nu-mi plac decât negrii, sau că am complexe.

Sub pleoapele grele, ochii de antilopă aveau o expresie tulburătoare şi provocatoare. Prosopul căzut pe genunchi de-abia ascundea restul trupului. Malko zâmbi.

— N-am venit aici pentru asta!

Jane făcu o mutră neîncrezătoare.

— *Bull shit*[11], înjură vesel.

Se ridică, îşi luă micul tranzistor de pe etajeră şi găsi o muzică pop. Cu prosopul în jurul şoldurilor, începu un dans primitiv, ondulându-se, răsucindu-se, rotindu-şi pântecul la înălțimea ochilor, cu mişcări bruşte din bazin, mimând amorul. Se opri o clipă, gâfâind.

— Aici, aşa îşi excită negresele bărbații.

Cu mâinile pe şolduri, superb de impudică, îl fixa ironică şi provocatoare. Muzica reîncepu, după plublicitate. De data asta, Jane apucă prosopul cu amândouă mâinile, servindu-se de el ca de o capă de toreador. Se opri din nou şi-l fixă.

— Aveți complexe?

Era agasant. Totuşi, nu venise pentru sex...

Incitat, Malko întinse mâinile spre şoldurile elastice şi le apucă prin prosop. Nu avu timp s-o atragă spre el. Uşa se deschise violent şi avu impresia unei invazii de trupuri negre. Trei sau patru africani intraseră în acelaşi timp. Malko îl recunoscu pe bărbatul cu buzele ca lipitoarele, amantul americancei. Unul o prinse pe femeie de păr şi o pălmui de câteva ori. Ea căzu urlând lângă frigider, scăpând prosopul. Un pumn negru îl lovi pe Malko în tâmplă, iar alți pumni peste tot. Cei trei negri îl înjurau în swahili. Malko sări, căutând să ajungă la uşă, îl îndoi pe unul din adversari dintr-o lovitură de picior. Apoi, ceva tare îl lovi în ceafă şi căzu într-un mare întuneric...

Capitolul VI

Doi îl țineau pe Malko cu brațele încrucişate la spate, în fața frigiderului chinezesc. Printre lacrimile de durere care-i începoşau ochii, o zări pe Jane Logan sprijinită de perete. Ea se înfâşurase în

11 S-o crezi tu! (n.a.)

grabă într-o cuvertură de pat înflorată, smiorcăindu-se şi plângând, ca o fetiţă bătută. Malko luptă pentru a se degaja. Imediat, unul din negrii care-l ţineau, zbieră:

— Stai liniştit sau o vei păţi…

În acelaşi timp îi răsuciră mai tare mâinile la spate.

Uşa camerei se deschise şi intră Jacob Kangili, amantul femeii. El se opri în faţa lui Malko. Figura sa plată reflecta ura. Nările nasului turtit palpitau involuntar. Purta o şapcă de catifea violetă, trasă până pe ochi. Pe fiecare deget avea câte un inel, ca la restaurantul *Palm Beach*. Agentul remarcă mâinile fine şi prelungi, ca de femeie. Îl înfruntă pe Malko cu ironie.

— Ar trebui să vă omor, vorbi cu un glas blând şi bine articulat. Să vreţi să faceţi amor cu nevasta mea, chiar la mine acasă?! Voi, albii, credeţi că totul vă este permis, nu-i aşa?

Vorbea o engleză remarcabilă. Malko îi susţinu privirea, încercând să scoată ce era mai bun din această situaţie. În fundătura acestui cartier african, nu putea conta decât pe el.

— Vă înşelaţi, eu nu am venit pentru aşa ceva!

Liniştit, Jacob Kangili ridică mâna dreaptă plină de inele şi-l pălmui.

— Colonialist mizerabil! Eraţi pe cale să-i smulgeţi prosopul!

— Nu e adevărat! urlă Jane din colţul ei. Eu tocmai făcusem un duş.

Negrul se răsuci. Fără un cuvânt, se duse spre tânăra americană şi o pălmui de două ori. Capul femeii se izbi cu putere de perete şi reveni. Jane redeschise ochii şi, din toate puterile, îl scuipă pe negru în plină figură.

— Mizerabile! Am dreptul să fac ce vreau!

Crezu că Jacob o va masacra şi o va întinde pe pereţi, dar omul se întoarse şi veni spre el.

— Lasă-l, tună Jane Logan. E un prieten al ambasadorului. Vei avea neplăceri…

Era exact lucrul care nu trebuia spus. Cu ochii scânteind de mânie, negrul îşi deschise brusc fermoarul de la pantaloni, îşi scoase sexul şi urină în faţa lui Malko, stropindu-i picioarele.

— Ambasadorul? Fac ceva pe el! Nu e decât un porc alb. Aici, suntem la noi! spuse Jacob, accentuând fiecare cuvânt.

— Aş vrea să vă vorbesc între patru ochi, interveni Malko.

Buzele în formă de lipitoare desenară o moacă neîncrezătoare.

— Eu nu am nimic să vă spun.

— Ceea ce am să vă spun, vă va interesa, totuşi.

Kangili avu un zâmbet palid şi crud.

— În orice caz, dacă aveţi ceva de zis, daţi-i drumul, acum!

Aruncă un ordin în swahili şi cei doi negri care-l ţineau îl împinseră afară din cameră. Aleea era la fel de calmă şi mai mulţi negri se răcoreau în faţa caselor lor. Îl priviră pe Malko cu o curiozitate ostilă. În niciun caz, nu va avea vreun ajutor din partea lor.

O maşină veche, Break „4×4”, vopsită în negru şi alb, cu un far pe capotă iar pe părţi cu o plăcuţă *Police* era oprită în faşa casei. Cei doi negri îl băgară pe Malko înăuntru. Acesta se trezi înghesuit între portieră şi unul din gardieni. Mirosea a sudoare şi a mosc. Din casă, auzi ţipete de femeie, o discuţie, apoi Jacob Kangili apăru. Trânti uşa în urma lui şi se urcă în faţă, lângă şofer. Se întoarse, cu un aer răutăcios.

— Acolo unde mergem, vei vorbi cu siguranţă!

Demarară. Malko încerca să nu cedeze în faţa panicii. Lângă el, figurile negre erau total inexpresive.

Îşi aminti de ce-i spusese ambasadorul. Tanzanienii făceau ce voiau. Puteau foarte bine să-l snopească în bătaie sau să-l omoare şi să-l arunce în port.

Maşina şerpuia printr-un imens cartier african, aflat în întuneric. Îşi pipăi discret mâna sub cot. Nu era legată. În faţă, Jacob Kangili fluiera vesel. Maşina încetini şi frână; ajungeau pe drumul Bagamoyo. Malko zări în trecere cele două blocuri de beton ale ambasadelor Franţei şi Israelului. Maşina accelerase din nou, îndreptându-se spre plajă, departe de Dar-Es-Salam, ceea ce-i plăcea din ce în ce mai puţin.

Se încrucişară cu un camion enorm şi se zdruncinară, dar şoferul nu încetini. Ca prin vis, văzu defilând ultima staţie „Esso” la ieşirea din oraş. Apoi, pe lungimea de treizeci de kilometri nu mai văzu decât pădure.

Din nou. Şoferul frână. În lumina farurilor, Malko zări un enorm baobab la sânga drumului, iar la dreapta, un drum lateral care se afunda perpendicular în pădure.

Simţi în vârful degetelor furnicăturile neplăcute ale fricii. La capătul drumului, în plină junglă, se găsea un complex de clădiri protejate de ziduri înalte, cenuşii, fără niciun semn distinctiv: acolo se găsea Centrul de Interogare al Serviciului Tanzanian de

Securitate. În clădire erau închişi şi torturaţi opozanţii regimului. Marc Gowan îi vorbise destul despre asta.

Dacă se va lăsa antrenat, îi vor smulge pielea cu cleştele. Aşa cum mai făcuseră deja oamenii lui Kangili.

Şoferul trecu în viteza întâi şi redemară. În acelaşi timp, Malko izbi violent cu cotul mânerul uşii şi o împinse cu umărul. Avântul lui fusese atât de puternic, încât se rostogoli afară, aproape fără niciun efort. Auzi în spatele lui înjurături în swahili, apoi şocul cu solul îl ameţi. Din fericire, reuşi să se îndepărteze. Se rostogoli în iarbă, înainte de a se putea ridica. Nu păţise nimic, în afară de o durere violentă la şoldul drept. La o sută de metri în urma lui, zări luminile staţiei „Esso". Începu să alerge.

În spate, maşina „4×4" a poliţiei făcu o întoarcere şi plecă în urmărirea lui.

★

La staţia „Esso" nu erau decât două maşini oprite, dintre care un Mercedes. Cel de la pompă îl privi speriat, agentul fiind mânjit de noroi roşu. Zări o figură albă în spatele parbrizului şi se repezi spre bărbatul de la volan. Recunoscu imediat barba blondă a lui Peter Raw iar englezul îl observă cu stupoare.

— Ce-i cu dumneavoastră aici?

Malko deschise portiera şi se lăsă pe banchetă, lângă el, exact în momentul în care maşina poliţiei apărea la staţia de benzină şi se punea de-a curmezişul, blocând ieşirea.

— Neplăceri, comentă Malko. O neînţelegere stupidă. M-ar ajuta dacă aţi şterge-o de aici...

Peter Raw, cu mâinile pe volan, nu se mişcă. Îl privea pe Jacob Kangili sărind din maşină. Negrul văzu Mercedesul şi merse încet spre el.

— Cu Kangili aveţi probleme? întrebă Raw.

— Exact.

Raw plescăi din limbă, într-un gest de o vulgaritate crasă. Apoi bombăni cu vocea sa curioasă, întretăiată:

— Aţi nimerit prost. Aţi face mai bine să spălaţi putina din maşina mea...

Malko simţi cum îl cuprinde o furie oarbă. Kangili se oprise la trei metri de ei, pentru a-şi chema oamenii.

— Vreţi să spuneţi că mă lăsaţi să fiu tăiat bucăţele de acest sălbatic?

— E problema dumneavoastră...

— Suntem, totuşi, amândoi albi!

Englezul scoase un croncănit batjocoritor.

— Atâta timp a trecut de când mă aflu în această țară, că încep să mă simt negru pe dinăuntru.

Kangili, urmat de două ajutoare, se apropie cu un zâmbet superior. Îl recunoscuse pe Peter Raw. Malko se întoarse spre englez, stăpânindu-şi furia.

— Cred că neplăcerile de care mă puteți scăpa valorează 1.000 de lire.

Raw ezită o clipă, apoi izbucni într-un râs de nebun. Luă cheile din tabloul de bord şi le puse în buzunar, înainte de a deschide portiera.

— Latã un limbaj pe care-l înțeleg. Rămâneți aici.

Prin parbriz, îl văzu strângând mâna lui Jacob Kangili. Cei doi zâmbeau. Negrul se lansă în explicații punctate de gesturi largi. Raw, după ce termină, reveni la maşină, cu o figură inexpresivă şi se aplecă pe fereastra întredeschisă.

— Zice că v-a surprins gata să faceți amor cu prietena lui, în propria lui casă. Astea nu sunt lucruri care se fac aici. Vrea să vi le taie, pentru a vă pedepsi şi eu nu prea văd cum l-aş putea împiedica.

Asta e ceea ce se putea chema umor englezesc.

— Aş fi fericit dacă l-ați putea face să-şi schimbe ideea, replică Malko, atât de calm pe cât putea. Şi să-l faceți să înțeleagă că el este cel care mă interesează, nu ea.

Un licăr glumeț trecu prin ochii vioi ai lui Peter Raw.

— Pederast?

— Oh, vă rog. Nu e momentul.

— O.K. Am să încerc.

Peter porni din nou. Discuția fusese mult mai scurtă de data asta. Englezul reveni la Mercedes, deloc mai zâmbitor.

— Vrea totuşi să vi le taie, anunță el sobru. Dar acceptă să nu vi le mănânce…

Era deja un progres. Când se încep tratativele, în Africa te descurci întotdeauna.

— Spuneți-i că trebuie să-i vorbesc înainte. Şi să mi le taie după, dacă mai are poftă.

Peter Raw plecă din nou la asalt. De data asta, dialogul dură câteva clipe.

— Dacă nu vreți să spuneți despre ce este vorba, vine să vă ia, îi comunică englezul.

Malko ezită, dar nu prea avea de ales.

— Întrebați-l dacă l-ar interesa să se debaraseze de prietenul Mkele?!

Trăsăturile englezului se crispară subit.

— Nu-mi place genul ăsta de misiune.

Agentul insistă.

— Faceți-o, sau veți pierde cele 1.000 de lire.

Cu regret, Peter Raw se reîntoarse la Kangili. Negrul, auzind despre ce era vorba, veni direct spre Malko, precedat de Raw.

— Vă acordă zece secunde pentru a vă explica, traduse englezul.

Între timp, Peter se îndepărtă prudent.

— Nu vreau să ştiu nimic din treburile voastre, comentă el.

Îşi aprinse o țigară şi se depărtă câțiva paşi. Kangili se sprijini de portieră.

— Ei bine?

Un licăr de inters plutea totuşi în ochii lui mici, dar inteligenți.

— Voiam să vă văd, pentru a vă propune o afacere.

— Care?

— Să mă ajutați să-l lichidez pe Abdel Mkele.

Negrul izbucni într-un râs sarcastic.

— Vă va lichida el mai întâi! V-a ratat o dată, dar a doua oară va reuşi.

Agentul nu se descurajă.

— Eu sunt tot în viață şi n-am renunțat. Dar am nevoie de un om ca dumneavoastră.

Kangili părea împărțit între interes şi ironie.

— De ce vreți să-l lichidați pe Mkele?

— O ştiți tot atât de bine ca şi mine. Preşedintele n-are chef să vadă Zanzibarul anexat la China.

Kangili clătină din capul său mare.

— Nu vă cred. Este o poveste, ca să vă salvați…

Se îndreptă, fără să-l slăbească pe Malko din ochi.

— Aveți noroc că-l cunoaşteți pe prietenul meu, Peter. Sunteți în maşina lui şi m-a rugat să vă las să plecați. Dar, data viitoare, dacă vă mai găsesc cu prietena mea, nu vă voi mai aduce până aici, pentru a vă tăia gâtul.

Îi întoarse spatele, în trecere îl bătu prieteneşte pe umăr pe Peter Rraw şi se urcă din nou în „4×4”. Englezul reveni încet spre Mercedes, se aşeză şi puse cheile în bord.

— Îmi datoraţi nişte lire, spuse el simplu.

— Cu plăcere. Dar nu mă plimb cu o asemenea sumă la mine, Ce-aţi zice de un pahar la *Kilimandjaro*? Apoi, mă conduceţi acasă.

Englezul ridică din umeri.

— Dacă doriţi... în orice caz, pe viitor fiţi mai atent.

Urcându-se în maşină, o porni spre Dar-Es-Salam..

— Sunteţi nebun să-i propuneţi o asemenea afacere lui Kangili. Dacă n-aş fi fost acolo, v-ar fi făcut bucăţi.

— Nu fiţi atât de sigur, interveni Malko, încet.

★

Terasa *Zebra Bar* de la ultimul etaj al hotelului *Kilimandjaro* era răcoroasă şi domina tot portul, cu cargourile iluminate feeric.

Într-un separeu din bambus, Malko şi Peter Raw, faţă-n faţă, se studiau. Englezul era deja la cel de al treilea J&B, ceea ce nu-i atenuase agresivitatea. Malko se mulţumea cu un pahar mare de Contrexeville, pentru a se reface după toate emoţiile prin care trecuse.

— Când îmi voi vedea cele 1.000 de lire? întrebă Raw.

Ochii aurii îşi schimbară culoarea în verde.

— Nu obişnuiesc să-mi uit datoriile de onoare. Şi am intenţia să vă fac să câştigaţi mai mult.

— Cum?

Agentul privi în jurul lui. Celelalte separeuri erau goale. Cei doi chelneri negri moţăiau la vreo douăzeci de metri mai încolo.

— Ajutându-mă.

— Cum anume?

— V-am spus-o mai devreme.

Peter Raw îşi scutură încet barba blondă, arborând un zâmbet ironic.

— La fiecare trei luni, un mic şmecher vine să-mi propună acelaşi lucru. Ultima dată erau unii din Londra, care erau gata să-mi ofere greutatea mea în aur, dacă aş fi acceptat să-i duc preşedintelui Ugandei un colet în formă de moarte subită... Sunt douăzeei de ani de când mă aflu aici şi africanii m-au acceptat pentru că nu mă bag în treburile lor. Deci, îmi plătiţi datoria, un preţ rezonabil de altfel, şi ne spunem la revedere...

Malko îşi isprăvi băutura.

— Vă admir prudenţa, dar vă propun o afacere pe care n-o puteţi refuza.

Englezul îşi împinse fotoliul spre spate, îşi mângâie barba şi îl incită în zeflemea.

— Spuneţi repede! Vreau să mă duc la culcare.

— Ştiţi că Mkele îmi vrea pielea?

— Ştiu!

— În cazul în care ne vom despărţi definitiv în seara asta, el va şti chiar de mâine că aţi fost cel care m-aţi scăpat din ghearele lui Kangili, chiar în momentul în care se pregătea să mă reducă la tăcere. Faţă de dumneavoastră, Mkele se va arăta supărat.

Urmă o lungă tăcere, întreruptă doar de rumoarea din *City Drive,* zece etaje mai jos.

— Sunteţi un adevărat gunoi, ripostă englezul.

— Este o părere, nu şi un răspuns…

Peter îl fixa, mângâindu-şi distrat barba.

— Îl veţi avertiza pe Mkele?

— Exact, făcu Malko. Dar altcineva se va duce mâine dimineaţă în locul meu…

O nouă tăcere. Raw se juca cu paharul gol.

— Ce aştepţi de la mine?

Agentul îşi ascunse un zâmbet de triumf. Era de preferat un aliat gata să te lichideze la prima ocazie, decât niciunul.

— Mai întâi, să-l convingeţi pe Kangili să ne ajute, căci fără el nu putem face nimic. Amicul dumneavoastră Jacob ştie cine sunt eu şi că treaba e foarte serioasă. Apoi, să-mi spuneţi câte ceva despre această ţară şi să-mi faceţi legătura cu oameni de încredere pe care-i cunoaşteţi.

— Kangili va accepta, zise Peter, dar vă va lichida după aceea, la fel ca şi pe mine…

— Va fi treaba noastră să ne apărăm. Ce cred tanzanienii despre guvernarea Mkele?

— Nu-l pot înghiţi. Din cauza bogăţiei sale, în primul rând. Aici, preşedintele Nyerere câştigă 5.500 de şilingi pe lună, nicio leţcaie mai mult. Pentru a nu fi acuzaţi de nepotism, i-a interzis chiar nevestei lui să mai continue cu creşterea puilor. Şi acum, că i-a văzut pe chinezi la treabă, are o frică teribilă. Ceilalţi împânzesc jungla cu „micuţa carte roşie” în swahili. Doar că eu nu ştiu cum vom face. Mkele e foarte circumspect.

— Am observat.

Începu să-i explice englezului ideea pe care o concepuse. Celălat îl privea, de-a dreptul uluit. La sfârşit, clătină capul.

— Sunteți complet nebun…

— Foarte bine. Tanzanienii vor participa?

— Dacă nu-i vom spune preşedintelui, poate. El e un idealist. Kangili e destul de puternic pentru a aranja lovitura, dacă vrea…

— Trebuie să ne apucăm de treabă cât mai repede.

Peter Raw surâse acru.

— Nu vă faceți prea mari iluzii, suntem în Africa. Lucrurile nu se fac aşa…

Agentul continua să-şi construiască planul.

— Crezi că vreun pilot de la Est African va marşa?

Englezul clătină capul.

— Cu atât mai puțin, cu cât sunt albi, că au familiile aici şi o slujbă bună. Liniile aeriene africane n-au comandanți de bord printre cei de culoare. Încă țin la avioanele lor.

— Suntem obligați să găsim un pilot calificat pe un aparat greu.

Barba blondă a lui Peter Rae fremăta. Pocni din degete.

— Cunosc un tip care ar putea făcea treaba, dacă punem mâna pe el. Este fostul pilot al lui Mkele, de origine arabă. Într-o zi, pentru a acorda prioritate unui avion comercial la Dar-Es-Salam, s-a învârtit cinci minute cu preşedintele la bord. La sosire, acesta l-a bătut măr, cu ajutorul lui Kato. Fără tanzanieni, l-ar fi omorât. Se numeşte Juma Salim. Cred că e în oraş. Mai demult, era văzut zilnic la *Margot's*.

— Am să mă ocup eu, hotărî Malko. Dumneavoastră vorbiți cu Kangili.

Înainte de a dispărea spre lift, se întoarse.

— Nu l-am iubit niciodată prea mult pe Mkele, dar e periculos.

— Mi-am închipuit, concluzionă agentul.

Cei doi se salutară, apoi englezul plecă. Malko se sprijini pe balustrada care domina portul. Briza călduță îi atinse obrazul. Fusese o seară tensionată. Simți un fel de nostalgie gândindu-se la Jane Logan. Era totuşi păcat s-o lase pe tânără pe mâna bărbatului cu buze de lipitoare.

Capitolul VII

Trei tineri hinduşi cu păr lung până la gât, cămăşi de dantelă neagră deschise până-n talie pe un tors filiform, cu talii de viespe strânse în pantalonii tubulari, îl priviră pe Malko cu stupefacție.

Niciodată nu văzuseră un alb plimbându-se pe *Ocean Road,* în colțul lor. Omul ori era beat, ori era nebun!

De partea cealaltă a drumului, contururile vagi ale clădirii președinției se decupau pe cerul înstelat, dominate de un curios donjon.

Ca în fiecare seară, vreo sută de hinduşi de ambele sexe profitau de răcoarea relativă a brizei care sufla dinspre oceanul Indian.

Privirea lui Malko alunecă pe fețele turmentate şi unsuroase ale tinerilor. De cum se îndepărtă puțin, ei schimbară remarci cu voce joasă, în limba lor.

Malko, fofilându-se printre maşinile oprite cu fața la apa sărată, ajunse la marginea plajei.

Alți hinduşi erau aşezați pe nisip, mai jos. Mirosea a mare.

Privi în jurul lui, căutând silueta înaltă a lui Anjeli. Hinduşii mişunau, toți asemănători în întuneric. Conversațiile cu voce joasă formau o ambianță pâcloasă, aproape agresivă. Unii rămânau în maşinile lor, cu portierele deschise, cu ochii fixați spre ocean. Ultimul lor lux. Foarte departe, de cealaltă pare, se afla țara lor…

Malko zări o femeie care semăna cu Anjeli, aşezată pe plajă. Merse pe nisipul umed şi se apropie. Auzind paşi, femeia se întoarse. Avea în jur de cincizeci de ani, era grasă şi avea o perlă în nas.

— Aici!

Agentul întoarse capul. Ascunsă în umbra unui Ford vechi, distinse o siluetă înaltă. Anjeli purta acelaşi sari bordo cu roşu. Doi hinduşi cu figura măslinie şi ostilă se depărtară discret. În penumbră, tânăra părea şi mai înaltă.

— Sunt prieteni, explică ea. Mă păzesc. Mi-era teamă că nu veți veni.

— De ce?

— Numai dumneavoastră mă puteți ajuta. O femeie metisă a venit să mă vadă din partea lui Kato, pentru a-mi spune să mă

întorc în Zanzibar. Preşedintele Mkele este nebun de furie şi dacă nu mă întorc…

Pupilele negre, imense, umede îl fixau cu o intensitate dureroasă. Malko zâmbi.

— Cred că vă veți putea duce cât de curând acolo. Dar…

— Şi tatăl meu? îl vor tortura, îl vor omorî!

— Trebuie să câştigăm timp, căci am nevoie de dumneavoastră peste o zi sau două. Am un plan pentru a scăpa de Mkele.

— Cum?

— Ar fi prea complicat să vă explic. Ştiți unde poate fi găsită femeia care v-a vizitat?

— Da! Am un număr de telefon.

— Bine. Chiar de mâine dimineață, veți intra în contact cu ea şi o veți ruga să vă procure un pistolet. Îi veți jura că, pentru a-l salva pe tatăl dumeavoastră, mă veți ucide.

— Dar ce…

Malko îi explică în detaliu ce aştepta de la ea. Anjeli înălță grav capul, dar nu-l întrerupse.

— Cred că voi reuşi.

— Bine. Ne vom întâlni poimâinie, aici, la aceeaşi oră. Sper că totul va fi bine.

— Şi eu, oftă tânăra. Mi-e atât de frică pentru tatăl meu. Mkele este un monstru, îl va ucide.

Hindusa privea spre ocean. Zanzibar nu era decât la 70 de kilometri de ei. Şi soarele părea mai aproape, decât propria-i casă…

Din ordinul lui Mkele, imediat ce se lăsa noaptea, vasele nu mai aveau dreptul să iasă din portul Dar-Es-Salam, pentru ca nicio debarcare să nu-l poată lua prin surprindere pe preşedinte.

Anjeli îl însoți pe Malko până la maşină. În momentul în care voia să intre, fata se lipi brusc de el cu o violență neaşteptată. Buzele pline se lipiră de gâtul lui şi-i simți dinții muşcându-i carnea, ca pentru a-i provoca o durere. Apoi, Anjeli se depărtă şi alergă spre prietena ei.

★

O târfă rotofeie, gătită cu o perucă verde şi cu o rochie ce abia depăşea cordonul, se aşeză pe un scaun de lângă Malko.

— *You buy me a drink?*[12]

12 Îmi cumperi ceva de băut? (n.a.)

Agentul clătină din cap, negativ. Dezamăgită, femeia se depărtă, legănându-şi fesele grase, sub rochia verde de mătase.

Dacă doamna Margot, fondatoarea celei mai luxoase case de toleranță din Zanzibar ar fi putut vedea cât decăzuse stabilimentul pe care-l crease, ar fi fost foarte afectată.

Chez Margot nu mai era decât o bombă ordinară, plină de marinari, unde un bărbat normal s-ar fi simțit absolut deplasat. *Margot's*, singura reminiscență a prezenței franceze în Africa de Est, se afla la colț, între Makinganya şi Barimge Street, în fața unui teren în plin centrul oraşului.

Un enorm neon roşu anunța *Airlines Hotel.* Era o clădire ciudată, în degrade, cu fiecare etaj dominând terasa etajului inferior. *Margot's* ocupa ultimul etaj. La primul se afla un dancing, înțesat de animatoare. În trecere, Malko remarcase formula de la intrare: *„MINIJUA INTERZISĂ!".*

Nu din pudoare, ci pentru a evita dezlănțuirea prea rapidă a clienților grăbiți…

Liftul era în pană de trei ani. Malko trebui să urce pe jos cele şase etaje! Scara era din ciment murdar, fără nicio balustradă, cu o oglindă enormă la fiecare jumătate de palier. La fiecare zece trepte, un cuplu se îmbrățişa. În afară de ploşnițele mai puțin numeroase decât în camerele din *Airlines Hotel,* statul în picioare îți permitea să economiseşti şapte şilingi de cameră.

La al treilea etaj, Malko trecuse pe lângă spatele masiv al unui marinar negru, un american, care dădea gata, cu icnete de pădurar, o minusculă tanzaniană, ce stătea în picioare, pe vârful cizmelor, cu trei trepte mai sus de el. Ei nici măcar nu-l văzură.

La al patrulea etaj, o fată îi bară drumul: avea pulpele enorme, sânii atârnând şi un cap de maimuță. Îl agresase direct în părțile esențiale, cu un zâmbet de canalie fără dinți.

— *You come…[13]*

Îi trebui toată forța să se degajeze, dar ea îl urmă, insistentă, – dornică de a-şi arăta experiența, până la intrare.

Ieşind pe terasă, avu impresia că a ajuns în paradis. O briză răcoroasă adia dinspre larg şi se vedeau toate acoperişurile din Dar-Es-Salam. La dreapta; barul dispărea printre prostituatele cu peruci multicolore.

---

13 Vii? (n.a.)

Malko privi în jurul lui. Erau vreo treizeci de fete, multe cu cizme, în ciuda căldurii. Discutau între ele sau încercau să se infiltreze în grupurile de bărbați care beau whisky sau bere, fabricate cine ştie unde.

Cea pe care tocmai o respinsese, se apropie de un negru aşezat cu picioarele pe o masă din fața lui. Îşi puse liniştită mâna pe sexul bărbatului. Fără să spună nimic, negrul îndoi piciorul stâng şi o împinse ca pe un câine. Bună casă…

Fata se depărtă, fără să insiste. Lângă Malko, un grup de negri americani perorau de zor, sprijiniți de balustradă. Unul dintre ei, cu, o beretă *à la Che Guevara,* înfundată până peste urechi, părea mai virulent.

Malko realiză atunci, că el era singurul alb. Dacă acestor barbari le-ar fi venit poftă să-l arunce peste balustradă, nici micile keniene şi nici polițistul tanzanian, care păzea la intrarea terasei, nu i-ar fi împiedicat.

Se ridică şi merse la bar: un grup de negri foarte tineri dansau pe loc, în jurul tonomatului. Două fete se repeziră la el, îl înghesuiră frecându-se de el, pipăindu-l şi debitând obscenități într-o engleză aproximativă.

Cum să-l găsească pe Juma Salim, pilotul pe care-l căuta? După Peter Raw, omul venea aici în fiecare seară.

O negresă cu părul împletit în codițe subțiri, se, apropie timid. Malko îi zâmbi şi întrebă în engleză:

— Caut un prieten, Juma, îl cunoaşteți?

Negresa îl privi, fără să înțeleagă. Puțin mai departe, reperă un negru singur, într-un colț, aplecat peste balustradă. Încercă la noroc.

— Juma?

Bărbatul se întoarse cu ochii în gol, beat de berea din banane.. Bolborosi o înjurătură în swahili şi începu să vomite.

Malko bătu în retragere. Se apropie de bar şi comandă un *Snow-Cap.* Imediat, fu înconjurat de un grup de fete, care îi propuseră o varietate de orori tropicale. Se adresă uneia teribil de grase, cu un aer mai treaz, cu trupul mulat într-o rochie din imitație de panteră, care o înfăşură ca pe un cârnat de Frankfurt.

— Caut un amic. Îl cheamă Juma Salim. Vine des pe-aici. Dacă mi-l găsiți, aveți cincizeci de şilingi. Eu nu mă mişc din acest loc.

Fata încruntă sprâncenele. Din fericire, înțelegea destul de bine. Cincizeci de şilingi era ceea ce câştiga într-o seară întreagă.

— *You speak serious?[14]* întrebă ea.

Malko, fără să răspundă, scoase un teanc de bancnote şi i-l arătă. Fără să mai stea pe gânduri; fata arboră un zâmbet larg şi dispăru pe scară. O alta se aşeză în fața lui, ca pentru a-l păzi. Bău puțin din bere, încercând să uite unde se găsea.

Era sătul până peste cap de Dar-Es-Salam.

★

— El e prietenul tău?

Malko tresări. Negresa cea grasă apăruse de pe scară, remorcând un negru solid, cu o figură destul de frumoasă, cu trăsături regulate, cu părul creț, foarte scurt, dar cu un aer furios. Era îmbrăcat cu o cămaşă fără mâneci, plină de pete şi în blugi. Îl observa pe Malko şi se uită la fată.

— Ce-i cu albul ăsta? Lasă-mă în pace!

Degajându-se, expedie o palmă formidabilă pe fundul femeii. Aceasta începu să urle. Imediat, negrul cu bereta *à la Che Guevara* se apropie amenințător. Ca şi cum Malko ar fi pălmuit-o pe fată, spuse:

— Hei! Albule!

Bărbatul pe care fata se dusese să-l caute, se indfepta deja tipre scară. Agentul îl ajunse:

— Sunteți Juma Salim?

Celălalt se uita la el cu sprâncenele încruntate.

— Mda, cum de ştiți numele meu?

— Vă căutam. Pot să vă ofer o bere?

Surprins, Juma Salim reveni spre bar şi cei doi se aşezară unul Lângă altul. Malko ceru un al doilea *Snow-Cap,* după ce strecurase cinci bancnote în mâna negresei.

Juma Salim îl observa cu colțul ochiului, intrigat şi nu prea liniştit. Prin buzunarul pantalonului nu contenea să se scarpine furios între picioare. Nu se opri decât pentru a-şi bea berea dintr-o înghițitură. Apoi, întrebă pe un ton amar:

— Ce caută un alb în bordelul pentru negri?

— Sunteți fostul pilot al preşedintelui Mkele?

Figura rotundă a lui Juma Salim păru că se rotunjeşte mai mult.

---

14 Vorbeşti serios? (n.a.)

— Cum de ştiți asta?

— Ştiu. Aveți vreo slujbă în acest moment?

Celălalt clătină capul.

— Dacă aş avea una, n-aş locui la *Morpion Hilton.* Acest gunoi de Mkele a interzis să mai fiu angajat la East African Airway. Fac înlocuiri la Tanzanian, când este vreun pilot bolnav. Dar nu va dura mult.

— S-ar putea să vă dau eu o slujbă, spuse Malko.

Negrul îl aținti cu privirea, cam neîncrezător.

— Faceți parte dintr-o companie?

— Nu, dar caut un pilot.

Juma Salim se bătu pe pulpă, cu o mutră descurajată.

— Iar o afacere periculoasă. Să merg să caut diamante sau ceva asemănător. Rişti să fi omorât şi nu eşti niciodată plătit. Voi, albii, când aveți o slujbă bună o treceți pensionarilor Africii de Est, ce frecventează Nairobi.

Tonul lui era amar şi agresiv. Malko simți că va pleca şi va renunța. Se grăbi să precizeze calm dar ferm:

— Am nevoie de DUMNEAVOASTRĂ. Sunteți calificat pe DC 9?

— Bineînțeles! făcu mândru Salim. Am fost patru ani pilot secund la East African, înainte să-l servesc pe Mkele. De altfel, şmecherii de albi ne obligau să facem toate aterizările şi trucurile imposibile. Şi ei câştigau cu 50% mai mult…

Malko preferă să nu se angajeze pe calea lunecoasă a anticolonialismului. Juma părea revendicativ, acrit şi puțin prea sigur de el. Dar pentru ce avea el să-i propună, nu-şi putea permite un începător.

Aruncă o privire discretă în jurul lor. Barmanul spăla paharele, celelalte taburete erau goale şi fetele se depărtaseră, descurajate.

În orice caz, zgomotul tonomatului acoperea vorbele lor.

— Ați mai fi în stare să pilotați un DC 9?

Juma dădu viguros din cap.

— Bineînțeles!

— Singur?

— Vreți să spuneți, singur în carlingă?

— Da, dar pe o distanță foarte scurtă.

Negrul reflectă.

— Ar trebui un pilot secund pentru aterizare şi decolare, care să cunoască puțin aparatul. Dar la ce vă trebuie?

Malko se făcu că nu aude. Rămânea întrebarea principală.

— Ați putea pune un DC 9 pe un teren din Zanzibar?

Juma Salim îl privi, ca şi cum nu l-ar fi tratat drept un negru infect.

— Nu, dar sunteți nebun? Dacă pun piciorul în Zanzibar, Mkele mă va face bucățele, cu ajutorul lui Kato. Prefer să crăp de foame aici.

— Nu asta vă ceream. Din punct de vedere tehnic, poate un avion mare să aterizeze în Zanzibar? Pista este destul de lungă, echipamentul radio suficient, există o baliză, o pistă de ciment?

Negrul se scărpină şi mai furios. Apoi spuse gânditor:

— Pista e scurtă, de 2.400 de picioare, dar apropierea e bună! Se poate coborî foarte jos, deasupra oceanului şi nu există niciun obstacol. Dar, bineînțeles, nu există baliză, nici radio ghidaj. Pentru un DC 9 este necesară o precizie foarte mare. Dacă ratezi zece metri de beton, ajungi în cotieri... Dar ce dracu' căutați cu un aparat ca ăsta?

Malko înțelese că era momentul să-i arate vârful urechii.

— Unde putem vorbi în linişte?

Juma Salim se lăsă să alunece de pe taburet.

— Jos, la mine în cameră. Să nu fiți uimit de ceea ce veți găsi. Sunt un bărbat singur.

★

Malko fu gata să-şi astupe nasul, intrând în camera minusculă de la etajul trei. Tapetul de pe pereți cădea în fâşii lungi. Umiditatea îl deteriorase în aşa hal, că nu mai puteai distinge nici culoarea. Un bec stricat atârna din tavan. Un miros acru de murdărie, de apă stătută şi de carne stricată ieşeau din podeaua putredă.

— Deci, care este afacerea?

— Nu pot să vă spun încă, răspunse Malko. Nu e decât un proiect. Dar aveam nevoie, înainte de a merge mai departe, să fiu sigur de... colaborarea dumneavoastră. Şi, nu uitați, că aparatul pe care-l veți pilota va conține 150 de persoane. Nu trebuie să ajungeți în cocotieri...

— 150 de oameni! făcu Juma Salim.

O expresie şmecherească făcu să-i strălucească ochii. Se aşeză pe pat.

— Cred că încep să înțeleg despre ce e vorba, chicoti Juma, scărpinându-se mai tare. Dacă e ce cred eu, sunt omul dumneavoastră. Cu condiția ca să-mi iasă ceva.

Malko rămăsese în picioare, în mijlocul încăperii, acolo unde avea cea mai mică şansă să se umple de gândaci.

— Vă va ieşi. Destui bani şi un glonț în cap dacă veți vorbi cu cineva…

Juma Salim se ridică dintr-un salt şi întinse mâna.

— E O.K. pentru mine.

Malko îi strânse mâna, apoi luă o bancnotă de o sută de şilingi din buzunar şi i-o întinse.

— Iată! Un avans, ca să nu muriți de foame!

— Sunt aici în fiecare seară, sau sus, când am cu ce să-mi plătesc o târfă… Sper că va merge.

Malko închise uşa în urma lui. Când ajunse pe la mijlocul palierului, Salim o redeschise şi strigă:

— Hei, nici nu ştiu cum vă cheamă!

— Nu-i nimic, răspunse Malko.

Capitolul VIII

Ahmed Chafik ieşi din biroul său, precedat de un negru scund, îndesat, cu ochi mari, ca de antilopă. Era responsabil FRELIMO pentru aprovizionare, în clipa în care traversau micul hol al expoziției, decorat cu fotografii, egipteanul remarcă o hindusă foarte înaltă, în sari roz, cufundată în contemplarea documentelor. Când trecu pe lângă ea, femeia se întoarse. Ahmed fu izbit de pupilele imense, negre, umede, de gura senzuală, de nasul delicat, împodobit la nara stângă cu o mică perlă. Buzele ei se depărtară într-un surâs strălucitor şi Chafik avu impresia că stomacul i se umplea de un jet de lavă fierbinte.

De când era în Dar-Es-Salam, nu mai văzuse o fată atât de frumoasă. Tanzania nu prea avea, ca resurse feminine, decât soții de diplomați, nu întotdeauna de primă prospețime. Negresele nu-i spuneau mare lucru, deşi nu refuza să-şi ofere în junglă vreo „rebelă”. Din nefericire, aceste elemente politice avansate, erau foarte în întârziere pe planul voluptății. El le regreta amarnic pe caldele burgheze din Cairo, care găseau în el spiritul aventurii. În capitala egipteană, Ahmed era un Don Juan potent, aureolat de calitatea sa revoluționară.

— Dragul meu, se auzi vocea, puțin cam bățoasă a liederului revoluționar, vom elibera nordul Mozambicului până la sfârşitul anului, dacă vremea va rămâne uscată, destul timp.

Ahmed Chafik făcu un efort supraomenesc pentru a-şi lua ochii de la şoldurile fine ale misterioasei hinduse. De obicei, singurele persoane interesate de fotografiile de propagandă erau mici ştrengari negri, zdrențăroşi.

Revenit la prozaica realitate, egipteanul arboră o expresie războinică şi sălbatică.

— Eu vă voi furniza armele. Nu vă va lipsi nimic.

Ieşiră de la FRELIMO. Land-Roverul negru era parcat pe U'rumah Street. O mulțime pestriță se îmbulzea pe trotuarele ocupate de negustorii ambulanți. În fund se zărea statuia Ascari[15] din piața independentă îndreptându-şi baioneta contrai colonizatorilor…

Când să urce în Land-Rover, Ahmed se răzgândi.

— Plecați înainte, zise el negrului. Am uitat să dau un telefon important. Vă ajung cu maşina mea.

Se duceau la hotelul *Kundunchi,* aflat la cincisprezece kilometri nord de oraş, pentru un congres al FRELIMO, care îi reunea pe toți simpatizanții mişcării. Ahmed urma să țină un discurs. De cum Land-Roverul se depărtă, intră în sediu. Hindusa era în continuare absorbită de imaginile fotografiilor. El se apropie.

— Vă interesează cauza noastră?

Fata se uită la bărbat, afişând un zâmbet cald, senzual, emoționant.

— Oh, îi admir teribil…

Vocea era joasă, puțin reținută. O expresie de timiditate extaziată o întinerea pe hindusă.

— Dumneavoastră îi ajutați? întrebă ea.

Ahmed simți cum i se umflă pieptul, ca lui Tarzan.

— Eu sunt sufletul organizației. Nu voi părăsi această țară decât în ziua în care Mozambicul întreg va fi eliberat de jugul colonialist.

— Este minunat, oftă frumoasa. Aş vrea atât de mult să vă pot ajuta. Păreți atât… Atât de hotărât…

---

15 Soldat (n.a.)

Chafik nu se îndoise niciodată de magnetismul său, dar dacă ar fi avut acum un covor de rugăciune, l-ar fi întins imediat pentru a-i mulțumi lui Allah.

Își consultă ceasul, cuprins de o inspirație subită. Allah nu-l va ierta dacă va lăsa să scape o asemenea ocazie.

— Vreți să știți mai multe despre FRELIMO?

Tânăra înclină capul.

— Bineînțeles!

Ahmed o luă de braț cu autoritate, deși fata era mai înaltă decât el.

— Veniți cu mine.

Hindusa ezita.

— N-aș vrea să vă deranjez, aveți, desigur, foarte multe lucruri de făcut.

— Vă rog, insistlă egipteanul. Trebuie să prezidez o reuniune a comitetului executiv la *Kundunchi* și, apoi, aș fi fericit să pot sta de vorbă cu dumneavoastră.

— Adevărat?

Pupilele negre erau pline de admirație. Ahmed Chafik înălță privirea.

— Din păcate, nu vă pot invita să asistați la reuniunea noastră. Dezbaterile sunt secrete.

— Înțeleg... Vă voi aștepta afară, lângă piscină. Îmi place foarte mult plaja de la *Kundunchi.*

O mai privi o dată, uluit de norocul lui. O hindusă frumoasă, revoluționară și aparent liberă, era prea mult!

— Mă numesc Ahmed Chafik. Se prezentă înclinându-se.

— Numele meu este Anjeli

Mâna ei era fină, suplă, ca și cum n-ar fi avut oase. Contactul declanșă un jet de hormoni în trupul bărbatului. Era o zi bună.

Îi luă brațul pentru a o ajuta să traverseze trotuarul și s-o ducă la Land-Rover, binecuvântând FRELIMO. În ritmul în care vor elibera posesiunile portugheze, va avea tot timpul pentru a o seduce pe Anjeli, și chiar pe fiica ei.

★

Kundunchi semăna cu o lungă moschee albă, pusă chiar pe nisip. De o parte și de alta a holului central, răcorit de o fântână și multe plante tropicale, două aripi se întindeau paralel cu plaja.

Anjeli Trombay clipi din ochi sub soarele strălucitor. Oceanul Indian se retrăsese cu aproape un kilometru și se spărgea în

valuri albe de o mică barieră de corali. Tânăra hindusă auzi paşi pe nisip şi se întoarse: Ahmed Chafik venea spre ea, cu paşi mari, arborând o figură de învingător. Ea se instalase la marginea plajei, sub una din umbrelele puse pentru eventualii clienți ai hotelului.

Tanzania îşi permisese un hotel de lux, dar uitase complet să-l facă ştiut. Descopereai *Kundunchi* din întâmplare. În plus, la cererea agențiilor de voiaj străine, direcțiunea răspundea că hotelul era plin. Şi asta, doar din cauza apatiei fundamentale a salariaților de la recepție. Când un client pleca, funcționarii uitau să-i şteargă numele de pe listă. Pe hârtie, *Kundunchi* nu se golea niciodată.

— Am terminat, anunță vesel Ahmed.

Anjeli, cu picioarele, strânse sub ea sariul ce-i mula pieptul greu, ridică o privire languroasă, promițătoare şi supusă.

— Cred că sunteți obosit…

În afară de ei, nu era nimeni pe plajă. În timpul săptămânii hotelul era pustiu. Ahmed îi ceruse tinerei hinduse să-l aştepte destul de departe de locul congresului, locul fiind plin de conducători ai Revoluției, serioşi ca nişte popi. Nu era cazul să amestece serviciu cu plăcerea. Îşi trecu o mână pe frunte.

— Am responsabilități importante. Mii de oameni depind de mine. Câteodată, asta mă sperie…

Se aşeză lângă ea, pe nisip, netezindu-şi dunga pantalonilor.

De aproape, Anjeli era şi mai frumoasă. Îşi umflă nările pentru a-i respira parfumul. O briză caldă adia dinspre mare, făcând să-i fluture părul negru.

— Îmi place acest loc, zise fata, se poate respira. La Dar-Es-Salam căldura e sufocantă. Câteodată, merg pe plajă până obosesc. Mă amuz privind crabii, peştii zburători, maimuțele din cocotieri…

Ahmed Chafik sări în picioare.

— Şi eu ador plaja! Haideți!

Îi întinse mâna. Ea o prinse şi se ridică grațios.

Galant, egipteanul scutură praful de pe sariul fetei, ceea ce-i permise să simtă fermitatea şi prospețimea şoldurilor. Lava din trupul lui reîncepu să fiarbă. Anjeli lăsă imediat mâna care o ținea. Unul lângă altul plecară, părăsind plaja de la *Kundunchi*.

O barcă de pescuit era ancorată lângă plajă şi-şi descărca marfa. În fața lor, nisipul era pustiu, fără limită, mărginit de

cocotieri sălbatici. Mergeau fără să vorbească, paşii lor făcând să fugă miile de crabi mici, care se îngropau într-o clipă.

— Locuiți în Dar-Es-Salam? întrebă Ahmed.

Anjeli clătină capul.

— Nu. Zanzibar.

— Zanzibar!

O privi cu un nou interes.

— Nu cred că e prea plăcut. Se spune că viața e foarte dură, că preşedintele Mkele face să domnească teroarea…

Anjeli dădu din nou din cap.

— Oh, nu e chiar atât de terbil. Eu mă întorc săptămâna viitoare.

Egipteanul îşi ascunse interesul. De ce să nu îmbine utilul cu plăcerea? Îi era foarte greu să găsească informații despre Zanibar.

— Sunt tot atât de mulți chinezi? întrebă el.

Tânăra hindusă izbucni în râs.

— Din ce în ce mai mulți. Sunt peste tot şi îi terorizează pe localnici. Când surprind pe vreunul pe lângă instalațiile lor, îi obligă să mănânce kilograme de orez, sau să se cațere într-un cocotier, până cade de oboseală… Astfel, nimeni nu dă târcoale pe lângă ce construiesc ei.

Ahmed îi sorbea cuvintele. Se vedea deja redactând rapoarte copioase pentru Centrala din Cairo, fiind avansat, câştigând importanță. Fata asta era binecuvântată. Cea mai bună cale pentru a o „încuia”, era, evident, să aibă o aventură cu împreună, ceea ce nu părea imposibil. Contrar altor hinduse, fata părea foarte liberă şi chiar dispusă la relații care depăşeau cadrul unei amiciții.

— Ce loc minunat, oftă el. Şi ce noroc să vă fi întâlnit.

Anjeli râse uşor.

— Ce noroc?! De ce?

Ahmed îi luă mâna şi-şi puse buzele pe pielea parfumată.

— Pentru că sunteți atât de fermecătoare pe cât de pasionantă.

— Dar nu ştiți nimic despre mine, remarcă tânăra, fără să-şi degajeze mâna.

— O ghicesc. Intuiția mea nu mă înşală niciodată.

Era cât pe ce s-o ia în brațe, dar se abținu. În primul rând, nu trebuia s-o sperie.

Kundunchi nu mai era decât o pată albă, strălucitoare sub soare. Un pescăruş trecu, scoțând țipete ascuțite.

— Oh, priviți maimuța aia mică!

Anjeli contempla cocotierii care mărgineau plaja, cu brațul întins… Ahmed întoarse capul în direcția indicată. Deseori, puteai vedea maimuțe jucându-se în copaci, urmărindu-se. Dar el nu zări niciuna.

— Nu văd nimic, mărturisi el.

Se răsuci spre tânăra hindusă şi crezu că i se opreşte inima în loc.

★

Cu brațul stâng de-a lungul trupului, foarte calmă, Anjeli îndrepta spre el un revolver cromat. Distingea micile lingouri de oțel în butoiaş. Hindusa îl țintea ca la poligon. Cu mâna întinsă, cu un ochi ferm. Instinctiv, Ahmed ridică un braț pentru a-şi proteja fața.

— Ei, strigă el, dumneavoastră…

Explozia îi sparse timpanele. Fata trăsese.

Cu un urlet, egipteanul făcu un salt într-o parte, supraveghind cu coada ochiului gaura neagră a țevii îndreptată spre el.

Se răsuci în jurul lui la al doilea foc. Nisipul se împrăştie pe lângă el, la impactul cu glonțul. Se ridică în patru labe, întorcându-i spatele şi o zbughi spre cocotieri. Alte două detunături plesniră în spate şi el îşi încordă muşchii, aşteptându-se în fiecare clipă să primească un glonț.

El, care evitase întotdeauna cu grijă să se ducă şi să vadă de aproape ce se petrecea prin tufişuri…

În momentul în care se ascunse după un trunchi de cocotier doborât, o a cincea detunărută țâşni. Se întoarse şi o văzu pe tânăra hindusă alergând spre el. Ahmed şovăi o clipă, dar ea îi tăia drumul spre *Kundunchi.* În cocotieri, putea să se adăpostească mai bine. Fugi din nou.

— E nebună, complet nebună! înjură ca pentru sine.

Atentatul era lipsit de sens! El, care ştia că are numai prieteni…

În afară de portughezi, erau hinduşi în posesiunile portugheze. Dar până acum, serviciile „Action” nu făcuseră niciodată apel la ei.

Anjeli se apropia. El grăbi pasul. Ea era turbată! El mai întoarse o dată capul, nu văzu o rădăcină ruptă şi se întinse cât era de lung. O durere îi sfâşie glezna. Se gândi la un glonț, dar nu fusese niciun foc; îşi rupsese pur şi simpu un ligament. Când voi

să se ridice, înjură de durere. Dar tânăra se apropia, deplasându-se suplu printre copaci. Ahmed reuşi să plece din nou, şchiopătând, gâfâind, terorizat. Alunecă din nou pe o nucă de cocos, gonind un şobolan şi se întinse pe burtă. Paşii urmăritoarei sale îl făcură să întoarcă privirea. Îngrozit, zări braţul întins, botul negru al pistolului îndreptat spre spatele lui. Strigă, cu figura deformată de teroare.

— Nu!

Cele două detunături făcură să-i vibreze dureros timpanele. Cu surpriză, realiză că nu fusese atins. Se ridică în mâini şi pe genunchi şi o văzu pe tânără luptându-se cu pistolul. Ţeava era goală. Trebuia să-l întoarcă, să ejecteze cartuşele şi să-l încarce din nou…

Ahmed Chafik se aruncă între picioarele hindusei. Trase cu toate puterile şi fata căzu peste el, într-un nor de mătase roz. Îi apucă braţul drept, i-l răsuci, uitând de toată galanteria.

Aproape fără să se lupte, ea scăpă arma, un mic Hardington cu nouă focuri, se degajă şi încercă să fugă. El avu timp să o reţină, răsucindu-i braţele. Anjeli îl imploră, înlemnită:

— Lăsaţi-mă!

Dar teroarea era încă prea puternică pentru ca Ahmed să se comporte cu blândeţe. Ridicându-se, o sprijini de un copac, luându-i amândouă încheieturile fragile într-o singură mână de-a lui, o zgâlţâi furios, încă ameţit de frică. Era un miracol că niciunul dintre gloanţe nu-l atinsese!

— Sunteţi nebună! răcni el. Complet nebună! De ce vreţi să mă omorâţi?

★

Puţin câte puţin, bătăile inimii i se calmau şi egipteanul încerca să-şi regăsească demnitatea. Hindusa îl fixa cu imensele ei pupile negre, halucinate. Deodată, se aruncă spre el, cu toată căldura trupului, hohotind:

— Oh, vă cer iertare! Vă rog, nu-mi faceţi vreun rău!

Din nou, Ahmed se simţi mare şi generos. Ridică pistolul descărcat şi-l vârî în centura lui, apoi se dădu înapoi, pentru a contempla figura plină de lacrimi a tinerei, care, şi în aceste momente, reuşea să fie frumoasă. Gura superbă, care-l făcuse să viseze, tremura de emoţie. Ce poveste incredibilă!

Se întreba dacă de la *Kundunchi* se auziseră focurile de armă. Prin cotieri nu era încă nimeni.

— De ce ați încercat să mă ucideți? Dacă Allah nu m-ar fi protejat, aş fi mort.

— Mi s-a ordonat, mărturisi Anjeli, cu voce joasă. Dacă nu, l-ar fi omorât pe tatăl meu.

Ahmed Chafik avu impresia că toate vertebrele din coloană i se lipeau una de alta. Cine ar fi putut să-i întindă cursa machiavelică?

— Cine?

Anjeli clătină din cap.

— Nu pot să vă spun; m-ar ucide.

Din nou, egipteanul simți teroarea cuprinzându-l. O luă de umeri şi o zgâlțâi furios.

— Îmi vei spune, sau te omor chiar eu!

Adio galanterie…

Anjeli închise ochii şi clătină capul cu o grimasă dureroasă.

— Trebuie să jurați… că nu veți spune nimănui… Dacă nu…

— De acord. Cine?

Fata ridică nişte ochi umeziți de lacrimi.

— Preşedintele Mkele.

Ahmed Chafik crezu că nu aude bine. Nu-l întâlnise niciodată pe Mkele. Nu pusese niciodată piciorul în Zanzibar.

— De ce? De ce?

Anjeli lăsă privirea în jos.

— Din cauza chinezilor. Nu le poate refuza nimic. Ei nu vă iubesc. Se pare că sunteți prea popular printre tanzanieni. Vor să le dea arme, în locul dumneavoastră, aşa că au hotărât să vă elimine. Îi deranjați.

Ahmed îşi trecu mâna peste frunte. Era un coşmar. Nu ştia ce să creadă. În sinea lui, realiza perfect că nu era decât un „intermediar”, doar un element de schimb. Dacă va fi suprimat, un altul venea în locul lui să distribuie arme egiptenilor. Era singurul care ştia că repartiția se făcea la Cairo.

Ahmed Chafik nu era decât un magazioner de moarte subită. Pentru un cartuş, dădea ceea ce i se spunea să dea. Din lăudăroşenie îşi clădise un personaj secret, atotputernic. Negrii din FRELIMO, destul de naivi, îl credeau dotat cu o putere enormă. Pentru ei. Cairo era departe şi ruşii pe o altă planetă.

Ahmed era omul care le dădea cu ce să facă „bum”. Mulți îi oferiseră amulete pentru a-l proteja. Era Che Guevara al săracului.

Şi acum, iată că asta se întorcea contra lui... Era realmente luat pentru ceea ce părea că este. Chiar preşedintele Zanzibarului fusese impresionat de personajul său!

— Dar nu e posibil, protestă bărbatul cu o voce strangulată. Preşedintele este negru şi eu lupt pentru eliberarea africanilor... Am să mă duc să-i vorbesc.

Anjeli clătină capul.

— Dacă puneți piciorul în Zanzibar, veți fi ucis imediat. Chiar şi la Dar-Es-Salam sunteți în pericol. Când se va şti că eu am eşuat, Watengu Kato va trimite pe alții. Ei sunt deja în oraş. Preşedintele Mkele a promis 10.000 de şilingi celui care vă va lichida.

În sinea lui, Ahmed Chafik era jignit de suma de bani prea mică pusă pe capul său; ceva mai mult de 1.000 de dolari. Erau, evident, tarifele țărilor subdezvoltate. Dar cunoştea reputația lui Kato... Anjeli se agăță de el.

— Nu trebuie să spuneți nimănui ce v-am destăinuit. Mai adineauri, n-am țintit cu adevărat, altfel v-aş fi ucis. V-am considerat aşa amabil, încât nu puteam... Deci, am făcut cum mi s-a spus, mi-am descărcat pistolul, dar am ratat!

Deci, asta era explicația neîndemânării ucigaşei. Din nou, egoul lui Ahmed Chafik se umfla de importanță. Totuşi, pentru ca un preşedinte să pună ucigaşi pe urmele lui, trebuia să fie, într-adevăr, ceva deosebit... Imediat, frica îi strânse din nou stomacul. Nu va avea întotdeauna noroc de un criminal atât de impresionabil.

— Nu mă pot lăsa omorât, fără să fac nimic!

— Nu sunteți singurul, observă trist fata.

— Ce vreți să spuneți?

Tânăra hindusă păru să şovăie, apoi spuse:

— Preşedintele Mkele a mai condamnat pe cineva la moarte. Un alb...

— Din cauza mea?

De data asta, egipteanul nu mai pricepea chiar nimic. Nu departe de ei, o nucă de cocos se desprinse şi căzu cu zgomot, speriind o maimuță care o luă la fugă, scoțând țipete ascuțite.

— Nu. Este un agent american. Se pare că a venit aici pentru a-l lichida pe Mkele, dar a eşuat. Preşedintele era furios, l-a trimis pe cei mai buni ucigaşi ai lui la Dar-Es-Salam, pentru agentul străin şi pentru dumneavoastră. În cazul dumneavoastră, ar

prefera să aibă aerul unei crime pasionale, din cauza popularității. Eu trebuia să spun că ați încercat să mă violați... Acum... E oribil, am auzit ce spuneau. Într-o seară se vor strecura încet la dumneavoastră şi vă vor ucide cu *panka,* în timp ce dormiți.

Fata istorisea ororile pe un ton liniştit. Ahmed simți o sudoare înghețată curgându-i pe ceafă. Nu putea să ceară rechemarea lui la Cairo.

— Cine e individul? Cel pe care vor să-l omoare?

Anjeli scutură din cap.

— Nu ştiu. Locuieşte la hotelul *Kilimandjaro*. E blond şi are ochii de culoarea aurului.

Egipteanul înjură printre dinți. Era bărbatul pe care-l văzuse la recepția ambasadorului american! Amicul lui Marc Gowan.

— Ce veți face acum? întrebă el.

— Voi spune că nu v-am nimerit, că ați fugit printre cocotieri şi că nu vreau să o fac din nou. Dar sunt sigură că vor veni alții după dumneavoastră.

— Credeți?

Ea înălță capul, fixându-l cu privirea. Ahmed Chafik reflectă rapid. Dilema nu-i lăsa decât o variantă. Nu putea să se plângă ruşilor, cu atât mai puțin tanzanienilor. Din cauză că-l considerau un erou, se va comporta ca un erou...

O luă pe Anjeli şi o conduse spre *Kundanchi.* Pericolul trecuse. Uitându-se la fată, redescoperi cât de frumoasă era.

— Nu mă veți denunța? întrebă hindusa cu o voce foarte mică.

Bărbatul clătină capul, cu o crispare nervoasă a gurii, care putea trece drept un zâmbet. Avea ceva mai bun de făcut.

Capitolul IX

Ghemuiți în ierburile înalte, luminați din timp în timp de farurile vehiculelor care treceau, cei doi negri ascultau atent la explicațiile femeii, strângând câte o *panka* în mâini. Maiourile lor erau zdrențe, ca şi şorturile. Unul n-avea decât două degete la mâna stângă. Nasul celuilalat nu era decât un oribil rest de carne

putredă, gangrenată, descompusă. Prin găurile maiourilor se zăreau pete ciudate, roz, pe torsul lor…

Erau leproşi scăpaţi din rezervaţia care se găsea lângă rafinăria italiană a AGIP, pe drumul spre Bagamoyo. Supravieţuiau din furtişaguri, din cerşetorie, din nuci de cocos.

În fiecare seară se întâlneau într-un colţ cunoscut doar de ei, în golfuleţul M'Sassani, nu departe de reşedinţa preşedintelui Nyerere.

Poliţia ştia, dar închidea ochii. Aici veneau emisarii lui Kato să-şi caute oamenii buni la toate, căci leproşii, pentru a câştiga câţiva şilingi, erau gata de orice. Repudiaţi de lume, ei nu aveau nimic de pierdut.

Metisa care le vorbea, ghemuită ca şi ei, le întinse câte o bancnotă de 100 de şilingi. O sumă princiară.

Cu o voce seacă, ea le repetă instrucţiunile, se ridică şi ieşi din tufiş. Cei doi leproşi nu se mişcară. Tăcuţi, resemnaţi şi implacabili. Dacă li s-ar fi dat 100 de şilingi ca să se omoare între ei, ar fi acceptat.

Flavia, metisa, se întoarse la maşină şi reluă drumul spre Dar-Es-Salam, sperând că nu va avea de suportat un nou acces de furie din partea lui Mkele.

★

Proiectoare ascunse luminau grădina lui Marc Gowan, transformând-o într-un decor de cinema, ceea ce îţi permitea, cu aceeaşi ocazie, să te asiguri că nu existau intruşi…

O maşină trecu în mare viteză pe Toure Drive, mergând spre nord, stradă zărită vag prin bariera albă.

Malko îşi turnă un pic de *Bloody Mary*. Îşi schimbase costumul de alpaga cu unui pantalon şi o cămaşă de voal bej, care părea lipită de el.

— Am să mă duc să cinez la *Oyster Bay Hotel*, să văd dacă amicul nostru Ahmed a muşcat din momeală.

Şeful antenei C.I.A. părea îngrijorat.

— Vă jucaţi cu focul. Între Ahmed Kangili şi Peter Raw este un adevărat nod de vipere.

— Îl uitaţi pe onorabilul Mkele, sublinie Malko. A încercat să mă omoare de două ori în trei săptămâni şi am impresia că nu s-a terminat.

Americanul clătină din cap.

— Nu el e cel mai periculos. Feriți-vă de Kangili. Din cauza lui Peter Raw, va accepta, poate, să intre în combinație, dar nu vă va lăsa să plecați viu din Tanzania şi Raw îl va ajuta.

— Ştiu, dar nu voi părăsi țara decât după ce Mkele va fi mort.

Marc Gowan îl privi cu un aer ciudat, jumătate ironic, jumătate admirativ.

— De unde atâta îndârjre?

Malko privea cerut plin de stele strălucitoare, extraordinar de senin.

— Din când în când, îți mai faci câte o plăcere, spuse el calm.

★

Pur produs al epocii colonialiste, bătrânul majordom al hotelului *Oyster Bay*, negru precum un cărbune, se învârtea în jurul mesei lui Malko, alternând supunerea cea mai abjectă, cu zâmbete mieroase. Părea condus de fire invizibile, atât erau de sacadate gesturile lui. Imposibil să dai o vârstă trăsăturilor lui zbârcite. Dar, după atitudinea sa, cu siguranță cunoscuse ocupația germană.

Câtă diferență față de aroganța tinerilor tanzanieni, care păreau că suferă că trebuia să-i servească pe albi.

Se aduse langusta la grătar, superbă. Bătrânul chelner, ca pe arcuri, sălta de bucurie. Din nefericire, Malko era obligat să stropească această minune cu *Snow-Cap.*

Închise ochii, visând că în sticlă era un *Monton-Rotchild* sau un *Dom Perignon.* Altă viață!

Restaurantul era plin până la refuz. Majoritatea clienților erau albi. Hotelul făcea față oceanului Indian, aflat la trei kilometri de centrul Dar-Es-Salam. La primul etaj, localul deschis brizei din larg, nu se golea niciodată. Era unul din rarele locuri din Tanzania, unde se putea lua o masă decentă. Nu era aer condiționat, ci ventilatoare mari, de modă veche.

Vreo treizeci de persoane se îmbulzeau în jurul meselor scunde din galerie, mai jos de restaurant. Chiar şi Malko fusese nevoit să aştepte la bar, cam douăzeci de minute.

În momentul în care scotea carnea albă a langustei din cochilia ei, silueta înaltă a lui Ahmed Chafik apăru în capul scării de lemn, din fața barului, tot aşa de elegant îmbrăcat. Un fular de mătase roşie, înnodat în jurul gâtului, o cămaşă cu monogramă, un pantalon alb impecabil şi în mână cu o servietă cu hărți de ofițer. Che Guevara de salon…

Malko îşi lăsă nasul în langustă savurând momentul, aproape tot atât ca şi carnea suculentă a crustaceului.

★

Privi în direcţia barului. Egipteanul îi adresă un zâmbet mecanic. Malko îi făcu un semn amical cu mâna, ca şi cum n-ar fi aşteptat decât asta. Ahmed Chafik nu făcu decât un salt până la masă, debordând de amabilitate. Îi strânse viguros mâna şi-i vorbi:

— Ne-am văzut la ambasadorul S.U.A. Eraţi cu amicul nostru, Marc Gowan.

Agentul îi întoarse zâmbetul. Plecând de la *Kilimandjaro*, cu două ore mai devreme, prevenise recepţia că cinează la *Oyster Bay Hotel*.

— Sunteţi singur?

Ahmed Chafik se aşezase în faţa lui, îşi aranjă fularul roşu, cu un gest stânjenit.

— Aştept o doamnă, dar nu sunt sigur că va putea fi liberă.

— Rămâneţi cu mine, între timp. Ce-aţi zice de o langustă?

Egipteanul surâse acru, dar rămase aşezat.

— Nu voiam să vă deranjez.

— Şi eu aşteptam o doamnă, dar nu a venit. Ar putea fi aceeaşi?

Ahmed râse politicos. Părea nervos, arunca mereu priviri în spatele lui, spre scară.

Chelnerul veni să-i ia comanda. Malko îl aşteptă, lăsând cu stoicism să i se răcească mâncarea. Ce de sacrificii îi cerea C.I.A.!

Lângă ei, o familie engleză făcea o gălăgie infernală.

— Ce vă mai fac rebelii? întrebă amabil Malko. Se pare că sunteţi foarte activ, că treceţi Africa prin foc şi sânge.

Ahmed zâmbi constipat şi, mai degrabă, sinistru.

— Ştiţi, se spun multe lucruri, protestă calm. Eu nu sunt de cât un simplu executant al unei politici.

— Toţi suntem executanţi. Dar, câteodată, este importantă şi decizia pe care fiecare dintre noi o luăm.

Egipteanul se juca cu un cocoloş de pâine, cu privirea în gol. Un chelner scăpă o farfurie şi el tresări, întorcându-se brusc. Agentul îşi reţinu un zâmbet.

— Sunteţi foarte nervos! Vă e frică să nu vă asasineze portughezii?

Chafik scutură capul, fără a răspunde. Nu prea aprecia umorul situației la justa valoare.

— Sper că nu vor merge până acolo, murmură cu o voce slabă.

Malko simțea că ceva îi arde buzele, dar că nu îndrăznea să o spună:

— Aveți o meserie periculoasă.

— Mie îmi spuneți? oftă Ahmed.

Era ca un strigăt din inimă. Cei doi bărbați se priviră câteva clipe. Lângă ei, englezii mâncau, în fine, în liniște.

O boare proaspătă răcori atmosfera restaurantului pentru câteva secunde. Parcă înviat de aerul rece care venea dinspre oceanul Indian, Ahmed se aplecă peste masă.

— Noi suntem amândoi profesioniști, deci, haideți să nu mai jucăm nicio comedie.

— Ce vreți să spuneți?

Agentul îl fixă, cu o bucățică de langustă în vârful furculiței, mulțumindu-i în gând dulcei Anjeli. Dalila avea rivale demne de ea.

★

— Imposibil să-i aducem la Dar-Es-Salam, oftă Ahmed Chafik. Tanzanienii nu vor accepta niciodată. Ei vor să conserve imaginea unei Federații fericite a Estului African, chiar dacă visează să se debaraseze de Amin şi Mkele. Ori, pentru a-mi transporta oamenii, eu am nevoie de camioanele armatei tanzaniene.

Agentul ştia că spunea adevărul. Restaurantul se golise, deşi nu era decât ora unsprezece. Dar conversația dintre cei doi era pasionantă. Foarte repede, egipteanul îi dezvăluise scopul întâlnirii lor: să se ajute reciproc pentru a-l lichida pe Mkele, care le voia moartea amândurora.

Îi trebuise enorm de mult sânge rece pentru a nu zâmbi în timpul istorisirii atentatului pus la cale împreună cu Anjeli.

Egipteanul mai era încă tulburat.

Malko acceptase „din vârful buzelor” oferta lui Ahmed, cerându-i păstrarea secretului absolut față de Centrala din Cairo. Chafik aprobase călduros. Şi, după modul în care agentul îi propusese „afacerea Mkele” Ahmed avea impresia că el era cel care sugerase utilizarea celor de la FRELIMO, pentru lichidarea preşedintelui.

În final, ajunseră şi la detaliile practice…

— Puteți dispune de 120 de oameni? întrebă Malko. Cu un armament uşor…

— Da, afirmă egipteanul, din nou în pielea sa de revoluționar. Sunt destul de bine antrenați. Unii s-au bătut deja contra portughezilor.

Dată fiind valoarea armatei din Zanzibar, asta nu avea o importanță deosebită.

— Nu vor pune întrebări? se îngrijoră Malko. Zanzibarul nu este echivalentul Mozambicului. Să nu cumva să refuze să participe, exact în ultimul moment.

— Din fericire, îi detestă pe chinezi. Le voi explica că preşedintele Mkele este un trădător al cauzei africane, că-şi vinde țara străinilor. Din moment ce operațiunea va fi garantată de tanzanieni, asta va fi de ajuns. Sunt oameni simpli.

Malko ridică privirea spre oceanul care lucea sub lumina lunii.

Pentru o clipă, îşi savură triumful. În două zile, răsturnase complet situația. Dintr-un om hărțuit, devenise atacant. Avea miezul expediției sale: 120 de războinici, era chiar mai mult decât necesar pentru a lichida partizanii lui Mkele. De preşedinte se va ocupa el însuşi. Dar nu era încă totul rezolvat. Departe de asta…

— Trebuie să găsim neapărat o bază de plecare. Unde sunt oamenii dumneavoastră acum?

— Unii sunt în sud şi chiar în nord, lângă Moshi. Ar putea fi chiar mai uşor să demarăm de-acolo, decât din Dar-Es-Salam şi, mai discret pentru tanzanieni, pentru că aeroportul este în plin câmp. Aruscha este la aproape 50 de kilometri. Am putea merge direct până în Zanzibar. Asta nu va dura mai mult de o jumătate de oră de zbor.

Ahmed Chafik părea neliniştit.

— Credeți că va merge?

Ochii aurii îi adresară un zâmbet de încurajare.

— De ce nu? Niciodată Mkele nu se va gândi că e vorba de un atac, văzând un avion civil al liniilor aeriene East African. Turnul de control din oraş închide la ora şapte. Nimeni nu va putea intercepta avionul înainte de aterizare. După aceea, va fi prea târziu. Şi, chiar dacă s-ar mai găsi un controlor în turn, ar fi de ajuns să se comunice prin radio că aparatul este în dificultate. Cei de aici nici nu-şi vor pune întrebări.

Egipteanul urmărea explicațiile, cu sprâncenele încruntate. În acest timp, bătrânul majordom negru continua să se învârtească în jurul mesei, ca o marionetă stricată.

— Şi cum vom ajunge în oraş?

— Mă ocup eu de asta, zise Malko. Vila lui Mkele se află la marginea mării, la jumătatea drumului între aeroport şi oraş. Va fi de-ajuns ca oamenii dumneavoastră să pună baraje pe drum, pentru a evita ca Mkele să primească ajutoare. Eu voi merge cu vreo douăzeci de oameni şi cu dumneavoastră să mă ocup de el.

Erau acum practic singuri în restaurant. Malko plăti consumația şi se ridică, urmat de egiptean. Era destul de mulțumit să dea o mână de ajutor contra tiranului Zanzibarului, cu ajutorul unui agent egiptean şi cu arme ruseşti.

Ahmed Chafik căzuse în plasă cu ochii închişi... Nu mai rămânea decât să reunească celelalte elemente. Escortat de Ahmed, ieşi din local. Toure Drive era pustie şi vilele elegante din *Oyster Bay* adormite, la această oră târzie. Traversară mica alee asfaltată pentru a ajunge la cocotieri, unde erau parcate maşinile. Malko îi strânse mâna egipteanului.

— Vă voi contacta la FRELIMO.

★

În clipa în care se pregătea să urce în maşină, zări două umbre care se apropiau printre copaci. Crezu mai întâi că sunt îndrăgostiți. Apoi, realiză că era vorba de doi bărbați. În penumbră, văzu lucind lamele la capătul brațelor lor. Ahmed Chafik tresări, în acelaşi timp cu Malko.

— Atenție!

Furios, se lupta cu curelele genții de ofițer. Agentul făcu un salt într-o parte, evitându-l pe unul din bărbați, un negru care se repezea la el. Lama unui panka îl atinse, înainte să lovească caroseria Cortinei, în parbriz. Prin portiera deschisă, Malko băgă mâna în interiorul maşinii, pentru a-şi lua pistoletul extraplat, ascuns sub scaun.

Un foc de armă țâşni în spatele lui. Ahmed Chafik învârtea în mână un Tokarev automat, cu care trăsese un glonț în spinarea agresorului lui Malko. Negrul scoase un strigăt, încercă să mai lovească o dată şi se prăbuşi în iarbă, cu o pată mare, întunecată pe maiou. Tovarăşul lui se năpusti înainte, cu arma întinsă. Morişca lui îl rată victima la un fir de păr, dar reteză antena radio. Agentul reuşi să-i prindă brațul cu amândouă mâinile şi începu

să se lupte cu el, presându-l de caroseria maşinii. Negrul se zbătea furios, dând din picioare, scuipând, răcnind ca o fiară.

Ahmed Chafik se învârtea în jurul celor doi, cu arma ațintită, şovăitor şi înnebunit. În două zile, văzuse mai multă violență decât în doi ani de acțiune revoluționară.

Deodată, Malko reuşi să-l lipească pe atacator de caroseria Cortinei. Ahmed se repezi.

— Nu! strigă Malko.

Prea târziu. Egipteanul apăsase pe trăgaciul Tokarevului, spre coastele slabe ale agresorului. Malko simți trupul tresărind lângă el, zguduit de impactul gloanțelor de calibru 38. Mâna pe care o ținea se desfăcu brusc. Detunăturile se repercutară sec, făcând să vibreze timpanele. El se dădu înapoi şi agresorul alunecă pe lângă caroserie, cu ochii ficşi. Uitându-se mai atent, zări nasul mâncat de lepră şi petele de pe brațe.

— Dumnezeule, bolborosi Chafik. L-am omorât.

Era livid. Era prima oară că se folosea de o armă împotriva unei ființe umane. Privea cele două trupuri întinse pe iarbă cu o enormă dorință de a plânge.

Malko îl luă de braț. Nu venise încă nimeni de la *Oyster Bay Hotel*, dar asta nu va întârzia.

— Repede, eu o şterg de aici, zise agentul. Dumneavoastră veți spune că ați fost atacat de aceşti doi cerşetori. Cu poziția pe care o aveți, nu riscați nimic, în timp ce eu aş risca să mi se pună întrebări neplăcute, care ar periclita proiectele noastre.

Ahmed aprobă mecanic, cu un gest din cap, cu ochii fixați pe cadavrele celor doi leproşi, reținându-se din toate puterile să nu vomite.

— Chiar voiau să mă omoare, şopti el cu o voce strangulată.

— Cu siguranță că nu voiau să ne întrebe cât e ceasul, făcu Malko demarând.

Acest atac brutal era providențial. Dacă Ahmed Chafik mai avea nevoie de a fi convins…

Adăugă perfid, trecând într-a-ntâia:

— Ați scăpat, ca prin urechile acului.

În lumina farurilor roşii, îl zări pe „revoluționarul-erou” nemişcat, precum o stană de piatră, în fața celor doi oameni pe care tocmai îi omorâse. Nişte oameni traversau strada, venind să vadă ce se întâmplase.

În timp ce rula pe şosea, Malko se întreba pentru ce făcuse preşedintele Mkele apel la nişte leproşi. Devenea urgent să-şi realizeze planul, mai înainte ca tiranul să-l poată împiedica să părăsească viu, Tanzania.

★

Şoaptele hinduşilor, care discutau cu voce joasă prin marele parking din Ocean Drive, erau acoperite de zgomotul surd al mareei care urca. Într-o oră, oceanul Indian va ajunge la marginea plajei.

Malko simţea umiditatea stâncilor care-i-ascundeau pe el şi pe Anjeli. Tânăra hindusă era aşezată direct pe nisip. Imensele pupile negre îl fixau ca pe o fotografie. De pe drum nu puteau fi văzuţi. Şi, în orice caz, prietenii tinerei îi păzeau. Niciun negru nu va veni să-i caute aici, printre fraţii ei.

— Aţi fost minunată, o complimentă Malko. Datorită dumneavoastră, planul e pe cale să se realizeze. În seara asta, Ahmed Chafik s-a convins că este urmărit şi în curând poate fi ucis.

Anjeli surâse trist. Fata purta un sari mult mai urât, din mătase subţire, roz, fără broderie.

— Eram atât de emoţionată că puteam să-l omor, chiar fără să vreau, mărturisi ea.

— Totul va fi bine de-acum. Imediat ce operaţiunea va reuşi, tatăl dumneavoastră va fi liber şi în afara oricărui pericol. Dar trebuie să acţionăm repede. Mkele continuă să pună lumea în mişcare, pentru a scăpa de mine. Poate va sfârşi prin a reuşi. Nu sunt nici eu invincibil.

Anjeli îşi muşcă buzele.

— Am veşti proaste, şopti ea. Metisa a venit azi, din partea lui Kato. Mkele nu mai crede că eu voi putea să vă ucid. Trebuie să mă întorc în Zanzibar. Dacă nu, îl vor omorî pe tatăl meu mâine seară, trăgându-l în ţeapă, după obiceiul arab. Am reţinut un loc în avionul de ora şapte. Nu ştiu dacă vă voi mai revedea vreodată.

Tăcu şi nu se mai auzi decât zgomotul oceanului.

Malko încerca să ia o hotărâre. Îi trebuia cel puţin o săptămână pentru a-şi pune planul pe picioare. Imposibil să o sfătuiască pe tânără să nu se supună ordinului. Ar fi însemnat să-l condamne pe tatăl ei la moarte sigură.

— Din păcate, va trebui să plecaţi. Dar să ştiţi că voi veni să vă caut în Zanzibar.

Anjeli îşi arătă dinţii strălucitori, într-un zâmbet de neputinţă. Cu o mişcare suplă, se apropie de el. Feţele lor se atinseră. Gura hindusei şovăi, apoi se lipi de a sa. Îl sărută încet, cu pasiune şi tandreţe, cu mâinile în jurul gâtului lui. Încet, degetele îi alunecară de-a lungul torsului, urmărindu-i formele, apoi coborâră.

La rândul lui, Malko îi mângâie contururile trupului flexibil, prin mătasea sariului. Îi putea simţi căldura pielii. Părul lung al fetei flutura pe spate, mai jos de şold. Ea tresări la atingere, scoase un mic geamăt, dând capul pe spate. Umbra stâncii îi proteja. Ea se încovoie sub mâna lui şi gemu încet.

La câţiva metri mai încolo, erau vreo sută de hinduşi, ceea ce îl inhiba. Îi şopti la ureche tinerei:

— De ce n-am merge la *Kilimandjaro*?

— S-ar putea să fim văzuţi. E prea periculos. Aici este mult mai bine. Nu uitaţi, că suntem printre prieteni…

★

Mareea continua să înece plaja. Căldura era alungată de o briză binecuvântată. Anjeli şi Malko se priveau, dorindu-se.

Fata îngenunchie în faţa lui, foarte dreaptă, şerpuind ca o cobră, cu părul lung în vânt. Se lipea de el, se răsucea, îi îmbrăţişa trupul cu o suplеţe deosebită. Sariul o învăluia, dar Malko avea totuşi impresia că era goală. Îi atingea sânii catifelaţi, pielea caldă a pulpelor, pântecul fierbinte, fără a întâlni vreo împotrivire, ca şi cum mătasea s-ar fi desfăcut singură.

Mâinile ei alergau pe corpul bărbatului ca nişte flăcări, scoţând parcă scântei electrice peste tot unde îl atingeau. Îl dezbrăcase, tot răsucindu-se pe lângă el.

Părăsindu-i gura, se aplecă şi începu să-l mângâie. Gâtul lung se ondula încet. Simţind că plăcerea se apropie, Malko voi s-o smulgă de lângă el, dar fata se agăţă cu tenacitatea unei caracatiţe parfumate.

Timp de câteva clipe, uită de stânca îngheţată, de ucigaşii lui Mkefe, de C.I.A., de toate relele de pe pământ… Nu contenea să se golească de toată plăcerea din el. Când deschise ochii, văzu chipul lui Anjeli, plin de mândrie şi de reproş.

— Aţi strigat, spuse ea tandru.

Briza oceanului Indian le răcorea carnea fierbinte.

Nişte hinduşi se scăldau ceva mai departe, jucându-se în apă. Anjeli se ridică, trăgându-l de mână:

— Haideți cu mine!

Intrară în ocean, ținându-se de mână. Nisipul plajei continua şerpuirea în pantă lină, până foarte departe. Merseră cam o sută de metri, depărtându-se de grupul care se scălda.

Anjeli se sprijini de Malko, iar valurile clipoceau la înălțimea taliei lor. Sariul plutea în jurul ei, ca o meduză colorată. Îl sărută, încolăcindu-se ca o liană, redeşteptându-i dorința, prin simpla atingere. Părea că nu cântăreşte niciun gram, că este ireală.

Fără să ştie cum, Malko se trezi gol, cu picioarele ancorate pe fundul apei, cu Anjeli agățată de gâtul lui. Simți picioarele hindusei pe lângă ale sale, cuprinzându-i şoldurile într-un fel posesiv şi acrobatic. Era de o suplețe incredibilă. În afară de sânii plini, avea un trup de băiat. Ajutată de valurile oceanului, ea îşi ridică puțin câte puțin bazinul, centimetru cu centimetru, cu o încetineală exasperantă, cu brațele înnodate de gâtul bărbatului, fără să înceteze a-l privi. Pe nesimțite, se lăsă din nou în jos, alunecând pe lângă torsul lui, fără să-l atingă, fără să-şi desfacă brațele. Se înfipse în el până la capăt şi rămase aşa, cu gura întredeschisă.

Pupilele negre erau enorme. Doar mici zvâcniri făceau să-i tremure, câteodată, trupul.

Picioarele lui Malko se înfipseră în nisipul din apă, sub greutatea amândurora. Nu îndrăznea să se mişte, pentru a nu destrăma miracolul. Sexul său ferm palpita fără voia lui.

Anjeli îşi depărtă brusc sânii de corpul bărbatului şi se înclină pe o parte „antrenându-l într-un fel de vals lent, în mijlocul valurilor mici şi a spumei albe. Surâdea, tot atât de comodă în această poziție, ca şi cum ar fi fost în pat.

Luna se ascunsese după un nor. Hinduşii care se răcoreau păreau acum la o distanță de un milion de ani lumină.

— Nu te mişca, şopti Anjeli.

Se apropiase de el, ochi în ochi. Limba îi mângâia buzele cu o precizie incredibilă. Mâinile care-i cuprindeau gâtul îi atingeau acum fața, cu vârfurile degetelor.

— Vom exploda împreună, zise ea grav.

Clipocitul călduț pe şoldurile lor părea că îi masează. Ar fi vrut ca acest moment să nu se termine niciodată.

Simți ceva extraordinar ca şi cum o mână invizibilă ar fi apăsat violent pe sex. Crezu că visează. Era tot în aceeaşi poziție, ancorat adânc în trupul fetei, dar niciunul dintre ei nu se mişca.

Şi totuşi, se petrecea ceva incredibil. Presiunea pe sexul lui slăbi, apoi reîncepu încet dar insistent, atât de excitant ca mângâierea unei guri, ca o mănuşă de catifea, vie.

O privi pe Anjeli: avea ochii închişi, capul lăsat pe spate, o cută mare, verticală îi bara fruntea. Puteai crede că e în transă. Ceilalți muşchi ai fetei se relaxaseră, revelând uşoara asimetrie a figurii ei. Dar mai jos, în centrul corpului ei, ritmul presiunilor se accelera, fără ca şoldurile să se mişte nici măcar cu un milimetru. Erau membranele intrene, care-l cuprindeau şi-l părăseau la comandă, cu un timp din ce în ce mai rapid, ca şi cum ar fi fost dotate cu o viață independentă. Tânăra părea să stăpânească controlul total al muşchilor cei mai intimi.

La rândul lui, începu să gâfâie sub presiunea mănuşii de catifea. Plăcera țâşni şi, ca răspuns, muşchii fetei se strânseră în jurul lui, până la o durere tandră. Cu nervii relaxați, învelitoarea caldă se păstra în jurul lui vie, intimă. Anjeli deschise ochii.

— Aşa fac eu amor, când iubesc, cu adevărat, pe cineva.

Malko se gândi la miile de sculpturi erotice hinduse. Nu se gândise niciodată că va deveni un basorelief viu. Din nou simți contactul oceanului în jurul lor. Încet, Anjeli se detaşă de el, strângându-şi faldurile sariului.

— Trebuie să mă întorc. Vom fi ultimii.

Ieşi înaintea ei din apă. Sariul lipit de trupul gingaş, se mula cu o precizie plină de erotism. Se opriră când apa nu le mai ajungea decât la glezne. Anjeli îl fixă cu privirea ei umedă, plină de emoție şi pasiune.

— Vă aştept în Zanzibar. Nu întârziați prea mult.

— Nu se vor mira să vă vadă udă?

Tânăra clătină din cap.

— Noi ne scăldăm întotdeauna cu sariurile… Din pudoare.

Capitolul X

Aşezat chiar pe podea, în praf, un mic tanzanian negru contempla cu o imensă apatie o legătură de chei, ce atârna mai sus de el. Erau de toate mărimile, de la o „yale” modernă şi plată, până la chei vechi, ruginite, de un kilogram. Unele aveau etichete,

dar, majoritatea erau fără. Auzind zgomot în spatele lui, omul cu cheile luă una din grămadă, o examină, o şterse de cămaşă, îi legă o etichetă cu o sârmă, scrise un număr şi-l transcrise într-un registru pus pe jos. Malko privea acest cimitir de chei cu stupefacție.

Era neaşteptat să găseşti astfel de lucruri într-o clădire ultramodernă, *Housing and Finance,* clădire ce domina piața Independenței, chiar în inima oraşului.

— De-a ce se joacă? îl întrebă pe Peter Raw.

— Nu se joacă. Au naționalizat toate imobilele locative din Dar-Es-Salam, explică englezul, pentru a face să avanseze socialismul, dar mai ales pentru a-i necăji pe hinduşi. Doar ei erau proprietari.

Explicația, îi stârni un râs ciudat în barba sa blondă.

— Numai că hinduşii le-au făcut-o, dându-le cheile, fără să le spună căror apartamente corespundeau. Au câteva mii, care nu le servesc mai mult decât dacă locuințele deschise cu ele s-ar găsi pe lună. Ar trebui să le ia una câte una şi să le încerce în toate broaştele din oraş. Le-ar trebui cam un secol, în ritmul în care se mişcă tanzanienii.

Malko zâmbi, în ciuda problemelor sale. Revoluția socialistă cu sos african, dădea rezultate bizare.

Traversară încăperea cu cheile şi merseră pe un culoar. Peter Raw, cam nervos, bombăni:

— Am vrut să mă mut. Mi s-a spus că nu voi găsi nimic. Am căutat şi doar în *Oyster Bay* am găsit douăzeci şi opt de vile goale! Dar n-am chei şi legea interzice să spargi uşile. Deci, o să aranjez cu un hindus, căruia îi voi da un bacşiş. Omul îmi va da un apartament, spunându-mi şi ce cheie corespunde. Deocamdată, nu se mai găseşte nici un locuință în Dar-Es-Salam, după cum nici ciocolată, ulei, unt sau carne. Şi, trăiască Revoluția!

Peter venise să-l ia de la hotel, exact în momentul în care Malko citea în *Daily News* povestea ruşinoasei agresiuni, a cărei victimă fusese secretarul general al O.U.A., Ahmed Chafik.

Editoralistul fulgera împotriva haimanalelor care atacă trecătorii, de cum se lasă noaptea, în tot lungul zonei Ocean Road şi Oyster Bay.

Trecând la fapte concrete, era nerăbdător să-l întânească pe Kangili. De răspunsul agentului tanzanian depindea succesul sau eşecul planului.

Peter Raw se opri în fața unei uşi şi ciocăni uşor. Un negru în civil, deschise şi îi introduse într-un birou climatizat. Hărți ale Tanzaniei, pline de pioneze multicolore, tapetau pereții. Prin fereastră, se vedea farmacia indiană la colț cu Independance Avenue.

— Unde suntem? întrebă Malko.

— La una din bazele secrete ale T.S.S., zise Peter. Aici se recenzează inamicii poporului…

— Cine sunt inamicii poporului?

O voce dulce spuse suav, în spatele lui:

— Eu decid cine sunt.

Jacob Kangili deschisese tăcut uşa şi îi privea cu o expresie impenetrabilă. Tot cu eterna şapcă de catifea, cu mâinile tot pline de inele, veni să se aşeze la birou şi-i adresă un zâmbet veninos lui Malko, buzele semănând din ce în ce mai mult cu două lipitori groase, dar, suplimentar, puse la îngrăşat.

— Ce noutăți aveți?

Agentul simțea o oarecare indispoziție să se regăsească față-n față cu negrul care-l tratase atât de brutal. Dar, încercă să-şi înfrângă sentimentele personale.

— Dumneavoastră trebuie să aveți noutăți. Erați dipus să mă ajutați.

Kangili ridică mâna. Dosul palmei era roz.

— Asta depinde, zise el, de ceea ce vreți să faceți şi de ceea ce aşteptați de la mine.

Ochii săi mici, inteligenți, nu-l slăbeau pe Malko, încercând parcă a descoperi cea mai mică cută pe figura lui.

— Am nevoie de un avion, spuse agentul, un DC 9 al liniilor aeriene East African. Un aparat care să poată decola din oraş, să zicem, după-amiază, să zboare până unde aş avea nevoie, apoi să revină în Dar-Es-Salam.

Un licăr de mirare trecu prin ochii lui Kangili, licăr repede stăpânit.

— Aşa simpu. Un avion!

— Eu aduc celelalte elemente, replică Malko.

Negrul era serios interesat. Nu era momentul de joacă. Agentul îşi expuse calm planul, fără a uita să menționeze participarea lui Ahmed Chafik. Auzind numele egipteanului, bruta îşi încruntă sprâncenele:

— De ce nu-l suferă pe Mkele?

— Ruşii. Nu văd cu ochi buni instalarea chinezilor în Zanzibar, precizã Malko. Ei doresc să păstreze controlul asupra mişcărilor rebele din țara dumneavoastră.

De data asta, Kangili era sincer interesat. Se juca cu un inel, învârtindu-l în jurul degetului mic.

— Continuați…

Tonul i se îndulcise, vizibil. Malko îşi explică planul, în toate detaliile. Peter Raw se forța să arboreze un aer absent, trăgându-se de barbă, nu prea în largul lui. Ceea ce reuşise să evite timp de douăzeci de ani, se întâmpla acum: era între ciocan şi nicovală.

— Ce veți face cu Mkele, dacă debarcarea reuşeşte? îşi va vinde scump pielea.

— Două maşini mă vor aştepta la aeroport, cu o duzină de oameni. Îl voi lua prin surprindere în vila lui, în timp ce restul comandoului ne va proteja, blocând drumul spre oraş.

Jacob Kangili îşi puse la loc inelul pentru a-şi mângâia barbişonul negru. Era stupefiat.

— Cine va pilota avionul DC 9?

— Am un pilot. Va aduce avionul înapoi la Dar-Es-Salam. Comandoul se va întoarce cu vaporul.

— În cazul în care operațiunea reuşeşte, cred că preşedintele nostru va recăpăta autoritatea completă asupra Zanzibarului.

— Asta e treaba dumneavoastră, zise Malko.

Kangili îl examina cu multă curiozitate.

— Aveți acordul guvernanților dumneavoastră pentru acest plan?

— Care guvernanți?

Un înger, cu aripi de culoarea zidului, trecu.

Jacob Kangili, într-un duel tăcut, înfrunta privirea lui Malko. În sfârşit, îşi întoarse ochii, fără să mai insiste.

— Cum pot fi sigur că operațiunea pe care o proiectați se va desfăşura bine, că va reuşi, într-adevăr, să ducă la eliminarea preşedintelui?

Agentul înălță din umeri.

— Există întotdeauna riscuri de acest gen…

Jacob Kangili înălță brusc privirea.

— Asta se va putea realiza peste trei zile, adică vineri. Atunci este cursa de Nairobi, care soseşte la sfârşitul zilei şi pleacă de-abia a doua zi, dimineață.

Nu-şi credea urechilor: tanzanianul accepta.

— Pare perfect. Trebuie mai puțin de o oră pentru a merge la Aruscha, o oră pentru a îmbarca trupele şi o jumătate de oră până în Zanzibar.

Jacob Kangili părea din nou îngrijorat.

— Ce se va întâmpla dacă Mkele e la curent şi vă aşteaptă la aeroport?

Malko înălță din umeri.

— Înseamnă că dumneavoastră l-ați pus la curent.

Tăcerea se prelungi, Kangili nu reacționă, dar agentul se gândea la altă problemă.

— Ce vor spune controlorii din turnul de control din Dar-Es-Salam, văzând un DC 9 al companiei East African plecând gol, fără plan de zbor?

Jacob mătură obiecția cu un gest al mâinii manichiurate.

— Mă ocup eu. Puteți fi gata până vinerea viitoare?

— Vi-o voi confirma mâine, cel mai târziu.

— Foarte bine, fu acord negrul.

Se ridică şi, după o scurtă ezitare, îi strânse mâna lui Malko, apoi pe cea a lui Peter Raw, înainte de a-i însoți până pe culoar. Legătura de chei nu se subțiase şi, în ritmul în care lucra negrul, mai avea până în anut 2000.

★

Peter Raw aştepta să ajungă în lift, pentru a clătina capul, descurajat. Era la pământ.

— Se va folosi de dumneavoastră şi vă va lichida după aceea. Cred că nu vă imaginați că veți părăsi Tanzania, după ce ați participat la o astfel de tentativă?! Nici nu vă veți întoarce din Zanzibar. Vă vor omorî imediat ce veți fi terminat cu Mkele.

— Vor încerca, dar Chafik are controlul agenților din FRELIMO. Voi încerca să nu mă trădeze şi chiar am intenția să-mi iau unele precauții.

Liftul se opri cu o smucitură şi amândoi trecură prin grupul de oameni care aştepta pentru a traversa holul. Englezul dădu din cap, încă neconvins:

— Este totuşi o nebunie, insistă Peter. Îl cunosc pe Kangili, e şmecher şi îi detestă pe albi. Pe toți albii.

— Şi pe dumneavoastră? întrebă Malko.

— Şi pe mine, sincer.

Se opriră în pragul uşii. Alături, o farmacie cu produse occidentale era goală, în timp ce alte două, indiene, erau în permanență aglomerate. Un şir de maşini se învârtea în intersecție.

Pe soclul său, Ascari-ul de bronz cu baioneta la armă părea să se topească sub soare. În fața micii clădiri albe Haji Brothers negustorii îşi etalaseră, pe trotuar, mărfurile multicolore.

Malko şi Peter Raw merseră tăcuți până la New Africa Hotel, în fața căruia englezul îşi parcase Mercedesul. Câțiva turişti erau aşezați pe terasă, singura din Dar-Es-Salam. Peter Raw se opri şi spuse deodată cu, vocea sa ciudată, întretăiată şi bâlbâită:

— Eu nu mai vreau să mă amestec în afacere; prea periculoasă. Prefer să nu ştiu niciodată cum s-a întâmplat.

Malko scoase din buzunarul pantalonului un plic şi i-l întinse:

— Iată 500 de lire. Ceilalți îi veți primi când totul va fi gata.

Englezul şovăi, luă plicul fără un cuvânt, apoi se îndreptă spre maşină. Agentul urcă în Cortina lui, transformată în cuptor solar. Şi, în plus, mai avea şi un bilet de contravenție pe parbriz! Culmea! Pentru că parcase în fața unei bare metalice, destinată să primească un aparat parcometric.

Se forță să apuce volanul fierbinte. Numărătoarea inversă începuse. Nu mai avea nicio clipă de pierdut.

★

Juma Salim dormea gol puşcă, pe burtă, pe un pat mizerabil. Ziua, *Airlines Hotel* era şi mai sinistru decât noaptea. La etajul de deasupra se auzea un cuplu care se certa violent în swahili.

Uşa camerei era întredeschisă atunci când Malko ajunse la pilot. În momentul în care se pregătea să-l scuture pe negru pentru a-l trezi, auzi un zgomot şi se întoarse. O negresă, tot atât de goală ca şi Juma, foarte tânără, cu părul împletit după moda tradițională, ca nişte antene de marțieni, intra în urma lui. Avea un trup foarte închis la culoare, cu sâni mici şi o crupă foarte cambrată. Deloc jenată, îi zâmbi larg. Cu fermecătoarea lipsă de pudoare a unei tinere maimuțe, îşi freca degetul mare de index, într-un gest expresiv şi internațional.

Cu blândețe, Malko îndepărtă micul trup, se ghemui lângă pat şi-l scutură pe Juma. Pilotul mormăi, dar nu se trezi. Negresa se aruncă pe pat şi scoase triumfal o sticlă de J$B, pe trei sferturi goală. Ex-pilotul întrebuințase bine cei 100 de şilingi... Asta promitea mult pentru urmarea operațiunii...

Fără supărare, negresa îl apucă cu amândouă mâinile şi-l întoarse pe spate, descoperind dovada fantasmelor erotice ale amantului ei de ocazie. Acesta din urmă întredeschise un ochi, o zări şi cu un gest precis o luă între picioarele lui, făcând-o să cadă lângă el. Juma părea să nu-şi dea seama de prezența musafirului.

Totul se petrecu foarte repede, ca şi cum fata îndeplinea o corvoadă. Salim mormăi, se arcui şi negresa se ridică imediat. Liniştită, se duse să scuipe în lavabo, cu o privire oribil de complice spre Malko. Juma deschise în sfârşit ochii de-a binelea. Îşi aprinse o țigară şi-l fixă pe Malko, cu un aer ursuz.

— Care-i treaba?

— Mai sunteți de acord să pilotați avionul DC 9?

Omul contempla fata care se aşezase pe marginea patului şi urmărea dialogul de neînțeles pentru ea.

— V-am spus-o că da.

— Atunci, rămâne pentru vineri.

Juma Salim fixă tavanul, brusc trezit din beție.

— Pe dracu'! În trei zile! Trebuie văzut rapid… dacă se poate…

— Dar mi-ați spus că… o tăie Malko, acum nemaiînțelegând nimic.

Juma se întinse şi, se ridică, privind spre fată.

— Vreau să fiu sigur că nu va fi nicio influență defavorabilă. Cunosc un vrăjitor foarte bun, pe drumul spre Morogoro.

Liniştit, îşi îmbrăcă pantalonii şi o cămaşă, plesni afectuos fesele micii târfe şi deschise uşa.

★

Panka se abătu fără veste peste pene. Cotcodăcitul găinii încetă imediat. Capul căzu în noroi, lângă butuc, în timp ce trupul continua să se zbată sub degetele bătrânului vrăjitor. Un jet de sânge țâşni din gâtul tăiat, direct în farfuria de zinc. Negrul lăsă cuțitul înfipt în butuc, adună restul vietății între degetele sale bătrâne şi zbârcite pentru a stoarce tot sângele.

Figura lui era plină de cicatrici, avea ochi mari şi proeminenți ca de broască. Opera într-o micuță grădină din fața colibei lui din tablă ondulată, la marginea unui drumeag noroios, care se termina puțin mai departe în junglă.

Fascinat şi respectuos, Juma Salim, ghemuit în fața vrăjitorului, privea cum curge sângele de găină. Sacrificiul era epilogul unei lungi litanii în swahili, terminată prin oferirea unei bancnote de 20 de şilingi. Un băietan negru plecase în fugă

pentru a reveni după două minute cu o altă găină oribil de slabă, cu un ochi rotund, plin de groază. Acum, ochiul era fix şi sângele făcea mici bule în farfuria de zinc.

Era o altă Africa, mai reală decât cea a depozitului de autobuze urbane, care se afla la o sută de metri, la marginea drumului mare. Bătrânul îşi muia vârful degetelor în sânge şi le examină, bolborosind incantaţii ciudate. Juma Salim nu mai îndrăznea nici să respire. Ca şi cum sângele nu-i era de-ajuns, bătrânul luă găina moartă şi o deschise pe toată lungimea. Îşi vârî degetele cu delectare în pântecul păsării şi-i scoase maţele cenuşii, care degajară o putoare groaznică. Insensibil la miros, vrăjitorul aşează maţele într-un arabesc graţios pe butuc, le stropi cu puţin sânge şi le duse la nas.

Malko ar fi vrut tare mult să fie în cu totul altă parte.

Juma Salim urmărea toate gesturile cu extazul unui membru al Sfântului Supliciu, în faţa Sfântului Părinte. Acum, negrul făcea nişte desene cu sângele găinii. Îi înălţă capul şi rosti fraze de neînţeles, în swahili, pe un ton fără replică. Salim asculta cu inima cât un purice. În timp ce vrăjitorul îşi rostea bolboroselile, el începu să-şi clatine capul, cu un gest mecanic.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko, serios îngrijorat.

Juma avea aerul teribil de nenorocit. Spuse, cu vocea ciudat de ascuţită, pe care o au negrii când sunt emoţionaţi:

— Oh, nu e bine deloc... Oracolul zice că nu putem face asta vineri.

— De ce?

— Influenţele nu sunt favorabile. Acest domn este foarte serios, foarte cunoscut, vine lumea din Zanzibar să-l vadă şi chiar de mai departe. El nu se înşală niciodată.

Bătrânul mesteca o nucă, foarte calm. Malko simţea că-l părăseşte raţiunea. Îşi fixă ochii aurii în cei ai lui Juma, cu tot magnetismul de care era capabil.

— Auziţi, spuse el, sunteţi calificat să pilotaţi un DC 9. Doar nu credeţi în prostiile astea!

Încăpăţânat, omul dădu din cap.

— Vineri nu e posibil.

— Trebuie să fie posibil.

Prins între două focuri, reîncepu să vorbească cu vrăjitorul, pe un ton timid. Celălalt ascultă, scuipă o bucată de nucă, apoi

răspunse printr-o frază lungă. Îngrozit de-a binelea, Salim traduse:

— Spune că dacă-i dăm mulți bani, e de acord să încerce să facă alte sacrificii, în scopul de a combate influențele rele.

„Canalie bătrână", gândi Malko.

— Bine, îl plătim.

Contabilii C.I.A. ar face o mutră curioasă, văzând nota de plata a unui vrăjitor. Dar asta nu era de ajuns. Bătrânul ținea neapărat să examineze palmele lui Malko. Înălță capul şi îşi puse diagnosticul. Juma Salim păru puțin mai liniştit.

— Spune că aveți multă şansă, că am putea, poate, contrabalansa răul, dar că nu trebuie să venim la el să ne plângem, dacă nu reuşim.

Aceste restricții fură imediat îndepărtate. Era grăbit să se întoarcă la civilizație şi să sfârşească cu prostiile.

— Cât vrea?

Din nou urmă o discuție sordidă în swahili.

Nişte puştani răsăriseră de te miri unde şi se uitau la Malko cu ochii mari cât farfuriile.

Vrăjitorul cerea 200 de şilingi, o sumă absolut fantastică. Agentul îşi spuse că la suma asta ar fi avut dreptul să ceară un sacrificiu uman... Pe alocuri se şoptea că se mai practica încă. Africa, nu se schimbase cu totul. În multe sate din junglă se mai cumpăra o femeie cu 500 de şilingi[16].

După cinci minute, vrăjitorul făcu târgul la 80 de şilingi. Liniştit şi aproape zâmbitor, Juma îşi regăsi calmul. Malko plăti şi cei doi îl părăsiră pe bătrân, urmați de puştani.

— Nu trebuie mers împotriva spiritelor rele, explică sentențios negrul. Preşedintele Mkele e foarte puternic, pentru că i-a ascultat întotdeauna pe vrăjitori. E un om înțelept.

— Aveți hărți de navigație aeriană? trecu la subiect agentul.

— Da. Şi cunosc împrejurimile Zanzibarului, pe dinafară. E foarte uşor.

— Şi aeroportul *Kilimandjaro*?

---

16 40.000 de franci vechi (n.a.)

Francul nou a fost creat prin conversia a 100 de franci vechi pentru 1 franc nou. Acesta a fost înlocuit, la rândul lui, în 1999, cu euro, la o rată de conversie de 6,55957 franci pentru 1 euro. Deci suma de 40.000 franci vechi ar fi fost cam 61 de euro la cursul din 1999. (n.red)

— Tot uşor, făcu el, foarte sigur. Există o pistă pentru curse lungi de 3.500 de metri.

Promisiunea vrăjitorului îi remontase moralul. Se urcară în maşina parcată la marginea drumului şi reveniră spre centrul oraşului. Se încrucişasă cu un Jeep mare, plin de chinezi. Juma Salim se stâmbă:

— Sunt peste tot, maimuțele astea…

Uite cine vorbea despre rasism!

Malko, revenind la planul său, trecea prin minte toate detaliile. Urma acum să se asigure de ajutorul C.I.A., pentru ultima parte a operațiunii. Şeful Companiei din Zanzibar era vice-consulul Statelor Unite, Ronald Hamilton. Marc Gowan îl convocase la discuții pentru această zi.

★

Biroul lui Marc Gowan semăna cu o închisoare.

Ferestrele erau baricadate cu obloane metalice, uşa era blindată, plină de zăvoare. Trei case de bani erau înțesate de documente. Chiar în plină zi, şeful departamentului C.I.A. Lucra la lumina electrică: nu îndrăznea niciodată să ridice complet obloanele metalice. Ambasada Americană din Dar-Es-Salam nu ocupa decât etajul patru al unei mari clădiri din City Drive, în fața portului.

Tanzanienii nu autorizau decât doisprezece diplomați, în afara ambasadorului, pe când chinezii aveau cel puțin treizeci de mii de oameni în Tanzania, dintre care vreo sută, înghesuiți în cele două clădiri albe ale Delegației Comerciale Chineze, chiar pe M'Sassami Road.

Marc Gowan îl primi pe Malko cu căldură, în cămăşă cu mâneci scurte, cu ochelarii pe nas, vioi ca de obicei.

— Hamilton e la ambasador. Va ajunge aici dintr-un moment în altul.

Îşi frecă mâinile, cu un gest maşinal şi îi zâmbi.

— Dacă operațiunea reuşeşte, vă voi întocmi raportul cel mai elogios care s-a scris vreodată despre dumneavoastră, domnule Malko.

— Sper că nu va fi cu titlul postum.

Americanul îşi ridică ochelarii pe frunte, scânteind de maliţiozitate:

— Fără pesimism.

Până la venirea consulului, Malko se aşează într-un fotoliu vechi, din piele. Din toţi responsabilii C.I.A. Pe care-i întâlnise în cursul misiunilor sale. Marc Gowan era cel mai simpatic.

După câteva minute, se auzi o bătaie în uşă.

— Intraţi! strigă americanul.

Uşa se deschise şi intră un tânăr grăsuţ, destul de îndesat, cu ochelari groşi care ascundeau cu greu un strabism puternic, divergent. Îi strânse mâna lui Malko, să-i frângă falangele.

— Ronald Hamilton, consul în Zanzibar.

— Am vorbit deja de dumneavoastră, comentă Gowan. Ronald e gata să vă ajute.

— Ce mai vorbă! făcu el. E o ruşine să fim lăsaţi aşa. Să fim trataţi de nişte maimuţe! Nevasta mea e aproape nebună. Chiar între diplomaţi avem nevoie de o autorizaţie pentru a merge unii la alţii, ruşi, francezi sau englezi. Doar chinezii sunt ca la ei acasă.

Transpira de furie, sub privirea compătimitoare a lui Marc Gowan, care zâmbea.

— Când Departamentul de Stat i-a vorbit lui Ronald despre Zanzibar, el era la Panama. I-au spus că e mai bine ca în Tahiti, cu plaje, fete, soare…

Copleşit, Ronald Hamilton clătina tăcut capul.

— Credeţi că-l putem încolţi uşor pe Mkele? întrebă Malko.

Consulul îşi frecă mâinile grăsuţe una de alta, cu un licăr grozav de viclean în ochi.

— În fiecare după-amiază se duce să joace cărţi la sediul A.S.A. O clădire mare, bine păzită, lângă piaţa din Zanzibar. De obicei, Kato, şeful poliţiei îl însoţeşte. Apoi, se întoarce cu Mercedesul în vila plină de femei de la marginea mării, vilă care-i aparţine… deocamdată.

Malko crezu, că nu auzise bine.

— Da, are cinci sau şase, dintre care o hindusă foarte tânără. Cea mai recentă… Casa lui se află în mijlocul unui parc şi seara e păzită de şase gardieni. Este conectat telefonic la cazarma poliţiei. În plus, are două gărzi personale, care dorm în faţa camerei lui.

— Puteţi veni la aeroport? întrebă Malko. Ar trebui două maşini pentru a mă aduce la vilă.

— Desigur, acceptă Hamilton. Avem două Forduri la consulat.

Părea că nu mai poate de bucurie, la ideea unui atac împotriva preşedintelui Mkele. Agentul se simțea încălzit de entuziasmul consulului.

— Va fi singurul DC 9 care a aterizat vreodată la Zanzibar, remarcă el. Vom sosi vineri, către ora 19. Când operațiunea va fi terminată, cel mai bine va fi să ne regrupăm la consulat, de unde puteam comunica cu oraşul. Lichidarea lui Mkele va provoca, desigur, mişcări în țară şi în Tanzania.

— Păziți-vă de Watengu Kato, îl avertiză Ronald Hamilton. E ambițios şi şmecher. Şi ştie multe lucruri, dar nu-i prea iubeşte pe chinezi…

— Apropo, credeți că aceştia vor încerca să-l salveze pe Mkele?

— Dacă ar fi la curent, l-ar preveni, cu siguranță. Dar nu vor acționa direct, deşi au arme şi oameni. Nu vor să se amestece pe față în treburile locale.

Malko se linişti când constată că sprijinul lui Ronald Hamilton era real.

— Când vă duceți în Zanzibar?

— La ora cinci, răspunse consulul. Trebuie să fiu înapoi la ora şapte, dacă nu, maimuțele astea vor face o întreagă istorie. Sunt obligat să mă ascund ca să dau bună ziua unor prieteni, care sunt în trecere prin insulă. În Zanzibar, aceşti turişti nu au nici măcar dreptul să contacteze propriul consulat. Doar dacă sunt arestați. Eu sunt urmărit şi atunci când îmi cumpăr țigări! De un „ghid”… Ca şi cum n-aş cunoaşte nenorocitul ăsta de oraş, în formă de sân…

— De sân?

Consulul zâmbi amar.

— Oraşul Zanzibar are forma unui sân de femeie. Dar, dacă ar fi stors, ar ieşi doar otravă.

Malko se gândi la ceva.

— Ne-ar trebui un mijloc de a ne preveni, dacă observați ceva suspect până vineri.

— Am un telex şi un radio. Am şi o „valiză”. Dar e mai puțin sigur; localnicii au încercat deja de două ori s-o deschidă. Pretindeau că am umplut-o cu cuişoare.

Încântătoare țară. Malko îi întinse mâna tânărului diplomat.

— Pe vineri.

— Pe vineri, zise ca un ecou diplomatul. Voi fi la aeroport. Dumnezeu să vă păzească.

Iată unul pe care Harvard Business School nu-l alterase. Mitraliera părea să-l atragă mai mult decât calculatorul. Ca şi cum iar fi ghicit gândurile, Ronald adăugă timid:

— Am o puşcă Wretherly cu repetiție. Opt lovituri. Am adus-o pentru vânătoare de elefanți. Cred că am s-o iau vineri.

Marc Gowan îi aruncă o privire grea, plină de reproş. Un analist al C.I.A. nu se plimba cu o puşcă pentru elefanți. Mai ales pentru vânătoare de africani.

Consulul închise încet uşa în urma lui, în timp ce Gowan se juca distrat cu o fişă de carton.

— Nu mi-ar plăcea să fim în locul dumneavoastră. Ahmed Chafik este o scândură putredă, războinicii lui sunt nişte marionete care ştiu să se servească doar de o praştie, iar în ceea ce-l priveşte pe Kangili, ăsta e mai periculos decât o cobră.

— Nu-mi spuneți nimic nou. Nu-mi rămâne decât să sper că Dumnezeu are acelaşi plan cu al meu.

Malko privea portul prin crăpăturile obloanelor de fier. Funcționarul de la C.I.A. era vizibil nervos.

— Ambasadorul este şi el destul de îngrijorat. Nu va putea face nimic pentru dumneavoastră. N-ar trebui ca tanzanienii să se debaraseze în aceeaşi lovitură şi de Mkele şi de…

— Ce vă face să spuneți asta?

Marc Gowan se juca cu fişele de carton, ca şi cu un pachet de cărți.

— Kangili e prea şmecher pentru a se lansa într-o operațiune, fără „unda verde” a guvernului. Noi le-am adus pe o tavă de argint ce sperau ei de luni de zile. Doreau să pună mâna pe Zanzibar, dar nu ştiau cum s-o facă. Mkele e prea demagog, prea puternic. Chiar şi oamenii pe care-i terorizează îl vor apăra, pentru că îndrăzneşte să-i trateze pe hinduşi aşa cum toți africanii visează s-o facă. Noi le vom scoate castanele din foc. Ar fi bine să încercăm să nu ne frigem degetele…

Malko simțea reținerea bărbatului de la C.I.A. Compania era din ce în ce mai nervoasă când era vorba să se lanseze într-o operațiune „neagră”. Voia să-şi schimbe imaginea de marcă, să schimbe capa şi spada pe un ordinator…

— Sper să nu mi se reproşeze că am vrut să scap lumea de Mkele…

— Nimeni nu va reproşa nimic, tăie scurt Marc. Dar, nu uitați să fiți super-prudent. Pentru că sunt sigur că tanzanienii ne

întind o cursă. Să ştiţi că dacă n-ar vrea să-l lichideze pe Mkele, agenţii lui Chafik nu s-ar mişca din tabăra lor.

— Ştiu. Mă voi gândi la felul în care voi putea să-mi apăr pielea. Ne vedem mâine.

Se ridică şi plecă. Pe drum spre hotel, imaginea lui Anjeli Trombay îi chinuia inima. Ce i se întâmplase, tinerei hinduse la întoarcerea în Zanzibar?

Capitolul XI

Doi agenţi kenieni stăteau cu spatele la zid, cu mâinile legate şi desculţi. Aplecată peste zidul alb, o enormă şopârlă verde, absolut nemişcată, părea că îi studiază pe condamnaţi. În faţa zidului închisorii fuseseră executaţi sute de opozanţi şi arabi.

Încet, solemn, preşedintele Mkele ridică braţul drept.

Cei doi fixau cu ochii îngroziţi ţeava mitralierelor chinezeşti îndreptate spre ei. „Plutonul" de execuţie se compunea dintr-o duzină de soldaţi zdrenţăroşi, cu un aer sălbatic. Vreo treizeci de negri erau la o distanţă respectuoasă, muţi şi terorizaţi.

Simpli trecători pe care oamenii lui Kato îi „invitase" până la locul execuţiei. Preşedintelui Mkele îi plăcea să dea publicitate maximă justiţiei sale. În faţa deţinuţilor erau şi albi, toţi membrii ai consulatelor, invitaţi oficial la execuţia celor doi contrabandişti de cuişoare.

Braţul dictatorului se înclină. Mitralierele ţăcăniră. Soldaţii trăgeau fără să vizeze. Unuia dintre condamnaţi i se vedea faţa smulsă de o rafală. Bucăţi de carne ţâşniră până la „spectatori".

Şopârla verde dispăru, ca o săgeată.

Cu încărcătoarele goale, soldaţii înclinară arma. Izul acru de cordită făcea să dispară mirosul junglei din apropiere.

Kato, cu arma sa Webley în mână se duse rapid până la trupurile căzute, care încă mai tresăreau, inundate de sânge. Îşi goli calm încărcătorul în ceea ce mai rămăsese din cele două capete şi reveni lângă stăpânul său. Ca de obicei, era îmbrăcat la patru ace, iar ochelarii şi sahariana îi dădeau aerul unui mic institutor. Oamenii începeau să se risipească.

Preşedintele Mkele se întoarse şi îi sfidă cu privirea pe străinii din consulate. Ştia că, în câteva minute, vestea execuției sălbatice va face înconjurul lumii, însoțită de comentarii îngrozite. Dar nu-i păsa. Nimeni nu avea nicio putere asupra lui. Era stăpânul necontestat al Zanzibarului.

Studiind asistența, zări fața înlemnită a lui Anjeli Trombay. O adusese şi pe ea... Statura tinerei îl domina. Cu sariul roşu, părea şi mai înaltă. Nu reuşise încă să ia o decizie în privința ei. Nu o închisese într-o celulă, ci o lăsase să locuiască în vechea lui casă.

Dar ceva în atitudinea fetei îl făcea să şovăie. Intuiția îi spunea că îl mințise. Desigur, credinciosul Kato ar fi putut s-o facă să mărturisească orice. La asta se pricepea foarte bine...

Mkele prefera totuşi să se joace de-a şoarecele şi pisica, să o sperie puțin câte puțin...

Se apropie de hindusă, care era înghețată de spaimă.

— Vezi ce-i aşteaptă pe trădători?

Tonul bărbatului era plin de emfază. Pupilele negre, umede ale tinerei îi fixau pe morți.

— Nu spui nimic? insistă Mkele, fals bonom. Nu eşti de acord?

— Ba da, ba da, se forță să răspundă Anjeli.

Nu-şi revăzuse tatăl de mult prea multă vreme. Nici măcar nu ştia dacă mai era în viață. Mkele o ținea complet prizonieră. În sinea ei, număra zilele, cu o totală încredere în Malko.

— Mi-e sete, făcut Mkele.

Muştele începeau să acopere cadavrele şi se aşezară pe sângele cald. Rapid, Kato alergă până la Mercedes şi aduse un „Snow-Cap" stăpânului care începu să bea lacom.

Se auziră portiere trântite. Diplomații plecau. Soldații trăgeau cadavrele de picioare. Cele şapte gărzi ale lui Mkele aşteptau lângă maşină, sporovăind şi glumind.

O maşină „4×4", condusă de o persoană de la „Oficiul Popular al Turismului" opri lângă Mercedes şi din maşină coborî un alb.

Văzând barba stufoasă, blondă şi ochelarii negri, Mkele încruntă sprâncenele.

— Ai venit să faci poze?

Peter Raw înainta spre el. Cu un gest al mâinilor îi arătă că nu are niciun aparat de fotografiat. Fața i se descreți într-un zâmbet plin de servilism, pentru a-l dezarma. Mkele avea intuiția unui animal. Simți imediat că englezul nu venise pentru execuție.

— Ştii că nu-mi prea place să te văd roind pe aici, îi spuse preşedintele cu scopul de a-şi arăta foarte bine superioritatea.

Peter Raw îşi înghiți ura, intrigat de prezența lui Anjeli.

— Voiam să solicit o audiență, Excelență, bâlbâi el. Pentru ceva important.

— O audiență... Poți să-mi vorbeşti aici, sunt în mijlocul poporului meu...

Tot lirismul tropical... Nu mai erau decât morții, gărzile de corp, Kato şi Anjeli Trombay. Poporul lui...

Tânăra hindusă îngercă să-şi ascundă emoția, fără a-l pierde din ochi pe Raw, cu inima strânsă de teamă. Malko îi vorbise despre el ca de un complice în operațiunea de lichidare a lui Mkele. Ce căuta aici? Trebuia, cu orice preț, să-l prevină pe agent. Ceea ce, la prima vedere, părea practic imposibil.

În timp ce bărbații vorbeau, Anjeli se dădu înapoi, ca pentru a păstra discreția discuției.

Watengu Kato îi aruncă o privire neliniştită, dar, cum stăpânul lui nu dăduse niciun ordin, o lăsă să se îndepărteze. De altfel, omul însărcinat cu supravegherea fetei se şi ridicase. Era un agent şomer comorian, care îşi câştiga pâinea supraveghind turişti sau persoane ca Anjeli, din ordinul lui Kato.

Metoda avea meritul simplicității. O urmărea pe hindusă de la câțiva metri, înfăşurat în veşmântul lui alb şi nota locurile şi persoanele vizitate. Dacă ea încerca să meargă într-un loc interzis, un consulat, o ambasadă, „ghidul" o împiedica, la nevoie chiar cu forța.

Cu paşi mărunți, spionul mergea pe urmele tinerei. Erau la o milă de Zanzibar. O camionetă de transport în comun, încărcată cu negri, venind din cealaltă parte a insulei, trecea pe lângă ei.

Anjeli se întoarse, în momentul când Peter Raw se urca în Mercedesul preşedintelui. Rapid, fugi în jungla ce mărginea drumul, ca pentru a-şi satisface unele nevoi. Dacă Mkele o zărea, putea să oprească... Surprins, spionul rămase la marginea drumului. Când Mercedesul trecu pe lângă el, urmat de Jeepul gărzilor de corp, omul salută respectuos, frângându-se în două.

Anjeli privi maşinile care se îndreptau spre oraş, ascunsă în spatele unui copac gros.

★

Arijeli Trombay îi zâmbi vameşului care inspecta baloturile mirositoare, pline cu cuişoare, la frontiera din port. O lăsă să

treacă. Comorianul care o urmărea, se aşeză pe un bloc de piatră din faţa grilajului. Nu-i era teamă de nimic, pentru că fata nu putea încerca nimic. Un grup de negri sporăvăia prin apropiere, privind-o pe Anjeli. Puţini hinduşi erau văzuţi pe micile străzi înguste şi întortocheate din Zanzibar, cu atât mai puţin hinduse. În plus, tânăra asta era deosebit de frumoasă.

Unul din negri făcu o remarcă obscenă în swahili şi ceilalţi izbucniră în râs. Anjeli merse până la marginea de piatră şi se opri, contemplând apa neagră şi nemişcată. Câteva bărci de pescari erau aproape putrezite. Exact mai jos de locul în care stătea, câţiva oameni încărcau un balot mare de cuişoare. Pescarilor le trebuia o viză pentru a ieşi din port şi poliţia supraveghea în permanenţă. Mereu aceeaşi frică de „invadatori”… Pescarii mureau de foame, încercând să prindă ceva în larg, cu bărcile lor putrezite. Nu se mai găsea peşte în Zanzibar şi cum proteinele erau totuşi necesare, preţurile atinseseră recorduri…

Cargourile străine nici nu aveau voie să acosteze. Din această cauză, bărcile făceau naveta până la chei. Toată lumea trăia sub lupă, în afară de chinezi, bineînţeles…

Anjeli fixă oceanul cu disperare. Nici vorbă să-i trimită o scrisoare sau o telegramă… Toţi funcţionarii erau agenţi ai lui Kato. N-o lăsau să intre nici în clădirea aeroportului. Singurii admişi erau salariaţii organizaţiilor de turism, toţi membri ai Afro-Shirazi Party.

În afara portului, apa era albastră, magnifică.

Fata se hotărî brusc. O luă pe scara de piatră care ducea la cheiul inferior, acolo unde barca se încărca şi se apropie de docheri. Un negru îi adresă un zâmbet. Hindusa se apropie, conştientă de ciudăţenia prezenţei ei.

— Pleacă? întrebă, indicând cu privirea o barcă.

Omul scuipă, se uită la picioarele care se distingeau prin sari şi îşi trecu o limbă roz peste buze, stârnit, dar prudent în acelaşi timp. Nu-i iubea pe hinduşi, pentru că împrumutau bani cu camătă şi cereau apoi dublu. Dar fata era tânără şi frumoasă. Ar putea, eventual, s-o ia de nevastă, datorită noilor legi.

— La Mombasa, zise el.

Mombasa era marele port al Keniei. Anjeli nu cunoştea pe nimeni acolo, dar erau hinduşi destui. Ar putea să se descurce. Îşi accentuă zâmbetul, cu inima bătând.

— Când?

— Imediat plecăm. După ce am terminat de încărcat, plecăm!

Privi în direcția grilajului. „Ghidul” ei moțăia pe blocul de piatră.

Dacă nu o va vedea ieşind, se va gândi, poate, că s-a întors acasă fără s-o vadă. Nu puteai să pleci din Zanzibar înot.

Negrul o fixa în tăcere, intrigat de prezența ei. Anjeli, după un moment de reflecție, încercă:

— Mi-ar plăcea mult să fac un tur pe ocean.

Bărbatul nu răspunse. În Zanzibar totul era periculos. Poate că hindusa l-ar denunța mai târziu.

— Nu vă fie teamă, adăugă imediat Anjeli.

El clătină capul, tentat mai ales de frumusețea fetei.

— Ştiți bine că e interzis, mormăi mai degrabă pentru a spune ceva.

Anjeli ridică umerii ei fragili, cu un surâs strălucitor şi ispititor, sperând ca spaima să nu i se simtă.

— Totul este interzis. Chiar şi să respiri.

Lângă ei, docherii îşi continuau acel du-te-vino, mergând pe mica pasarelă, cu baloturile pe umeri. Tânăra se gândi din nou la Peter Raw. Trebuia să-l prevină pe Malko, orice ar fi.

— Aş putea să vă fac un cadou.

Un licăr de interes trecu prin ochii negrului. Fata îi arătă brațul drept, pe care străluceau trei brățări de aur. Pescarii făceau şi un pic de contrabandă cu Tanzania şi Kenia. Aveau nevoie de aur ca momedă de schimb.

— Sunt adevărate.

Bărbatul îi luă brațul şi puse două degete groase pe bijuteriile subțiri.

— Nu e prea mult.

— E tot ce am.

Îşi supraveghea, cu coada ochiului, „garda de corp”. Dacă o vedea discutând cu pescari, ar fi putut interveni imediat. Negrul se decise brusc. O expresie şireată şi lacomă pe trăsăturile grosolane dădea la iveală pofta omului.

— O.K., dă-mi-le.

Fata îşi scoase brățările şi i le întinse. El le vârî în şortul zdrențuros.

— Poți să te urci, dar ascunde-te până plecăm.

Anjeli privi pentru o secundă muntele de baloți care mai aştepta pe chei pentru a fi încărcat.

— Dar nu plecați încă?

Negrul îi apucă brațul, aproape brutal.

— Ascunde-te, dacă nu, te vor vedea ceilalți. Poliția inspectează toate bărcile înainte de plecare.

Avea dreptate. Fără să şovăie, o luă pe pasarela îngustă şi sări pe punte. Negrul o urmase. Îi arătă o deschizătură pătrată, de un metru.

— Coboară aici.

O scară strâmtă dispărea spre centrul bătrânei bărci. Anjeli se ghemui şi căută pe pipăite prima bară. Deodată, negrul care o privea, îi păru gigantic. Ajunşi pe mare, ea îl va implora s-o lase la Mombasa.

Cei şase sau şapte docheri care încărcau se opriră din lucru, privind silueta fragilă a hindusei, dispărând în barcă.

★

Era răcoare în sala mare de conferințe a clădirii A.S.P, de la parter, grație zidurilor foarte groase şi a ferestrelor foarte mici. Dar preşedintele Mkele avea impresia că arde. Îl fixă pe Raw cu ochii mici, negri şi răi, căutându-i privirea, în spatele ochelarilor. Nici credinciosul Kato nu asistase la discuția celor doi?

Lui Mkele îi plăcea să treacă drept un ghicitor, drept un înțelept care prevedea viitorul. Nedezvăluind convorbirea, aureola îi devenea şi mai strălucitoare. Dar va trebui să se gândească în ce fel să se debaraseze mai târziu de acest idiot care-i salvase viața.

Bău o înghițitură de bere, gânditor. Lumina orbitoare a soarelui pătrundea cu zgârcenie prin ferestre.

— Sunteți sigur? lătră Mkele.

Peter îşi ascunse disprețul. Îl ura, dar, câteodată, era util să faci servicii.

— Dacă nu mă credeți, e dreptul dumneavoastră. Eu am vrut să-i fac un serviciu unui prieten.

Mkele simți că mergea prea departe.

— Ați făcut bine. Trădătorul de Nyerere! Câinele! Am să-l omor, am să-l tai în bucăți.

Se ridicase. Privirea avea o strălucire de nesuportat. Îşi strângea pumnii, ca şi cum s-ar fi pregătit să-t strângă de gât pe bătrânul preşedinte al tanzaniei.

— Preşedintele Nyerereti n-are nimic de-a face cu ce v-am spus, se grăbi să sublinieze Peter Raw. Sunt cei care-l înconjoară... Jacob Kangili, în special...

— Câinele ăsta de pederast! urlă Mkele.

Un magnetism animalic emana din el, în ciuda dinţilor stricaţi, a mustăţii ridicole şi a veşmântului alb. Peter Raw înţelese, într-o fracţiune de secundă, de ce acest şofer de taxi, analfabet, a reuşit să dobândească puterea. Cruzimea aliată cu voinţa şi cu intuiţia făceau miracole în politică.

Explozia de furie era dozată cu grijă. Se calmă curând, fiind sigur că Peter fusese destul de impresionat. Cu ochii strălucind, îi spuse englezului:

— Vreau să vină şi Kangili. Am să-i scot maţele... îi voi tăia sexul şi-l voi face să şi-l mănânce. Va sângera de moarte, în faţa mea. Apoi, îi voi arunca trupul în ocean, să înoate până la stăpânul lui.

Mai mormăi câteva înjurături în swahili şi în arabă. Peter Raw începea să se întrebe dacă nu se juca de-a ucenicul vrăjitor... Voia foarte mult prietenia lui Mkele, dar tanzanienii contau şi ei:

— E un om foarte prudent. De ce nu i-o pasaţi pe hindusa pe care aţi trimis-o deja agentului C.I.A. şi lui Ahmed Chafik?

Furia lui Mkele dispăru deodată:

— Ahmed Chafik? Cine e Ahmed Chafik?

Peter Raw nu-şi credea urechilor, dar cu aceşti mincinoşi de africani nu putea fi sigur. Mai ales cu preşedintele.

— Aţi vrut să-l lichidaţi, din cauza chinezilor.

— A chinezilor?

De data asta, nu mintea, era clar. Stupefacţia de pe chip nu era prefăcută. Peter înţelese dintr-odată: bărbatul blond era mai tare decât crezuse. El, Peter Raw, alesese, poate, tabăra nepotrivită...

— Povestiţi-mi totul, ceru Mkele. Repede.

Englezul n-avea de ales. Îi spuse despre atentatul ratat. Mkele devenea încet violet, încleştând şi descleştându-şi degetele groase, cu ochii injectaţi de sânge. Beat de furie, luă sticla de bere goală şi o izbi cu toată forţa de perete.

— Kato!

Urlase atât de tare, încât Peter tresări. Şeful poliţiei apăru imediat, cu mâna pe crosa vechiului Webley. Ca întotdeauna,

rămăsese în spatele uşii, pentru orice eventualitate. Intră, tremurând la explozia vocii stăpânului.

— Unde e Anjeli Trombay?

Kato se tulbură. Privirea îi tremura în spatele ochelarilor.

— Mă duc s-o caut, se bâlbâi el. Ştiu unde e. Imediat.

— Adu-o aici.

Şeful poliției ieşi în trombă, cu o sudoare rece care-i înghețase ceafa. Măcar dacă tâmpitul ăsta de comorian n-a făcut pe idiotul.

Rareori îl văzuse pe Mkele într-o asemenea stare. Noroc că omul era mic şi nu se putea pleca.

Capitolul XII

Primul căzu în genunchi pe podeaua putredă. Era impresionant: avea straturi de muşchi care-i brăzdau umerii, torsul îi era enorm iar trăsăturile feței plate exprimau bestialitate. Părul negru şi creț era acoperit de praf alb.

Cu o singură mână îşi smulse cureaua şi-şi deschise blugii i zdrențăroşi, eliberând sexul dintr-un munte de păr. Timp de mai multe clipe, sprijinit într-un cot, aplecat înainte, studiase trupul grațios al tinerei hinduse cu o lăcomie amestecată cu teamă superstițioasă. Nici în fantasmele cele mai nebuneşti, n-ar fi visat. Să aibă o fată atât de frumoasă.

Îşi delecta ochii privind şoldurile fine, pântecul plat şi brun, pieptul ferm, plin şi interminabilele picioare. Agasat de şovăiala amicului, unul din cei care o țineau pa Anjeli, ordonă:

— *Sasa*[17]*!*

Solidul negru îndepărtă genunchii fetei, ca şi cum ai îndepărta nişte obloane: fără efort. Apoi, se apropie mai mult, până o atinse.

La contact, tânăra avu o asemenea tresărire, că cei doi docheri care o țineau se lasară pe ea cu toată greutatea. Îi înveliseră capul şi gâtul cu sariul, dezgolind-o complet, atât pentru a-i înăbuşi țipetele, cât şi pentru a se delecta la vederea trupului.

Dintr-un singur elan, negrul o violă. Hohotul de plâns, care ieşi din gura fetei, îi excită la un paroxism inimaginabil. Încet, îi roti

17 Acum – în swahili (n.a.)

şodurile, pentru a o face să se destindă. Sângele îi bătea în tâmple. Apucă de şolduri, pentru a se ancora mai mult în ea şi Anjeli scoase un geamăt înăbuşit. El gâfâia, incapabil să-şi stăpânească dorința.

Începu să împingă cu toată forța, parcă rupând-o în două, cu o violență care-i făcu pe ceilalți doi să tresară.

Anjeli simți cum unghiile i se înfigeau adânc în palmele celor care o țineau, până când sângele lor cald începu să țâşnească.

Te sufocai în încăperea strâmtă, cu tavanul atât de jos, că nici nu puteai sta în picioare. În grabă, docherii aruncaseră pe jos nişte saci vechi, îmbibați de mirosul persistent de cuişoare. Tot timpul, – picioarele celor doi „paznici" alunecau şi se izbeau de perete.

Coborâseră imediat după tânăra hindusă, o aruncaseră la podea, înainte ca ea să poate urca afară pe punte.

În ciuda rezistenței disperate, îi smulseră juponul şi-i ridicaseră sariul. Anjeli urlase în zadar.

Cel care o viola, explodă, într-o convulsie de plăcere, cu trupul agitat de nişte mişcări spasmodice. Sprijinit în coate, rămase peste tânăra femeie, cu fața acoperită de sudoare, afundată în pieptul ei gol. Anjeli tresări şi vomită în cutele sariului. Cel care o ținuse culcată pe pieptul lui, îl bătu pe umăr pe giganticul docher.

— *Menda Zako[18].*

Docherul se ridică cu regret, se îmbrăcă şi urcă pe scară. Rămase imobil, orbit de soare, nemulțumit că nu-şi reînnoise plăcerea. Scuipă în apă şi o luă pe pasarelă. Ajunse lângă grupul tovarăşilor săi, cărora le spuse cu jumătate de voce:

— *Maramoja[19].*

Negrul se repezi pe pasarelă, sări pe punte şi coborî repede scara. Ajungând jos, cel care o ținea pe Anjeli îi făcu semn noului venit să-i ia locul. Se instalase comod, strângându-i gâtul cu brațele. Noul venit se lăsă pe vine lângă tânără. Cel care tocmai o violase, veni şi îngenunchie.

Proaspătul „consumator" îşi desfăcu hainele şi se înfundă, la rândul lui în trupul fetei, fără nicio dificultate. Decepționat şi furios, trebui să se mulțumească să se împingă în ea, până simți satisfacția.

---

18 Şterge-o (n.a.)

19 Acum (n.a.)

Calmat, îi făcu semn celui de-al treilea, care privea cu ochi flămânzi spectacolul camaradului său, îndârjit pe trupul lung, fragil. Îl trecuse prin toate emoțiile. Se lungi şi el peste fată…

Anjeli nu mai era decât durere. Avea impresia că mii de bărbați s-au împrăştiat în ea, o profanaseră, o murdăriseră…

Fizic, penetrația primului fusese un supliciu. Corpul ei refuza într-atâta, încât omul îşi forțase un pasaj în ea, pe viu. Apoi, avusese impresia de a fi împinsă fără întrerupere, în ritmuri ciudate, de o maşină monstruoasă şi inumană. Se înăbuşea sub sari, aerul îi lipsea. I se păruse că îşi pierduse cunoştința de mai multe ori şi că se trezise de fiecare dată din cauza durerii arzătoare a unui nou viol. La un moment dat, negrii o întorseseră pe burtă. Unul o forțase, sub privirile geloase ale celorlalți.

Ea îşi muşcase sariul, încercând să se înăbuşe cu el. Durerea oribilă o făcuse să uite tot restul. Plânsetele acoperiseră râsetele şi mormăielile celui care o viola.

Deodată, realiză că niciun trup nu se mai lasă pe ea. Nu avu timp să-şi pună întrebări. Mânile care o țineau dispăruseră. Văzu un bust negru în fața ei şi o figură rea şi satisfăcută. Cea a omului care-i luase brățările. Hindusa coborî privirea pe propriul trup gol, mirată că nu vedea niciun semn exterior al supliciului. Doar o mică baltă de sânge păta sacul pe care o întinseseră. Erau zgârieturi şi pe şoldurile ei, acolo unde negrii se agățaseră, pentru a o viola mai bine. Nu mai simțea nici dezgust, nici frică, nici ură. Doar un imens vid. O dorință irațională şi nedescrisă de a nu mai trăi.

— Poți să ieşi, spuse negrul. Plecăm.

Îl fixă cu ochi de somnambulă. Aerul era irespirabil. Mirosul de cuişoare se amesteca cu cel de mosc. Voia să se pună în genunchi şi îşi înăbuşi un țipăt de durere. Coloana vertebrală îi era țeapănă, ca şi cum ar fi avut o sută de ani. Cu mâinile tremurând, încercă să-şi înfăşoare sariul pătat de vomă. Tresărea atât de tare, că reuşi cu greu să-şi regăsească gesturile mecanice.

— Grăbeşte-te, zise negrul. Trebuie să fim afară din port într-o oră.

Fata termină să-şi înnoade sariul în jurul pieptului, îngenunchiată pe jos, cu părul lung răspândit până la şale, cu capul atingând ravanul. Realizând ce spunea bărbatul, o cuprinse o tristețe cumplită.

— Dar ați spus că mă luați şi pe mine…

Un zâmbet murdar descoperi gingiile rozalii ale docherului.

— Ai prins gustul, hei! E altceva decât pederaştii tăi de hinduşi. Dar n-avem dreptul să te luăm. Nu vrem încurcături cu „puicuțele", aşa că sterge-o.

O împinse spre scară. Îi era atât de rău, că de-abia putea să urce treptele. Omul o împingea de la spate, profitând de o ultimă şi ironică mângâiere. Ea se grăbi, pentru a scăpa de mâna lui murdară, care se strecura printre cutele sariului, ca şi cum ar mai fi avut vreo importanță.

Briza oceanului Indian îi alinta chipul trist.

Nu ştia cât timp durase supliciul. Docherii se depărtaseră. Doar marinarii de pe barcă se mai aflau în port. Văzu, ca prin ceață, figuri negre, priviri jenate sau cinice şi auzi un râs.

Toți cei care erau acolo o avuseseră, o murdăriseră. Văzu zdrențele, picioarele murdare, figurile bestiale. Cerul păru că se clatină. Se ținu bine de balustradă pentru a nu cădea. Patronul care urcase în urma ei o împinse pe pasarelă.

Ea căzu pe chei şi se ridică. Se ridicau deja şi pânzele bărcii. Tânăra se depărtă, mergând cu paşi mici, ca o femeie foarte bătrână, cu o durere sfâşietoare în pântec. Urcă, trecu de grilajul portului. Comorianul nu se mişcase, dar se trezise. Îşi dăduse prea bine seama de ceea ce se petrecuse pe barcă, regretând că nu fusese şi el invitat. Anjeli trecu prin fața lui, fără să-l vadă, simțindu-se îngrozitor de neputincioasă. Nu avea cui să se plângă despre cele întâmplate, fără să mărturisească intenția de a fugi din Zanzibar.

Ca un automat, trecu prin fața vechiului Ladies Club, cu colonadele sale de lemn, transformat de preşedintele Mkele în antrepozit şi se îndreptă spre consulatul american. Era ultima ei şansă, dar comorianul tropăia pe lângă ea. Zări, deodată, legănându-se la douăzeci de metri de mal, o barcă cu motor. Cea a consului american. De fiecare dată când el voia s-o folosească, trebuia să ceară o autorizație ministrului Afacerilor Străine.

Cu asta, putea să ajungă la Dar-Es-Salam.

Părăsind Kenyatta Road, coti la dreapta, pentru a ajunge la ocean, printr-un fel de plan înclinat. Anjeli ajunse la plajă. Casele erau clădite direct pe nisip. Se întoarse; comorianul se grăbea în urma ei, intrigat de noul itinerariu. Fără să ezite, fata intră în apă. Răcoarea relativă îi păru delicioasă, dar ameți din cauza durerii şi obosi. „Paznicul" începu imediat să alerge, încercând să

o ajungă, temându-se de o tentativă de sinucidere. Anjeli merse mai departe. Apa îi ajunse curând la piept. Carnea de pe pântec se strânse, arsă de apa sărată.

Comorianul se opri; nu ştia să înoate.

Trei metri mai încolo, apa era adâncă. Epuizată, incomodată de sari, făcu un efort extraordinar pentru a nu se îneca. Metru cu metri, înota spre barca cu friotor. Oceanul era pustiu, ca străzile din Zanzibar. În spatele ei, spionul se întoarse şi plecă, fugind cât îl țineau picioarele, să caute ajutor…

★

Watengu Kato ieşea din Zanzibar Hotel, când comorianul apăru, fără suflu. Cu vorbe întretăiate, îi explică situația. Kato se abținu să nu-l omoare pe loc. Dacă fata scăpa, el era pierdut. Mkele nu l-ar ierta niciodată.

Se aruncă în maşina „4×4”, unde aşteptau doi din oamenii lui.

— Repede, la plajă.

Se repeziră pe străzile înguste şi pustii şi ajunseră în două minute. Kato sări din vehicul şi îşi scoase arma Webley. Anjeli lăsase în jos motorul şi încerca să-l pună în mişcare.

Şeful poliției şovăi: în timp ce ar fi mers în port să caute o barcă, hindusa putea s-o şteargă. Ridică pistoletul şi-l coborî, după ce se gândi. Dacă o omora, Mkele va fi furios.

— Duceți-vă, voi doi! tună el.

Polițiştii se repeziră să execute ordinul. Ştiau să înoate. Kato îşi vărsă furia pe comorian. Dintr-un salt, ajunse lângă el şi-l luă de gât.

— Dacă va scăpa, te omor!

Anjeli trăgea mereu de funia demarorului. Comorianul căzu la pământ, cu obrazul crăpat. Kato îndreptă arma şi trase, vizând prea sus. Anjeli nici nu înălță capul.

Figuri speriate apărură la ferestrele unei case, care dădea spre plajă. Cei doi polițişti nu mai erau decât la zece metri de barca cu motor. Kato număra secundele. Unul dintre negri ajunse, în fine, la barcă. Anjeli, abandonând motorul, lovi mâinile agățate de bord, dar celălalt se ridică şi-i prinse picioarele.

Fata căzu, cu un țipăt de disperare.

Pe mal, Kato îşi şterse fruntea. În spatele lui, obloanele se închiseseră.

★

Văzând-o pe Anjeli, lui Peter Raw îi fu ruşine că se afla acolo. Figura tinerei hinduse era tumefiată, învineţită de lovituri. Rupturile sariului lăsau să se vadă alte urme de sânge închegate. Şchiopăta. Negrul care o aducea, trăgând-o de părul lung, strâns în mâna lui, o împinse înainte, în faţa mesei. Ea se împletici. Îşi ridică ochii negri spre Peter Raw şi Mkele. Englezul în întâlni privirea. Citi o deznădejde fără limite, o teroare fără nume. Durerea fizică, pe lângă cea morală îi făceau pielea de găină.

Genul de privire pe care-l aveau deportaţii.

Simţi că i se face silă de el. Preşedintele Mkele râgâi, se ridică şi se plantă în faţa tinerei.

— Nu spui nimic? o interogă pe un ton dulceag.

Anjeli nu mişcă.

— N-a vrut să vorbească, interveni servil Kato. Am surprins-o în timp ce voia să fure o barcă.

— Să fure o barcă... repetă Mkele.

Cu mâna dreaptă, apucă părul lung, negru şi o trase spre el.

— Căţea, de ce furai o barcă?

Putea tot atât de bine să vorbească unei moarte. Ochii fetei rămaseră ficşi. Expresia îi era absentă. Peter Raw se întreba dacă mai respira. Mkele lăsă părul din mână şi se întoarse spre Kato.

— Du-te şi caută ce trebuie. Am s-o interoghez eu însumi.

Peter îşi înghiţi cu greu saliva. Sala de conferinţe îi păru, deodată, sinistră. Proptiţi de perete, cele şapte gărzi de corp fixau lacom trupul graţios al tinerei.

— Ultimul avion decolează într-o jumătate de oră. Mă întorc la Dar-Es-Salam, îngână englezul.

— Sunteţi oaspetele meu, spuse pe un ton fără replică Mkele. Este o onoare pe care o fac rareori unui străin.

Peter Raw tăcu. Privea pozele agăţate pe pereţi, încercând să nu vadă forma din faţa lui. Uşa sălii se deschise şi Kato intră. Preceda un grup de poliţişti în uniformă.

Mai întâi. Peter nu înţelese ce duceau pe braţe. Apoi, recunoscu două canate mari de abanos, în formă de uşă, pline de cuie enorme de oţel, simbolul cuişoarelor, ca toate uşile caselor din Zanzibar. Puseră unul din canate pe jos, cu vârfurile cuielor în sus.! Fiecare dintre ele măsura cam cincisprezece centimetri în lungime.;

Alți patru polițiști așteptau respectuos, ținând celălalt canat vertical. Peter Raw își trecu nervos mâna prin barba stufoasă.

— Ce-i veți face?

Mkele se uita la forma din fața lor. Anjeli tot nu se mișcase. Parcă deja murise. Negrul întoarse spre englez o figură plină de ură, cu trăsăturile contractate, cu privirea tulbure.

— Va mărturisi, zise el, cu o voce șuierătoare. Vreau să știu tot ce pregătește albul ăsta blestemat.

Lătră un ordin în swahili. Imediat, doi polițiști o înșfăcară pe Anjeli și o aruncară brutal peste ușa pusă pe podea, ținând-o de mâini și de picioare. Dar tânăra nici nu se zbătu. Cu ochii deschiși, părea dusă de pe lume Capul i se izbi de unul din cuiele de oțel și soase un geamăt ușor. Trupul era întins grotesc pe cuie. Unul din ele îi intră în spate, în dreptul șoldurilor, un altul îi zgâria ceafa. Cu toate astea, nu reacționa. Mkele îi aruncă lui Kato o privire ascuțită, plină de întrebări.

— Sigur nu a avut timp să prevină pe nimeni?

— Sigur, întări șeful poliției. A încercat să fugă, dar...

Continuă în swahili. Imediat, președintele izbucni într-un râs răutăcios și se întoarse spre Peter Raw.

— Cățeaua a vrut să fugă cu o barcă! Bravii băieți, dezgustați de trădarea ei, i-au dat o mică lecție.

Se uită spre Kato.

— Să le dai o autorizație de pescuit pentru o lună.

Englezul își înghiți din nou cu greu saliva. Nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o luau evenimentele, dar era mult prea târziu pentru a ieși din viespar.

— Fă-o să vorbească, urla Mkele.

Watengu își aranjă fularul și se apropie de ușa pe care era întinsă Anjeli. Lăsându-se pe vine, îi vorbi la ureche, fără a obține nicio reacție, nici măcar o mișcare a buzelor. Se ridică și-și îndreptă poalele săharienei.

— Excelență, nu vrea să spună nimic.

Mkeie pocni din degete și se propti de spătarul fotoliului său.

— Dă-i drumul.

Kato strigă un ordin. Peter Raw își strângea paharul între palmele ude, gata să-l spargă. De când se afla în Africa, asistase la destule orori. Dar de data asta, simțea că totul va depăși limitele.

Cei patru polițiști, care țineau al doilea canat, îl întoarseră cu vârful cuielor în jos. Apoi se deplasară şi-l ținură deasupra celuilalt canat, astfel încât tânăra se afla între cele două. Kato întoarse capul spre stăpânul său, cu un aer întrebător.

— *Sasa kivi!*[20]

Cei patru polițiști coborâră canatul, până ce nu mai rămase niciun spațiu între ele. Cuiele mari de oțel nu erau unele peste altele, ci interpuse. În acest fel, Anjeli urma să fie strivită de vârfurile tuturor. Uşa de deasupra cântărea vreo sută de kilograme şi presiunea propriei greutăți penetra corpul gingaş al fetei într-un gest de protecție, aceasta din urmă întinse brațul stâng care ieşise dintre canaturi. Avea unghiile înfipte în carne, dar nu țipase deloc.

Polițiștii se ridicară la cele patru colțuri ale uşii şi aşteptau. Mkele se întoarse spre Peter Raw, cu ochii mici, strălucind de răutate.

— Arabii ne-au învățat un lucru bun. Îi torturau aşa pe sclavii negri atunci când încercau să scape, pe timpul sultanului. Asta e revanşa noastră.

— Întreab-o dacă vrea să vorbească, urlă preşedintele către Kato.

Watengu veni lângă uşile negre, se aplecă lângă mână, strigă ceva, aşteptă câteva clipe, după care se ridică. Polițiștii se aplecară şi apăsară imediat, cu toată puterea pe cele patru colțuri ale canatului superior. Un geamăt înspăimântător țâşni din interior.

Lui Peter Raw îi venea să vomite. Anjeli era strivită între cuiele de oțel, tocată, perforată. Năucit, nu putea să-şi ia ochii de pe mâna crispată, care ieşea din instrumentul de tortură. Brutele continuau să apese cu toată forța. Peter îşi dădu seama că şi el strângea din toate puterile brațele fotoliului pe care stătea.

Din nou, urletul țâşni ascuțit, inuman. Kato îşi opri oamenii, cu un gest sec. Se apropie şi o strigă pe Anjeli. Din nou fără succes…

— Continuă, ordonă Mkele.

Peter Raw ştia că acționa aşa, pur şi simplu din ură. Anjeli nu putea să-i spună nimic mai important decât îi spusese el.

---

20 Imediat (n.a.)

Poliţiştii trecură din nou la presarea canatului superior. Acum îi stăpânea o veselie teribilă: se lansară într-un dans sinistru, ţinându-se de umeri pentru a nu cădea, râzând şi strigându-se ca nişte puştani fericiţi. Exact în locul unde se găsea trupul dislocat al tinerei Trombay, se auzi deodată un icnet foarte scurt, care se transformă într-un geamăt strangulat, într-un fel de suflu uşor, care dură câteva clipe. Mâna crispată se destinse brusc.

Peter Raw fu sigur că Anjeli murise. Poliţiştii continuau să tropăie pe canatul care cobora, milimetru cu milimetru, frânat doar de trupul delicat al hindusei. În sfârşit, spaţiul nu se mai micşoră. Cuiele mari de oţel intraseră unele în altele.

Mkele luase o expresie îmbufnată.

— *Pole-Pole![21]* strigă el.

Dar era prea târziu. Când brutele săriră jos şi ridicară canatul, Peter Raw întoarse privirea din faţa trupului sângerând al lui Anjeli. Unul din cuie îi intrase în stern, altul îi stirvise pulpa, iar unul şoldurile. Ceafa îi era prinsă între alte două, într-un unghi oribil.

— Pune-o într-un sac, ordonă Mkele şi arunc-o în ocean. Nu mai vreau să aud nimic de asta.

— Şi tatăl? îndrăzni Kato.

Bun contabil al groazei… Mkele şovăi.

— Omoară-l şi pe el.

Îl fixă pe englez, cu o lucire ironică şi răutăcioasă.

— Fără dumneavoastră, n-aş fi descoperit niciodată complotul contra vieţii mele. Din fericire, eu nu fac decât să execut ordinele Providenţei. *EA* este cea care v-a trimis.

Englezul nu răspunse. Pentru prima dată, de multă vreme îi era ruşine de el. Apoi, Mkele se ridică.

— Hai să cinăm. După aceea vă voi conduce la hotel Zanzibar. Puteţi lua primul avion, mâine dimineaţă.

Peter nu comenta. Nu-i mai era foarne.

Fixa o dâră de sânge care cursese pe podeaua de teck neagră. Tot ce mai rămăsese dintr-o tânără femeie, plină de graţie şi viaţă.

Bău ceva dintr-o înghiţitură, fără a-şi putea stăpâni tremurul mâinilor.

---

21 Încet (n.a.)

Capitolul XIII

Peter Raw îşi şterse fruntea cu dosul mâinii. Sudoarea îi curgea în ochi şi-l ustura. Oprise aerul condiţionat al cărui zgomot îl enerva. Îşi turnă o porţie mare de gin, adăugă şi cuburi de gheaţă, puţin „Tonic Water" şi goli paharul dintr-o sorbitură. Gustul amar în făcu să tremure. Era al patrulea, de la căderea serii.

Dar imediat ce închidea ochii, revedea corpul mutilat al fetei. Casa lui era complet tăcută, băieţii se retrăseseră în barăcile lor, în fundul grădinii. Drumul pustiu care ducea la Universitate era departe de gălăgia oraşului. Ţipătul unei maimuţe sau al unei păsări era singurul care pătrundea câteodată, în noapte. Se gândi iar la cruzimea inutilă a preşedintelui şi capul i se învârtea. Deodată, vru să vadă lumea, poate chiar să petreacă o jumătate de oră cu prostitualele de la *Margot's* sau de la *Etienne's,* să nu mai bea de unul singur. În afară de sentimentul de vinovăţie care nu-i dădea pace, o spaimă teribilă i se cuibărise în suflet şi îl exaspera. Kangili nu va fi destul de nebun ca să se ducă singur în Zanzibar. Deci, el va supravieţui operaţiunii, chiar dacă Mkele lichida avionul DC 9 şi va căuta imediat pe trădători. Peter Raw se ridică, îşi luă cheile şi stinse lumina. Un soldat bătrân apăru din umbră, pentru a-i deschide grilajul. O luă pe drumul spre Bagamoyo.

Dar-Es-Salam era la zece kilometri.

★

Malko se uita la crema caramel cu miros de cauciuc, pentru a evita privirea insistentă a Janei Logan, fixată asupra lui. Nu era cazul să declanşeze gelozia lui Kangili.

Sala de mese de la primul etaj al hotelului *New Africa* era sinistră. Lumina de neon le făcea imediat pe femei să pară cu douăzeci de ani mai bătrâne. Cât despre bucătărie, ar fi făcut de ruşine până şi armatei salvării, dar pentru africani locul era şic.

Clădirea se afla la doi paşi de biroul lui Jacob Kangili, pe Azikine Street, între piaţa Ascari şi biserica luterană. Malko se mirase să-l vadă venind la acest dineu, însoţit de Jane Logan.

Femeia mai avea încă lângă tâmplă umbra vineţie a loviturii, amintirea vizitei făcută de agent. Îmbrăcată cu blugi şi o bluză,

fără sutien, cu părul strâns în coc, nemachiată, nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani. Sub pleoapele grele, privirea ei tulbure se oprise doar pentru o clipă asupra lui Malko, atunci când îşi strânseră mâna la sosire. Cina fusese plictisitoare.

Jacob Kangili se purta ca şi cum Jane nici nu exista, neadresându-i vreun cuvânt. De altfel, şi el vorbise puţin…

Agentul continua să fie fascinat de buzele în formă de lipitoare ale bărbatului şi de inelele de pe degetele lungi şi fine, aproape feminine. Vocea dulceagă nu convingea, dar el întărea fiecare frază importantă cu o privire insistentă din ochii săi cafenii.

— Poimâine, voi fi în turnul de control. Avionul DC 9 al Companiei East African soseşte la ora 15,10 de la Nairobi. Îşi va face plinul pentru a putea pleca înapoi pe la ora 17 spre aeroportul din Kilimandjaro. Nu va fi niciun plan de zbor, deci nicio urmă. Nu va rămâne nicio urmă a trecerii aparatului. Voi sta la aeroport până la întoarcerea lui. Chiar dacă veţi reuşi sau nu, va trebui să aterizeze dimineaţă, foarte devreme. Dumneavoastră veţi reveni în avion, pentru a vă pune la curent cu modul în care se va desfăşura operaţiunea. Am găsit un copilot pentru Juma Salim. Un băiat care mi-e devotat, unul din cei mai vechi membri ai T.A.N.U. A mai zburat ca pilot secund pe DC 9. Juma Salim urmează să sosească în civil, pe la ora patru. Eu îl voi aştepta în turnul de control.

Malko încerca în zadar să facă să i se topească pe limbă crema caramel, preparată din pneuri vechi. Singurul lucru comestibil era un fel de brânză keniană, care semăna cu cantal??

În aceeaşi după-amiază, îl întâlnise pe Ahmed Chafik, la cartierul general al FRELIMO.

Egipteanul era la fel de hotărât. De la atentatul din *Oyster Bay Hotel*, nu mai ieşea din sediul organizaţiei. Dar nu va fi liniştit decât după ce agenţii vor fi îmbarcaţi în avion. Ar fi dorit să vadă şi cum pilotează Juma Salim.

— Nu va fi nicio problemă la aeroport?

Jacob Kangili zâmbi.

— Nu. Am împrăştiat zvonul că FRELIMO va lansa o operaţiune contra Mozambicului, cu ajutorul nostru.

— Perfect. Eu voi merge să-i dau instrucţiunile lui Juma. Trebuie să fie la *Margot's*, ca de obicei.

Nu mai aveau nimic să-şi spună. Jacob Kangili se ridică şi-i întinse mâna lui Malko.

— La revedere.

Strângerea de mână a Janei Logan fu mai apăsată. Poate, puțin prea lungă.

★

Malko ajunse la al cincilea palier care ducea spre terasa de la *Margot's*, când auzi un zgomot de tocuri înalte, pe trepte. Se dădu la o parte, pentru a face loc de trecere persoanei grăbite. Jane Logan apăru, gâfâind şi cu părul desfăcut. Se opri, cu ochii strălucind, în fața lui, reluându-şi suflul, cu gura întredeschisă din cauza emoției şi, poate, şi din alte motive.

— Vreau neapărat să vă vorbesc. M-am prefăcut că mă cert cu Jacob. Crede că m-am întors acasă. Ştiam că veți veni aici.

Agentul şovăi. Se ferea de Knagili, ca de un şarpe.

— Ce doriți?

— Nu vă duceți în Zanzibar. Vor să vă ucidă. Se folosesc de dumneavoastră.

Dacă era sinceră, îşi asuma un risc deosebit, venind să-l găsească. Dar de ce acționa aşa?

— Ştiu, vorbi Malko fără să se tulbure. Voi fi atent, dar nu voi renunța.

Femeia îşi muşcă buzele, parcă ar fi vrut să spună mai mult, apoi, brusc, se aruncă în brațele lui. Sărutul fu atât de violent, că dinții lor se izbiră. Se clătinară pe lângă peretele de ciment, pierzându-şi echilibrul. Limba femeii dansa o sarabandă dezlănțuită, caldă, agilă, neruşinată. Un marinar american îi împinse, fără ca ea să-şi întrerupă îmbrățişarea.

Malko o îndepărtă încet. Femeia era dinamită.

— Sunt singură în fiecare după-amiază pe plaja de la Kundunchi. În față e o mică insulă. Putem merge uşor cu barca.

Se întoarse şi dispăru pe scară. Malko asculta cum scade zgomotul tocurilor, apoi începu să urce din nou. Nimfomanele îl speriaseră întotdeauna, cu firea lor de păianjen veninos. Jane Logan îl dorea, chiar dacă asta ar declanşa cataclismul. Avertismentul nu avea alt scop, decât acela de a-l atrage în pânzele ei.

Ajunse pe terasă. Era tot acelaşi spectacol. Micile târfe keniene circulau printre grupuri, impudice ca nişte maimuțe vesele, câteodată excitante. Mergeau apoi să-i aştepte pe ultimii clienți de la *Kilimandjaro*.

Malko îl reperă imediat pe Juma Salim. Omul stătea cu picioarele pe o masă şi o mână era băgată până la cot sub fusta unei fete. Agentul se apropie.

— Jambo![22]

— Jambo!

Din experienţa tanzaniană va rămâne cu noţiuni rudimentare de swahili. Trei sticle goale de „Snow-Cap" zăceau pe masă. Cu regret, plilotul îşi retrase mâna şi o concedie pe fată, cu o palmă pe fese.

— Totul este gata, anunţă Malko.

Asta nu păru să-l emiţioneze pe Juma Salim. Cu ochii în gol, asculta explicaţiile. Apoi întrebă, cu o voce tărăgănată:

— Cât voi câştiga?

De la bun început, Malko se aştepta la aşa ceva.

— Cât vreţi?

Negrul înălţă capul spre stelele nenumărate.

— Vreau un milion de şilingi... Pentru că oracolul e contra noastră. E foarte rău.

Cinci sute cincizeci de mii de dolari. Costa cam mult ora de zbor. C.I.A. nu va plăti suma! Numai că nu se putea lipsi de Salim şi acesta o ştia.

— Nu credeţi că exageraţi?

★

Ajunseră la trei sute de mii de şilingi, când Peter Raw îşi făcu apariţia. Agentul poate că nu l-ar fi recunoscut, dacă englezul nu ar fi avut o altercaţie cu barmanul, pe care-l umplea de înjurături în swahili. După un timp, discuţiile încetară. Peter, în picioare, la bar era beat mort. Nişte africani se apropiară ameninţători, dar barmanul opri.

Peter nu era un alb ca ceilalţi. El avea anumite drepturi.

Agentul, diplomat fin, se duse să pună un disc în tonomat şi o muzică asurzitoare acoperi injuriile englezului. În acest moment, Raw îl zări pe Malko. Şovăi, apoi ridică paharul în direcţia lui. Îl bău dintr-o înghiţitură şi se prăbuşi într-un fotoliu din rafie.

Calmat, Juma Salim îl observa cu mirare.

— Ce l-a apucat pe ăsta? Nu vine niciodată pe aici. L-am auzit spunând odată că e un loc bun doar pentru negrotei.

---

22 Bună ziua (n.a.)

— De acord pentru trei sute de mii de şilingi, zise Malko, tăind-o scurt. Îi veți primi la Kilimandjaro, la aeroport, înainte de a decola spre Zanzibar…

Se ridică apuizat de căldura grea şi de conversație.

— Nu vă uitați amuletele, îl avertiză ironic pe negru.

Juma Salim îl fixă, fără cel mai mic zâmbet. Sunt lucruri cu care nu se glumeşte. Când Malko trecu pe lângă bar, Peter Raw o înjura pe o keniană care-i propunea farmecele pentru o sumă destul de mică în comparație cu o vacă masai, ceea ce e o insultă pentru masai. Agentul o luă pe scara de ciment. De-abia aştepta să facă un duş. Căldura apăsătoare îi lipea cămaşa şi pantalonii de piele.

★

Se opri la stopul de pe Salender Bridge, cât să respire putoarea mlaştinii. Cu câteva luni mai devreme, fusese omorât un pieton care traversa la stop. Ruanda Road era pustie. Trecu prin fața ambasadei Japoniei, înainte de a ajunge la bariera albă a Departamentului C.I.A. Se scurseseră douăzeci şi patru de ore de la acordul făcut cu Jacob Kangili. Întâlnirea cu Marc Gowan avea să fie ultima, dinaintea operațiunii. Mai multe ferestre erau luminate.

Puțin mai târziu, americanul sosi. Intrară în livingul decorat în stil californian. Malko avu surpriza să vadă figura roşiatică a lui Douglas Salem, ambasadorul S.U.A. la Dar-Es-Salam. Acesta din urmă îl interpelă înainte de a se aşeza comod în fotoliu.

— Proiectele dumneavoastră mă îngrijorează foarte mult. Dacă, printr-un accident, chinezii reuşesc să ne implice, toată Africa de Est va trece în tabăra lor.

Ochii aurii erau pe cale să se schimbe în verde. Prudența ambasadorului îl enerva cumplit.

— Vreți pielea lui Mkele, sau nu?

Douglas Salem se tulbură când auzi întrebarea brutală. Avea oroare să fie amestecat în astfel de afaceri.

— Voi cere instrucțiuni la Washington. Până voi afla ce gândesc, va dura cam două sau trei zile.

Malko simți că-şi pierde răbdarea.

— Eu plec mâine dimineață la aeroportul din Kilimandjaro. Totul este pus la punct pentru *MÂINE.* Niciodată nu mă voi mai întâlni cu un asemenea concurs de împrejurări. Mi-am riscat viața pentru a realiza proiectul, dar şi alte vieți. Deci, se va face.

— Şi dacă cei din Zanzibar vă prind?

Ambasadorul era împărțit între neliniște şi excitare. Agentul zâmbi rece.

— Voi lua cu mine douăzeci de kilograme de explozibil. Dacă văd că operațiunea merge prost, le fac să sară. Nu se vor găsi din mine decât bucățele prea mici pentru a incrimina Compania.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Marc Govwan lăsă ochii în jos. Ambasadorul se juca, gânditor, cu paharul.

— În aceste condiții… zise el.

— Nu mai avem nimic să ne spunem, domnilor. Ne întâlnim poimâne, aici.

Malko strânse mâna ambasadorului iar Marc Gowan îl însoți. Paşii lor scârțâiau pe pietriş. La bariera albă, Marc îi spuse cu un rictus în colțul gurii:

— Bravo, pentru chestia cu dinamita! Omul a fost impresionat. Dacă nu, ne-ar fi pus bețe-n roate. Simpatică găselniță…

— Nu e o găselniță. Este purul adevăr.

Americanul îi privi, neîncrezător, din spatele ochelarilor.

— Glumiți? Compania nu vă plăteşte pentru a face pe disperatul.

— Nu vă ambalați prea tare.

Traversă Toure Road cu paşi mari, urmărit de privirea stupefiată a lui Marc Gowan. În mod sigur, această veche noblețe europeană nu făcuse ocolul lumii. Noroc că era de partea bună.

Capitolul XIV

Malko viră brusc, pentru a evita o groapă destul de mare pentru a înghiți un mamut adult. Panglica îngustă a drumului asfaltat mergea drept spre nord, spre Moshi, peticită precum un pulover vechi. De două sau trei ori zărise cantonieri negri în zgrențe, împingând leneş o roabă cu gudron, pentru a astupa adevărate j cratere aflate pe şosea.

De la intersecția Korogwe, vegetația se schimbase. Verdele strălucitor al junglei tropicale lăsase locul unui fel de savană anemică, de unde se înălța, câteodată, un cocotier drept şi imens.

În depărtare se zărea masivul muntos, călare pe Kenia şi Tanzania. Dar Kilimandjaro era încă invizibil.

Malko se întinse, fără a lăsa din mână volanul. Traficul parcă dispăruse de pe drumul îngust care se strecura printre coline. Întâlnea din când în când câte un taxi plin de capete negre, un camion, un autobuz vechi. Oamenii mergeau liniştiţi pe trotuar, fără a face auto-stopul. Mersul era încă felul tradiţional de a se deplasa între două sate. Maşina era bună pentru albi şi autobuzul prea scump.

Cu cât urca spre nord, aerul se răcorea. Te puteai crede în Europa, dacă nu zăreai fugitiv câte un veşmânt african. Încă o oră şi ajungea la Moshi, oraşul cel mai apropiat de frontiera cu Kenia.

Tabăra de antrenament a războinicilor lui Ahmed Chafik se afla la sud de drumul „23", la marginea stepei masai, la jumătatea drumului între Arusha şi Moshi, într-o regiune de deşert, cu excepţia câtorva sate. Ei vor veni cu camionul la aeroportul din Kilimandjaro, aflat la distanţă de vreo doisprezece kilometri. Pentru mai multă siguranţă, conveniseră ca trupele să fie îmbarcate la capătul pistei, fără să folosească terminalul nou-nouţ al aeroportului. Poliţia locală fusese prevenită prin grija lui Jacob Kangili că era vorba de un exerciţiu al FRELIMO, secret, bineînţeles. Responsabilul aeroportului propusese să-l închidă pur şi simpu, pentru a lăsa combatanţilor libertate de acţiune. În orice caz, companiile internaţionale ocoleau de obicei Kilimandjaro, din cauza lipsei de asistenţă tehnică şi a formalităţilor exagerate, preferând să aterizeze la Nairobi.

Singurul personal calificat, erau femeile de serviciu…

Conducând, Malko trecea în revistă tot ceea ce n-ar fi putut merge. Planul său se baza pe surpriză. Chiar dacă nu reuşea să plece după operaţiune, spera totuşi să ajungă măcar la vila dictatorului. Nici inima cea mai neagră nu ar fi rezistat la o asemenea cantitate de exploziv.

Spatele îl durea după şapte ore de condus neîntrerupt. Nu dorise să ia avionul regulat Arusha-Dar-Es-Salam, pentru a nu lăsa urmele trecerii sale. Fugitiv, începu să se gândească la silueta înaltă şi fină a hindusei. Dacă va exista un „după", i-ar plăcea mult s-o aducă la Dar-Es-Salam.

★

Ronald Hamilton închise telefonul, agasat. Nici cel mai mic ton, Asta se întâmpla des în Zanzibar, dar rareori timp de două ore,

Trecu în biroul primului secretar şi încercă tastele telexului. Moarte şi astea. Nici urmă de curent. Ridică cu grijă capacul postului de radio cu unde-scurte şi apăsă pe butonul de pornire, imediat trecu pe baterie. Acele potențiometrului rămaseră la zero. Disperat şi nervos, se întoarse spre băiatul de serviciu comorian.

— Te-ai atins de ceva?

Comorianul clătină din cap. În grabă, Ronald Flamilton deschise capacul din spatele aparatului şi pipăi. Degetele nu găsiră nimic în locul în care erau amplasate pilele mari. Cineva le furase Nu putea fi altul, decât băiatul... Dar el nu va mărturisi niciodată. Ronald Hamilton se hotărî.

— Mă duc la poştă, strigă vice-consulului James Culver, Negroteii ăştia au tăiat curentul!

Era ora cinci după-amiază. În trei ore, în mod normal, avionul DC 9 va ateriza pe terenul aflat în plină junglă, la cinci kilometri de Zanzibar. Hamilton şi Culver se angajaseră în acțiune: vor conduce fiecare câte o maşină până la aeroport.

Tânărul diplomat fremăta de nerăbdare. Fusese să ia micul dejun la *Zanzibar Hotel,* pentru a simți pulsul oraşului. Găsise străzile tot atât de moarte ca de obicei, ca şi cum un cutremur i-ar fi gonit pe toți locuitorii. Dar în toate zilele era la fel.

Oamenilor le era atât de frică de Watengu Kato, încât nu ieşeau decât dacă nu puteau face altfel. Cât despre hinduşi, ei se ghemuiau în mizeria lor, încercând să se facă uitați. Magazinele lor erau pustii, copiii lor trebuiau să plătească sume exorbitante pentru a merge la şcoală şi fiicele lor erau violate. Dar erau obligați să zâmbească, în numele existenței paşnice, pentru a nu fi omorâți ca arabii. Cum de mai suportau o astfel de țară?!

Ronald Flamilton împinse uşa micului consulat şi rămase împietrit. Un camion militar era oprit sub giganticul acoperiş care, umbrea piața. Cinci sau şase soldați stăteau în fața colonadelor albe ale consulatului, înarmați cu puşti de asalt chinezeşti. Unul dintre ei îndreptă arma spre diplomat.

— Sisama, Bwana.[23]

Tânărul american îl privi, stupefiat. Zanzibar făcea parte degeaba din O.N.U.; statul diplomatic nu valora nimic. În majoritatea cazurilor, soldații aplicau orbeşte consemnele diplomaților. De data asta, nu. Dar nu îndrăznise nimeni,

---

23 Opreşte-te, domnule! (n.a.)

niciodată să-i interzică lui Ronald Flamilton să iasă din propriul consulat. Sângele îi pulsa rapid, înroşindu-i obrajii.

— Dar eu sunt diplomat!

Voi să avanseze. Un militar îndreptă arma spre el, cu un zâmbet murdar. Avea degetul pe trăgaci. Flamilton simți o senzație ciudată în stomac.

— Ce se întâmplă?

— No exit.

— Mă duc la poştă, protestă Hamilton.

Subofițerul clătină capul, fără să răspundă. Nu era nimic de făcut. De când era în Zanzibar, suferise destule afronturi, dar simțea că acum era altceva. Ceva legat de complotul contra lui Mkele... Dar cum? Planul fusese descoperit?!

Privi cele două maşini ale consulatului, parcate mai încolo, devenite inaccesibile. Printre casele vechi de pe partea cealaltă a pieței, se vedea albastrul oceanului. Consulatul se afla în „vârful" oraşului, în formă se sân.

— Mă voi plânge la preşedinție, amenință Ronald.

Soldatul înălță din umeri. De-aia nu mai putea el...

Diplomatul se întoarse şi trânti uşa, beat de furie. Era complet rupt de lume. Nu exista decât o explicație: Mkele fusese pus la curent despre atac, şi aştepta comandoul pentru a-l nimici.

Acum, Ronald Hamilton nu avea niciun mijloc să-l prevină pe Malko sau pe ambasador. Distrus, se duse să-i explice lui James Culver situația. Ambasada era înghesuită între nişte case vechi, cu balcoane mari, de lemn.

— Să încercăm prin Kenyatta Street, sugeră Culver.

Hamilton se repezi, deschise un oblon şi se dădu înapoi: un

Land-Rover plin de soldați era oprit sub ferestre. Câțiva militari studiau clădirile din-mprejur, zărindu-i şi pe ei.

— Fir-ar al dracului!

Ronald Hamilton se lăsă pe un scaun, distrus. Avea exact patru ore pentru a găsi un mijloc de a lansa un S.O.S.

★

Aparatul DC 9, cu destinația Kampala, tocmai decola, când uşa turnului de control se deschise şi apăru silueta înaltă a lui Jacob Kangili, urmat de mai mulți soldați şi de un civil. Controlorul-şef simți cum i se înmoaie coloana vertebrală. Ştia cine este Kangili... Se gândi cu disperare la ceea ce ar fi putut face

pentru a merita fulgerele T.S.S.-ului. Însă Jacob Kangili îi întinse mâna, zâmbind.

— T.A.N.U. are nevoie de tine, spuse pe un ton misterios. Eşti membru de partid?

Întrebare stupidă. Fără carnet T.A.N.U. nu puteai nici să mănânci, nici să supraviețuieşti. Trei milioane de tanzanieni îl aveau, din unsprezece milioane de cetățeni; bătrâni, femei şi copii.

Controlorul îşi scoase carnetul din buzunar, cu degetele tremurânde, gata la orice, pentru a nu se trezi în centrul de interogare alT.S.S. Kangili aruncă doar o privire pe carnet.

— Sigur sunteți un bun tanzanian?!

— Bineînțeles, Excelență, găsi puterea să bâlbâie omul.

Panica îi începtoşa privirea. Disperat, căută ce ar fi putut face pentru a atrage asupra lui interesul puternicului Jacob Kangili.

— Noi lansăm o operațiune contra colonialiştilor portughezi, explică pompos Kangili. Tu ne vei ajuta, dar trebuie să nu existe nicio urmă a acestei mişcări. Motiv pentru care nu vei cere niciun plan de zbor.

Controlorul aprobă energic.

Jacob Kangili lăsă doi soldați în turn, coborî şi se lovi de Juma Salim. Vameşii şi funcționarii de la emigrări începeau să-şi facă bagajele. Nu mai erau alte zboruri în seara asta.

Juma Salim nu era prea liniştit strângându-i mâna lui Kangili, dar ținea la cele trei sute de mii de şilingi.

Un Jeep de la „Tanzanian” se opri lângă ei. Coborî un negru scund şi îndesat, purtând un fular verde cu albastru, cu o bandă neagră transversală, în culorile T.A.N.U.: pilotul secund al aparatului DC9, care, de multe ori, fusese folosit şi pe post de agent. În privința asta Kangili era liniştit. Salim nu va face exchibiții.

DC 9 termina de făcut plinul. Bineînțeles, sosise cu întârziere de la Nairobi, dar într-o jumătate de oră totul va fi gata. Kangili îi prezentă pe cei doi piloți unul altuia şi îşi consultă ceasul.

— Instalați-vă în avion, le spuse. Eu mă duc în turn. Imediat ce sunteți gata de decolare, contactați-mă prin radio. Nu comunicați înmatriculările voastre. Codul este „UHURU”. După decolare, păstrați tăcerea totală la radio.

Îi privi pe cei doi bărbați plecând pe jos spre avion, complet satisfăcut. Niciodată nu s-ar fi gândit să pună la punct un plan atât de îndrăzneț pentru a se debarasa de Mkele. Toate guvernele

tanzaniene subscriseră, socotind că atentatul i-ar da o lecție preşedintelui Amine, al Ugandei, care începea şi el să-şi facă de cap.

Lovitura actuală nu se va mai putea relua, dar se vor găsi, desigur, alte mijloace…

Şeful Serviciului de Securitate al Tanzaniei privi în jurul său: terenul era pustiu. Taxiurile vechi fuseseră discret trimise înapoi la Dar-Es-Salam. Până şi biroul de schimb era închis.

Jacob Kangili se grăbi spre turnul de control. Unul din reactoarele aparatului DC9 începu să mârâie. Era gata de decolare. Cel de-al doilea se puse, la rândul lui, în mişcare.

„UHURU" era pe drum.

★

— „UHURU" autorizat să decoleze. Urcați la nivelul 150. Cap 020.

Vocea controlorului tremura puțin. Nu se putea obişnui cu prezența tăcută şi amenințătoare a lui Kangili, care stătea în picioare, în spatele lui. Tanzanianul privea aparatul care părea minuscul la capătul pistei. Nori mari se vedeau deasupra oraşului şi anunțau furtună.

— Control. Dar-Es-Salam, decolez, se auzi vocea lui Juma Salim.

Geamurile turnului zbârnâiră sub unda sonoră. Jacob Kangili privea. DC 9 începu să ruleze, din ce în ce mai repede.

Se apropie de ofițerul care comanda detaşamentul de protecție al aeroportului, ordonându-i:

— Când avionul va reveni, la noapte, la bord va fi şi un alb. Va trebui să-l omori imediat ce va coborî, fără să-i laşi timp să spună sau să facă ceva. Înțeles?

— 'nțeles, răspunse ofițerul.

Capitolul XV

Peter Raw ajunse gâfâind la marginea pistei largi de ciment şi se opri. Se găsea la doi kilometri de clădirile aeroportului, în plină natură. Zgomotul reactoarelor avionului îl făcu să ridice privirea. Nu avea mult timp. Vârându-şi mâna în punga de hârtie pe care o

strângea, începu să semene pe pistă nişte obiecte metalice. Traversă pista, golind punga. Sosit de partea cealaltă, se aruncă în iarba înaltă şi, ghemuit, îşi contempla opera. Micile bucăţi de metal luceau sub soare. Fiecare avea patru colţuri lungi de cinci centimetri. Oricare ar fi fost poziţia în care cădeau, aveau mereu câte un colţ în sus. Peter Raw împrăştiase cam două sute din ele. Niciun pneu nu rezista acestor vârfuri ascuţite de oţel.

Englezul înălţă capul cu precauţie. DC 9 atinsese extremitatea pistei şi se pregătea să decoleze. Cele patru reactoare urlară.

Peter Raw se aruncă pe burtă în iarbă, cu inima bătând, în timp ce aparatul avansa spre el.

★

Strângând microfonul, controlorul turnului din Dar-Es-Salam se uita la DC 9, lansat în plină viteză. La două treimi ale pistei decolă, cu un unghi de aproape 30°. Se ridica, paralel cu turnul.

Cu ochii întredeschişi, din cauza reverberaţiilor, Jacob Kangili era şi atent la avionul care se ridica spre nori, îndepărtându-se spre nord. Aparatul nu mai era decât un punct pe cerul gata de furtună, într-o jumătate de oră va ajunge la aeroportul din *Kilimandjaro*.

— Rămâneţi aici, până vă spun eu să plecaţi, zise Kangili. O să vi se aducă de mâncare.

Ieşi din turn şi coborî rapid scara. Avea alte precauţiuni de luat.

★

Peter Raw se opri în faţa fabricii de încălţăminte „Bata”, la marginea drumului dinspre Dar-Es-Salam spre aeroport. Coborî, luând cu el punga de hârtie. Liniştit, o aruncă prin şanţ. După plecarea avionului DC 9, se repezise pe pistă pentru a recupera bucăţile metalice. Nu ţinea să lase urme.

Decepţia şi neliniştea îl rodeau. În aparenţă, DC 9 decolase normal, ceea ce îi stârpea panica, deoarece singura lui şansă de supravieţuire era ca avionul să nu ajungă în Zanzibar. Kangili nu va şti nicioadată că el trădase, dacă operaţiunea era „născută moartă”. Cât despre preşedintele Mkele, se va găsi cineva, care să-l facă să treacă pragul vieţii de apoi…

Se urcă din nou în maşină.

Trupul torturat al hindusei continua să-l hărţuiască. Trebuia să uite imaginea, să smulgă viziunea oribilă din memorie…

Era atât de dezgustat, că era cât pe-aci să-i spună totul lui Malko, atunci când îl văzuse la *Margot's*. Dar rutina trădării învinsese. Dusese o viață de compromisuri şi şmecherii iar acestă atitudine îşi spusese acum cuvântul.

Totul era să reziste, să strângă destui bani pentru a-şi cumpăra o fermă mare în Surrey şi să nu mai vadă în viața lui un negru.

★

Câmpia masai se întindea cât vedeai cu ochii, pe partea stângă a drumului A 23, uşor şerpuit. O slabă vegetație de tufişuri spinoase, încadra marginile terenului. Panglica de asfalt era complet pustie. Nici urmă de autobuzele încărcate ochi cu negri…

Malko se opri la colțul unei piste gălbui, care pornea de la drum şi se afunda în câmpie. Un panou de lemn, decolorat, bătut în cuie într-un copac, indica Kikuletwa, la mai multe mile. Era locul întâlnirii. De cum ieşi din Cortina, căldura îl învălui, apăsătoare. Aerul era uscat şi arzător. De partea cealaltă a drumului, masa impozantă a muntelui Kilimandjaro se ridica, în pantă lină, ascunsă în vârf de o coroană de nori albi. N-ai fi crezut că nu atinge mai mult de şase mii de metri, atât semeț urca sper cer.

Dintre tufişuri se ivi o tânără masai cu un arc în bandulieră şi o suliță în mână. Pe brațe avea nişte brățări ieftine, era îmbrăcată zdrențăros şi picioarele îi erau goale. Tânăra se opri gravă şi demnă în fața maşinii. Figura sa rotundă, cu trăsături regulate, nu era chiar a unei negroide. Ochii mari, cafenii fixau alternativ pe Malko şi maşina. Deşi agentul îi zâmbi, ea nu se relaxă decât la sosirea altor puştani, mai tineri, care începură să facă grimase şi să întindă mâinile.

— Şilingi…

Era singurul cuvânt pe care-l cunoşteau. Masaii nu vorbeau nici măcar swahili, trăiau departe de civilizație, fericiți şi sălbatici, vânând încă leul cu lancea. Unul dintre ei îşi înfipse, râzând, lancea într-una din lăcustele care mişunau prin pietriş. Un nor de praf apăru pe pista din Kikuletwa şi un Jeep apărea în toată viteza.

Malko trebui să aştepte până când ajunse foarte aproape, pentru a-l recunoaşte pe Ahmed Chafik, în ținută cazonă verde, cu o pălărie de pânză. Egipteanul opri lângă el şi sări din maşină. Nu lipsea nimic din echipamentul său, nici pistoletul automat

rusesc de la centură, nici aceste „rangers” noi-nouțe. Cu toată atitudinea lui puțin teatrală, Malko era fericit să-l vadă. Îşi strânseră mâinile.

— E totul în regulă? întrebă egipteanul.

— DC 9 va fi la aeroportul din Kilimandjaro într-o oră şi jumătate, confirmă agentul.

Ahmed Chafik zâmbi, plin de încredere.

— Foarte bine. Urmați-mă până la tabără. Vom lăsa maşina dumneavoastră acolo.

Urcă din nou în Cortina, aşteptă ca Jeepul să facă întoarcerea, apoi urmă, la distanță respectabilă, norul alb de praf.

Masaii alergară în urma lui câțiva metri. Puțin mai departe, trecu pe lângă satul lor, invizibil de la drum şi de aceeaşi culoare ca savana, cu câteva colibe răzlețe. Maşinal, verifică dacă pistoletul său extraplat se afla tot în torpedoul vehiculului. Îl încărcase cu cartuşe „Magnum”, cu o putere triplă față de cele obişnuite. Gloanțele blindate pe care le folosea puteau trece printr-o placă de oțel de zece milimetri, cu atât mai mult de epiderma unui dictator.

În portbagaj se găseau cele patruzeci de livre de dinamită, pentru cazul în care lucrurile ar lua o întorsătură urâtă.

★

Juma Salim se uită spre stânga, pentru a identifica pista. Aeroportul din Kilimandjaro era complet pustiu. Nici măcar un avion de turism. Pista lungă de 3.500 de metri se întindea sub aripile j aparatului DC 9, dreaptă şi strălucitoare, sub soarele care apunea. Negrul îşi luă microfonul, apoi îl puse la loc. Inutil de a lua contact j cu turnul de control. Era aşteptat şi, la această oră, niciun Jet comercial nu se afla prin preajmă. Cât despre avioanele militare, Tanzania nu avea aşa ceva.

Salim înclină uşor aparatul, începând să se rotească. Copilotul anunță imediat:

— Tren scos.

În acelaşi moment, norii care înconjurau partea superioară a muntelui se împrăştiară şi vârful plat, acoperit de zăpadă apăru, orbitor. Copilotul îl zări şi strigă:

— E ca pe sticlele de bere „Snow-Cap”!

Juma Salim râse fericit. Nebun de bucurie să-şi regleze, în sfârşit, conturile cu preşedintele Mkele şi să-şi câştige în acelaşi timp cei trei sute de mii de şilingi.

Un pocnet surd se auzi în carlingă. Trenul se închidea. Luminile roşii se stinseră. Pista era în faţa lui, la trei mile, altimetrul indica şase sute de picioare, nu mai trebuia decât să se lase să alunece. La Zanzibar, va fi mai dificil.

★

Malko admira zăpezile de pe Kilimandjaro, fascinat de frumuseţea maiestuoasă a muntelui. Zăpada strălucea în soare, în timp ce ultimii nori se destrămau în jurul vârfului plat ca o masă. Vocea lui Ahmed Dhafik îl readuse la realitate.

— Iată-l pe DC 9.

Malko întoarse capul. Aparatul se detaşa pe cer, ca o jucărie de copil. Vira, în faţa lor, pentru a se aşeza pe pistă.

Acum, toate elementele erau reunite. În jurul lui, o sută douăzeci de răboinici negri, în uniforme cazone, aşteptau răbdători, aşezaţi pe iarba înaltă, cu echipamentele complete: grenade, puşti de asalt, mitraliere uşoare şi tone de muniţie, cu care să „elibereze" Mozambicul. Din păcate, sau din fericire, soldaţii erau total indiferenţi la aventura lor. Camioanele care-i aduseseră plecaseră înapoi. Pista se sfârşea, la câţiva metri de ei.

Într-un sfert de oră, graţie scării integrate în DC 9, îmbarcarea va fi gata şi aparatul companiei Est African va putea decola spre Zanzibar. Acum, în axa pistei, pierdea uşor din atlitudine.

Malko îl urmări. Nu mai era decât la o sută de picioare înălţime. Pilotul îi mai dădu puţin kerosen, pentru a nu ateriza prea brusc. Îşi continuă coborârea, uşor cabrat. Malko nu-l mai urmărea decât cu un ochi distrat. Nu se mai gândea decât la faza următoare a operaţiunii: sosirea la Zanzibar.

Roţile trenului principal atinseră solul şi un mic nor de fum, provenind din cauciucul încins al paneurilor, se ridică în aerul calm, dar se împrăştie repede. Încet, botul aparatului se lăsă în jos şi trenul din faţă atinse cimentul pistei.

Câteva clipe, totul se petrecu normal, apoi o mică explozie îi făcu pe Malko şi Ahmed Chafik să tresară.

O jerbă de scântei ţâşni din tren. DC 9 parcă înnebunise. Rulând încă, viră spre dreapta, punându-se de-a curmezişul pistei. Trei explozii plesniră. Din cauza frânării violente, roţile trenului principal cedară. Pneurile de dezumflară instantaneu, parcă. Marele avion reveni spre mijlocul piste, ca o navă beată. Dar din nou îi scăpă pilotului şi, de data asta, se năpusti iremediabil în afara pistei, ridicând un nor de praf galben.

Împietrit, Malko îl văzu oprind, cu o aripă mai sus decât cealaltă, la treizeci de metri de pistă, în plin deşert! Începu să alerge spre avion, nevenindu-i să creadă ceea ce se întâmplase.

★

Juma Salim era cenuşiu. Mâinile îi tremurau, plângea privind trenul de aterizare distrus. Pneurile dispăruseră, jantele erau răsucite, strâmbe. Un miros insuportabil de cauciuc ars se degaja din tren.

— Se poate repara? întrebă Malko.

Juma Salim clătină capul, negativ.

— Nu aici. Trebuie schimbat trenul din faţă, verificat trenul principal şi toate circuitele hidraulice.

Planul era distrus... Nu voia să creadă. Se uita la bucăţile de cauciuc. O maşină de pompieri sosea în plină viteză, din clădirea aerogării. Juma Salim şi copilotul săriseră prin uşa din faţă, imediat după accident.

— Totuşi, ce s-a întâmplat? insistă Malko.

Pilotul privea trenul din faţă, sau mai bine zis, ce mai rămăsese din el.

— Cred că mi-a crăpat un pneu la decolare. Asta e ceva foarte rar. Presupun că a fost tăiat. Eu am aterizat normal şi greutatea avionului a făcut testul.

Era şi el disperat. Malko încerca să rămână calm. Nu poţi face nimic contra destinului. În aparenţă, Dumnezeu era de partea lui Mkele. Ceea ce implica puţin discernământ din partea sa...

— Nu mai rămâne decât să vă reîmbarcaţi războinicii, îi spuse lui Ahmed.

Egipteanul studia avionul, aparent destins, dar uşurat în secret. Se va găsi o altă metodă, mai puţin riscantă pentru a termina cu tiranul din Zanzibar.

— Şi avionul? întrebă el.

Malko ridică din umeri.

— Se vor descurca. Nimeni nu-l va fura. Vom lua cu noi piloţii.

Egipteanul avu deodată o idee deloc recomfortantă.

— Şi Mkele? Dacă află...

— Va fi supărat pe noi, făcu sobru Malko. Trebuie să ne descurcăm pentru a găsi rapid altceva.

Ahmed aruncă un ordin în swahili şi negrii se puseră în mişcare, în şir indian, pornind spre sud. Malko se urcă în Jeep, lângă Chafik, fără să mai aştepte maşina pompierilor. Se întoarse

spre DC 9, rămas în mijlocul deşertului. Kilimandjaro era din nou acoperit.

Se simți dintr-odată foarte obosit.

★

Preşedintele Mkele îşi consultă pentru a treizecea oară ceasul. Ora nouă şi jumătate. Tolănit pe pernele Mercedesului ascuns după clădirea mică a aeroportului din Zanzibar, aştepta de două ore sosirea „invadatorilor". Tot terenul era înțesat cu soldați înarmați. Toată armata din Zanzibar era acolo, gata să împroaşte cu un potop de foc aparatul DC 9, imediat ce va atinge solul. Ordinele preşedintelui fuseseră formale: să tragă în avion, să încerce să-l facă să explodeze. Apoi să-i lichideze pe eventualii răniți, dacă aceşti existau. Se gândise şi la o eventuală execuție publică a doua zi, dar era mai sigur distrugând avionul.

Nemulțumit, se aplecă peste fereastra deschisă a maşinii:

— Kato!

Watengu Kato, având în mână o puşcă de asalt chinezească mai mare decât el, alergă spre Merdeces.

— Da, Excelență?

Mkele îşi aținti spre şeful poliției privirea diavolească.

— Eşti sigur că fata n-a vorbit cu nimeni?

Mărul lui Adam al micului negru dansa o sarabandă nebună.

— Sigur, Excelență, bâlbâi el.

— Atunci, de ce nu vin? urlă Mkele.

Soldații începeau să se irite. Lui Mkele îi era foame. Nu-şi făcuse partida de cărți tradițională şi asta îl enerva.

— Ai blocat bine consulatul american şi ai tăiat legătura radio?

— Da, Excelență.

Mkele îşi încrucişa şi-şi desfăcea degetele, în culmea furiei.

— Deci, albul ăsta şi-a bătut joc de mine! O va plăti. Mâine dimineață, te duci la Dar-Es-Salam şi-l omori.

Kato aprobă, fericit să vadă că furia tiranului se îndepărta de el.

— Excelență, voi pleca cu primul avion.

— Mă duc acasă, lătră Mkele. Lasă oamenii aici până în zori. Dacă se întâmplă ceva, tu eşti răspunzător.

★

Enervat, epuizat, Malko îşi aminti avertismentul oracolului. Spiritul lui realist se revolta, dar faptele o dovedeau: bătrânul vrăjitor prevestise eşecul ciudat al operațiunii.

După acțiunea din deşert, camera din *Kilimandjaro* părea minusculă. Descurajat, se aşează pe un fotoliu. Veşmintele şi pielea îi erau impregnate cu praf. Spatele îi era țeapăn. Condusese fără pauză, pentru a fi cât mai departe posibil de aeroport, când se va pune chestiunea apraratului DC 9, abandonat. Marc Gowan era prevenit şi Juma Salim era însărcinat să-l avertizeze pe Jacob Kangili. Cât despre Ahmed Chafik, hotărâse să rămână în tabără, apărat de războinicii lui. Până la noi ordine. Malko îi dădu lui Juma Salim un mesaj pentru Kangili: era gata să reînceapă tratativele, imediat ce alt avion va fi la dispoziția lor. Trupele lui Ahmed Chafik rămâneau pe loc.

Dezbrăcându-se pentru a face un duş, încercă să se convingă de faptul că nu era decât o amânare, că în câteva zile va pleca la asaltul propus. Încercă să nu se gândească la Anjeli.

★

Watengu Kato, în poziția de drepți, privea la stăpânul care citea ediția de dimineață a ziarului „UHURU”, marele cotidian în swahili, pe care primul DC 3 al zilei îl aducea de la Dar-Es-Salam.

Era o vreme superbă şi fantomele din ajun păreau că dispăruseră... Preşedintele era pe veranda vilei sale, cu fața la ocean, tras la față, pentru că dormise prost. Se trezise de mai multe ori peste noapte, părându-i-se că aude focuri de armă, deşi grădina era plină de gărzi de corp vigilente.

Povestea misteriosului DC 9 abandonat avariat, la aeroportul din Kilimandjaro, ocupa toată pagina întâi a ziarului. Se vorbea de contrabandă, de trafic misterios. Erau acuzați palestinienii, portughezii. Era arătată poza controlorului din Dar-Es-Salam, jurând că părăsise postul la ora opt şi că DC 9 era tot acolo.

Ceea ce contrazicea, evident, pe salariații aeroportului care jurau că DC 9 aterizase la ora şase.

Preşedintele Mkele plie ziarul, îl mototoli între degete, până nu mai rămase decât un ghemotoc. În ochi îi apăruse o strălucire insuportabilă. Kato lăsă capul în jos, aşteptându-se la ce putea fi mai rău. Condițiile erau îndeplinite pentru ca furia să se dezlănțuie.

— Dumnezeu v-a apărat, Excelență, făcu el, umil. Mizerabilii ăştia s-au prins în propria lor capcană.

— Nu poate să nu se întâmple nimic, urlă deodată Mkele. Eu sunt omul Providenței!

Lui Kato nu-i trebuia mult ca să-l creadă. Prea era mare numărul celor ce regretau că nu puteau să-l spânzure de un cârlig de măcelar.

— Mizerabilii ăştia de tanzanieni sunt, cu siguranță, amestecați! explodă Mkele. Doar n-au furat avionul…

Kato rămase mut: se aventurau pe un teren periculos. Preşedintele nu explodă şi continuă cu o voce periculos de calmă:

— Iei avionul spre Dar-Es-Salam şi nu te întorci decât dacă îmi aduci capul agentului american. Dau un milion de şilingi din banii mei…

Lui Watengu Kato îi veni amețeală: un milion de şilingi.

Era fabulos. Se gândi la banda de leproşi înfometați. Promițându-le câte o mie de şilingi la fiecare, erau în stare să se lase tăiați în bucăți.

— Îi ceri lui Kangili să te ajute, adăugă Mkele.

Kato roti nişte ochi îngroziți, în spatele ochelarilor.

— Dar, Excelență.

Preşedintele zâmbi, murdar.

— Kangili e un câine, a fost şi el, cu siguranță, amestecat. Se va putea recompensa, în felul ăsta. Dar când va veni aici, îl vei omorî.

Kato se ridică să plece. Mkele îl chemă înapoi şi-l opri cu un gest ferm:

— Înainte de toate, aş vrea să-i vorbesc consulului Statelor Unite. Imediat…

Din nou, furia îl asfixia.

★

Ronald Hamilton nu-şi credea urechilor. Preşedintele Mkele îi vorbea despre Nixon ca despre un câine împuțit, ca despre o cârpă… Diplomatul încerca să păstreze o atitudine demnă. Nu auzise niciodată un asemenea limbaj de la un şef de stat, chiar analfabet.

— Domnule preşedinte, zise el rece, nu voi permite ca…

— Gura, vociferă Mkele, sau dau ordin să vă împuşte!

Hamilton tăcu. Mkele era capabil de orice.

— Am promis un milion de şilingi pentru capul agentului vostru, urlă Mkele. Când îl voi avea, vi-l voi arăta, îl voi aduce la consulat. Vă omor pe toți! Cum am omorât-o pe cățeaua aia de hindusă, complicea lui. Eu execut ordinele *Providenței.* Plecați!

Diplomatul bătu în retragere. Mkele făcea spume cu pumni strânşi. Americanul crezu că se va arunca asupra lui. Din grădină, îl auzi pe Mkele urlând:

— Un milion de şilingi! Vreau capul lui, pe biroul meu!

În gura unui om ca preşedintele Zanzibarului, astea nu erau vorbe în vânt. Ronald Hamilton grăbi pasul, sub privirile amuzate ale gărzilor de corp. Unul dintre ei îi aruncă:

— Grăbeşte-te Bwana, dacă nu, şeful îți va tăia capul!

Mâinile încă îi tremurau, când îşi porni Fordul.

Capitolul XVI

— Un milion de şilingi!

Malko rămase fără glas, în timp ce trei tineri hinduşi jegăriți, cu un păr prea lung şi cu şolduri de fată se tolăneau liniştiți pe cimentul care înconjura piscina hotelului *Kilimandjaro*. Dacă s-ar fi construit o piscină la Buckenwald, ar fi semănat cu asta, pierdută într-o imensitate de ciment cenuşiu, fără un punct de verdeață.

Soarele dogorea în ciuda orei matinale.

Marc Gowan era tras la față. De cum se îndepărtară hinduşii, spuse pe un ton sumbru:

— Nu faceți pe prostul. De data asta aveți un avion spre Nairobi, în două ore. Vă voi însoți chiar eu, cu maşina Ambasadei.

Cu ochii aurii ascunşi de ochelarii negri, înălță capul spre soarele orbitor.

— Nu plec.

Marc respiră profund şi se aplecă străveziu sub parasolarul care-i proteja.

— Doamne, Dumnezeule, n-am chef deloc să vă înmormântez aici! Watengu Kato a sosit azi dimineață în Zanzibar. Îşi doreşte teribil să încaseze un milion de şilingi! Pentru o asemenea sumă, sunt în stare să vină să vă taie în bucăți şi aici.

Agentul continua să fixeze cerul albastru, ca şi cum americanul nu i s-ar fi adresat.

— Ar fi bine să mă las decupat, remarcă el, fără emoție. Nu-mi simt vreo vocație pentru friptură.

— Nu prea e momentul pentru glume, o tăie sec Marc Gowan. Nici în plină zi, în acest hotel, nu sunteți în siguranță. În plus, sunt convins că Jacob Kangili îi va ajuta pe oamenii lui Mkele, pentru a se dezvinovăți. În orice caz, ce mai speraţi? Acum, Mkele este avertizat. Vă aşteaptă. Fără incidentul cu avionul, aţi fi fost mort.

— Vedeți, Dumnezeu e de partea mea, făcu ironic agentul. Sunt viu şi gata să o iau de la capăt. Dar cine l-a prevenit?

— N-am nicio idee.

Malko se gândi la Anjeli. Nu mai ştia nimic de soarta ei, dar îi era teamă de tot ce putea fi mai rău.

— În fine, ce vreți să încercați?

Agentul îşi bău ginul, care-i răcori cerul gurii. O hindusă foarte tânără trecu pe lângă ei, semănând cu o sfântă înfăşurată în sariul ei, ceea ce îi amintea din nou de Anjeli.

— Cunoaşteți pe cineva care m-ar putea ajuta să ajung în Zanzibar? Clandestin, bineînțeles…

Marc Gowan rămase fără voce pentru câteva clipe. Apoi, instinctul profesional învinse. Încreți fruntea, reflectând intens.

— Ar fi… Cineva mi-a spus într-o zi că ştia câțiva contrabandişti de cuişoare! Jane Logan. Dar…

— Perfect, zise Malko.

★

Watengu Kaato ridică precaut capacul valizei grele. Mitraliere scurte, cehoslovace erau înghesuite talmeş-balmeş pe un pat de încărcătoare, pline ochi cu cartuşe galbene. Şeful poliției luă prima armă, îi băgă un încărcător şi o întinse celui ce se găsea cel mai aproape de el.

— Ține.

Cel care întinse brațul nu mai avea decât degetul mare şi indexul de la mâna stângă, îndoite şi atrofiate, ca o gheară de pasăre răpitoare. Bucata din buza superioară, care fusese devorată de lepră, îți făcea impresia că zâmbeşte continuu. Picioarele nu mai aveau decât nişte resturi de degete, legate în bucăți de cauciuc. Ochiul mare, proeminent, avea ferocitatea

fiarelor hăituite şi fără nicio speranță. Luă mitraliera cu lăcomie şi o strânse la piept.

Watengu Kato avea pielea de găină. El, care era atât de îngrijit cu persoana lui! Realiză cu groază că nici nu ştia măcar cum se ia lepra… Următorul, căruia îi dădu o armă, nu mai avea decât două găuri în locul nasului. Toți erau contaminați. Picioarele, mâinile, urechile le erau roase de oribila boală. Inconştienți, se îngrămădeau în jurul polițistului. Când ciotul unuia dintre ei îl atinse, tresări. Ce mitralierele şi *panka,* leproşii erau şi mai de coşmar. Din fericire, bucata de teren dintre cocotieri şi cinematograful Drive-in, de la marginea vechiului drum spre Bagamoyo, nu era prea frecventată. Kato îi întinse, în sfârşit, metisei în fustă mini, care-i întovărăşea pe leproşi, un Webley la fel cu al său.

— L-ai ratat deja, de două ori, Flavia, îi spuse sever. Fii atentă.

Femeia luă revolverul, îl băgă în geantă şi ridică privirea spre Kato, promițându-i:

— În două ore va fi mort.

Kato clipi din ochi de satisfacție. Dintr-o mică sacoşă de piele, scose un teanc de bancnote de o sută de şilingi şi le fâlfâi în fața leproşilor.

— O mie de şilingi pe persoană! Dacă vor fi morți, supraviețuitorii îşi vor împărți aceeaşi sumă.

Băgă repede banii la loc. Nu trebuia să-l tentezi pe diavol. Imposibil să lansezi oameni mai feroce şi mai periculoşi decât aceşti leproşi fără speranță, în urmărirea inamicului său.

Îi numără, în timp ce urcau în vechile maşini „4×4”, câte şase într-una, cinci în cealaltă, cu Flavia la volan. Poate, cea mai periculoasă din toate. Privi cum se depărtau maşinile spre Dar-Es-Salam. Era sigur că îi vor aduce capul omului blond.

★

Malko aştepta la ieşirea din parkingul de la *Kilimandjaro*, pentru a coti spre Azania Road, când văzu cele două „4×4” venind în stânga lui. Într-o străfulgerare, o recunoscu pe Flavia la volan. Metisa îl zări în momentul în care agentul demara. Cele două maşini pline de leproşi trecură precum o săgeată prin fața intrării şi plecară. Dar, în fața-hotelului *Fordohami,* un camion cu bere îi blocă pentru câteva clipe. Destul pentru a-i permite lui Malko să cotească pe Ohio Street, rulând drept spre Upanga Road şi ieşirea de la nord din Dar-Es-Salam. Şterse în viteză toate „stopurile” de

pe City Drive şi Independance Avenue şi se năpusti, fără să încetinească, până la podul Selander. Marc Gowan avusese dreptate. Lupta nu avea să fie uşoară. Malko era acum urmărit „pe față”…

Stopul arăta culoarea roşie. Se fofilă, dublă şirul de maşini, oprite şi demară primul. De cum ajunse pe drumul spre Bagamoyo, acceleră la maximum, atât cât putea maşina. Cele două „4×4” dispăruseră. Important era să păstreze avansul. La cinci kilometri mai departe, trebui să oprească: drumul era în reparație şi se rula în şir indian. Cocoțat pe o movilă de pietriş, un negru în cămaşă roşie dirija circulația, cu un steag mic, în concordanță cu evoluțiile unui buldozer. Maşinile ucigaşilor nu se vedeau încă.

După eşecul atentatului, Malko se simțea rece şi detaşat, în fața unei decizii inevitabile. Nu va părăsi Africa, până nu va vedea cadavrul preşedintelui. Nu voia să se gândească la ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui Anjeli. Dar şi numai pentru ea se sirnțea obligat să se întoarcă în Zanzibar.

Steagul roşu se lăsă în jos şi demară. Drumul era desfundat, plin cu gropi, dar drept. Printre cocotieri, la dreapta, se zărea oceanul Indian. Malko îşi dori ca Jane Logan să nu-şi fi schimbat ideea.

★

Piscina *Kundunchi-Beach,* de un alb orbitor sub soarele amiezii, semăna cu un cuptor solar. La umbra unui parasolar, câțiva nemți evadați dintr-un voiaj organizat jucau melancolic şah. Barmanul dormea pe tejghea. Clienții hinduşi îşi făceau siesta. O briză fierbinte scălda plaja pustie. La stânga, o duzină de barăci păreau tot atât de pustii. Cu ochii ascunşi de eternii ochelari negri, Malko examină atent barăcile. Sub una din ele, mai de-o parte, văzu un bikini roşu, fără sutien. Nu putea fi decât un pederast cochet, sau o femeie. Înconjură piscina şi se îndreptă spre baracă. Picioarele i se înfundau în nisipul arzător, aproape fără să facă zgomot. Totuşi, de cum se apropie, femeia înălță capul. Era chiar domnişoara Logan. Îşi legase părul lung şi roşu cu un elastic, ceea ce o întinerea. Expresia nu i se modifică, văzându-l pe Malko. Când el se lăsă pe vine, Jane îşi descoperi dinții într-un zâmbet senzual.

— Ce cămaşă superbă!

Agentul purta, într-adevăr, o cămaşă havaiană peste pantalon. Asta îi permitea să aibă pistoletul extraplat băgat la centură, lipit de coloana vertebrală. Jane Logan se ridică într-un cot, pentru a-şi aprinde o ţigară şi el îi zări pieptul plin, rotund, ferm şi bronzat. Femeia întinse un prosop între doi ţăruşi, pentru a fi la adăpost de privirile din hotel. Fără nicio jenă, se aşeză cu faţa la Malko, cu mâinile în jurul genunchilor.

— Nu vă dezbrăcaţi?

Agenul nu răspunse. Tânăra îl observa cu o privire tulbure şi fugitivă. Stăteau pe nisip, umăr la umăr. Indexul ei alergă pe pieptul lui Malko prin cămaşă, incitându-l.

— Hai să ne întindem. Va fi mai comod.

Jane se întinse pe o rogojină mare şi el făcu la fel, fericit să se destindă câteva clipe. O briză călduţă adia din larg şi nici nu era prea cald. Femeia se întoarse pe o parte, trecu un braţ în jurul lui şi, fără un cuvânt, îl sărută. Pielea îi era caldă de la soare şi ciudat parfumată. Semăna cu o pisicuţă care, de fericire, torcea. Deşi avea bikiniul pe ea, agentul avea impresia că era goală. Femeia îşi strecură un picior lung pe sub piciorul lui şi rămase aşa, mişcându-şi imperceptibil bazinul, cu ochii închişi. Un alb cu un prosp în mână trecu pe lângă ei fără ca Jane să-şi schimbe poziţia.

— Mi-e bine, şopti ea.

Malko simţea bazinul femeii ondulând foarte încet. Deodată, trupul cald păru că vrea să se topească în el. Jane îşi crispă mâna pe spatele lui, avu un mic orgasm complet imprevizibil şi se destinse bursc. Bărbatul cu prosopul se oprise puţin mai departe şi îi observa cu o expresie amuzată. Jane deschise ochii, zâmbi ochilor aurii şi se depărtă puţin, cu o privire tandră. Indiscutabil, el o dorea. Ca din întâmplare, mâna îl atinse şi el tresări fără să vrea.

— De ce nu faci amor cu mine?

— Aici…

I se păru că degetele ei îl apasă ceva mai tare.

— De ce nu?

Ochii femeii reluaseră expresia aceea tulbure, de senzualitate primitivă. Din nou se strânse lângă Malko şi rămase nemişcată, cu pântecul lângă al lui, visând, total impudică.

— Mi-e bine, zise ea. Minunat de bine. Şi nici n-am făcut amor.

Bărbatul văzu în gând trupul călduţ lipit de al lui.

— Am nevoie de dumneavoastră, începu Malko, rupând farmecul clipei.

Jane păru sincer surprinsă.

— Pentru ce? S-a terminat cu povestea dumneavoastră. Jacob mi-a spus că ați eşuat.

— Nu s-a terminat. Trebuie să ajung în Zanzibar. Se pare că ştiți nişte contrabandişti de cuişoare…

— Cine v-a spus aşa ceva?

— Marc Gowan. E adevărat?

— Da. Îi întâlnesc de la Ngege-Beach, puțin mai departe, la nord. Cumpăr cuişoare de la ei. Ştiți, eu le ador.

— Duceți-mă acolo.

— Vreți să mergeți clandestin în Zanzibar? E o nebunie. Veți fi prins şi omorât pe loc… se miră Jane.

— Ucigaşii lui Mkele sunt pe urmele mele. Singurul loc unde nu mă vor căuta, e Zanzibar. Credeți că aceşti contrabandişti vor accepta să mă ia?

— Dacă-i plătiți…

— Haideți, să mergem.

— Acum?

Toată deziluzia din lume se putea citi în ochii femeii. Malko îi puse mâna pe şold.

— Dacă preşedintele Mkele nu mă transformă în gulaş, vă promit să fac o groapă în nisip, aici, şi să rămân cu dumneavoastră, atât cât voi fi în stare. Dar acum sunt grăbit. Foarte grăbit.

Se uita spre linia lungă, albă, a plajei Kundunchi şi inima i se sui în gât. Metisa în fustă mini, roşie, tocmai ieşea din hotel, escortată de cinci negri şi examina plaja. O luă pe Jane de umeri şi o trânti pe nisip, lungindu-se împreună, protejați de prosopul întins între cei doi țăruşi.

— Ei sunt. M-au găsit.

Jane Logan era lividă. Înălță precaut capul peste prosop.

— Nu mai e nimeni, constată femeia.

— Îmi cunosc maşina cu care am venit. Mă aşteaptă la parcare. Aveți maşină?

— Da.

— Bine. Plecați prima. Eu vă aştept la ieşirea din parcare. Mă luați în trecere şi încercăm să scăpăm de ei.

Jane îşi punea deja sutienul. Era palidă, dar decisă.

— Nu vreți să-i telefonez lui Jacob, de la Kundunchi? Vă va proteja.

— Nu fiți naivă.

Jane nu insistă. Îşi îmbrăca o fustă minusculă, un bolero, îşi luă geanta şi se depărtă pe plajă, cu mersul dansat, cu părul lung, roşu, fluturând în vânt. Malko înălță capul. Doi negri în picioarele goale, o studiau pe Jane, în fața hotelului. El profită pentru a o şterge, îndoit de mijloc. Merse spre cocotieri, trecu prin spatele piscinei şi se redresă sub un bananier cu frunze mici. Nu mai putea fi văzut din hotel. Când chiulasa pistoletului extraplat țăcăni, făcând să intre un glonț pe țeavă, se simți mai liniştit. Se îndreptă spre capătul parcării şi se ascunse în spatele unui boschet, lângă ultimele bungalouri de la Kundunchi. Parcarea era ascunsă de nişte mărăcini, dar ieşirea era în fața lui. Departe de ocean, căldura era insuportabilă. Inima îi zvâcnea îi piept. Măcar dacă ceilalți nu vor bănui nimic. Spera ca Jane Logan să nu fie interceptată. Auzi, în sfârşit, un tors de motor.

★

Micul Austin roşu opri exact în fața lui. Malko sări înăuntru, în acelaşi moment. Auzi nişte strigăte şi văzu un negru jerpelit în mijlocul parcării cu un *panka* în mână. Îl zări pe agent şi începu să alerge spre Austin. Din fericire, Jane Logan demară imediat şi o luă pe drumul îngust, de pământ, care ieşea la şoseaua spre Bagamoyo. Malko ordonă:

— Opriți-vă, iau eu volanul.

Femeia avea chipul alb de frică, iar gura frumoasă era crispată.

— I-am văzut în parcare, zise ea cu o voce stinsă. Aveau puşti.

— M-ar fi mirat să spuneți că aveau trandafiri.

Maşina hurducăia peste gropi. Agentul observă în retrovizor cum creştea un nor de praf. Un „4×4” cenuşiu se năpustea în urma lor, zburând parcă. Jane se întoarse şi văzu maşina.

— Dumnezeule!

— Coborâți şi salvați-vă, îi spuse Malko. Nu vă vor face nimic.

— Nu, rămânem împreună.

„4×4” nu mai era decât la cincizeci de metri şi se apropia continuu. Malko zări în spate o a doua maşină.

★

Te puteai crede pe o pistă de bob, dar cu vegetație tropicală. Drumul desfundat, plin de gropi şi surpături era mărginit de

dâmburi de pământ, ceea ce interzicea întoarcerea în savana pietroasă. Jeepul hurducăia acum la zece metri în urma Austinului şi Malko putea distringe figurile negrilor. Unul din ei avea torsul afară din portiera din spate, îndreptând o mitralieră. Slavă Domnului, starea pistei era de aşa natură că nu putea ochi. Lansă totuşi o rafală şi Malko îşi băgă capul între umeri. Țipătul Janei îl făcu să tresară. Fereastra din spate a mâinii lor deveni deodată opacă. Agentul scoase mâna afară şI trase trei focuri, la întâmplare. Unul din gloanțele sale lovi parbrizul maşinii „4×4". Metisa cu fustă mini frână violent şi luă un avans de cincizeci de metri. Din fericire, drumul era prea îngust, pentru a putea depăşi.

De fiecare dată când atacatorii se apropiau, Malko îşi învârtea pistoletul. Imediat maşina încetinea, dar jocul era epuizant.

Ghemuită pe scaun, femeia nu scotea o vorbă. Avea ochii fixați pe pistă, rugându-se la vechiul Austin să nu rămână în pană. Şoseaua asfaltată Dar-Es-Salam – Bagamoyo nu mai era decât la trei sute de metri. Malko nu putea să-i țină la infinit pe ucigaşi la distanță. Mai ales că aveau două maşini.

— Ca să ajungem la contrabandişti, suntem oblilgați să cotim la dreapta, îi indică Jane.

Austinul țâşni pe drum ca o ghiulea şi întoarse la stânga spre şoseaua principală. Singura lor şansă era să se refugieze la Ambasada Statelor Unite, dacă ajungeau acolo.

Cu maximum de viteză, Austinul vibra şi tremura din toată carcasa. Cele două „4×4" apăruseră la rândul lor pe drum. Agentul încerca să rămână în mijlocul şoselei, blocându-le trecerea. Era gata-gata să se izbească de un camion plin cu negri şi se redresă la țanc. Imediat, prima „4×4", într-un zgomot infernal de motor, încercă să se fofileze pe o parte. Ocupanții Austinului avură doar timpul necesar să se lase în jos. O rafală plesni, trecând pe deasupra maşinii lor. Într-un nor de praf, cele două Jeepuri nu reuşiră să se apropie şi ei câştigară zece metri.

Dar mai erau încă destui kilometri de parcurs. Urmăritorii rulau mult mai repede. Fiind două, vor ajunge, incontestabil, micul lor vehicul. Chiar dacă ar fi doborât doi sau trei adversari, Malko ar fi murit sub mitraliere şi *panka.* Privi în urma lui: una lângă alta, cele două „4×4" se năpusteau, pentru a-l depăşi în acelaşi timp.

— Nu vom ajunge niciodată la Dar-Es-Salam, murmură Jane Logan, cu voce albă.

Capitolul XVII

Austinul nu putea rula mai repede.

Profitând de drumul liber, prima „4×4” țâşni la stânga. Malko încercă să nu o lase să treacă. Cea de-a doua, circulând pe o parte, se năpusti în spațiul liber, chiar în rând cu el. Cele trei vehicule rulară câteva clipe, împreună. Agentul nu mai vedea cum ar putea scăpa. Dacă una din „4×4” trecea, era pierdut.

Privi înaintea lui. Un camion venea din sens opus, dar era destul de departe. Un autobuz verde rula în acelaşi sens cu ei.

Deodată, văzu stopurile aprinse. Instantaneu, îşi dădu seama că era ultima şansă. Accelerând la maximum, mergând în zigzag, le împiedica pe cele două Jeepuri să depăşească.

Autobuzul devenea mai mare, circulând din ce în ce mai încet. Se opri. Distanța care-l separa de cele trei maşini nu depăşea treizeci de metri. Malko îşi continuă traiectoira rectilinie. Maşina „4×4” care voia neapărat să-l depăşească pe dreapta se trezi brusc în fața autobuzului şi a pasagerilor care coborau. Metisa frână disperat, pentru a nu se izbi şi lăsă Austinul să plece.

Malko nu încetini, fără să-i pese de camionul care venea. Jane, înspăimântată, țipa. Trecu tangent cu autobuzul oprit, atingând camionul care sosea din sens invers.

Văzu în retrovizor a doua „4×4” virând brusc, pentru a nu fi ciocnită de camion, găsindu-se la rândul său în spatele autobuzului. După camion, veneau alte cincizeci de maşini.

Deocamdată, Malko avea drumul liber, în fața lui. Urmăritorii urmau să aştepte să plece autobuzul. Ceea ce însemna pentru agent un kilometru avans. Un răgaz câteodată suficient pentru a-ți salva pielea.

★

Malko ajunse, cu mai mult de o sută la oră în locul în care şoseaua era deviată, din cauza lucrărilor. Negrul îşi agita steagul verde. Era rândul lui să treacă. Pentru că autobuzul blocase, probabil, toate maşinile, era singurul care beneficia de drum liber. Dar cele două „4×4” nu vor întârzia să-l ajungă şi până la Dar-Es-Salam mai avea încă cinci kilometri, în line dreaptă.

Austinul se angajă în deviație, cu toată viteza, făcând un nor de praf roşu. În grabă, evită la ţanc un buldozer mare, care făcea manevre în capătul drumului. Într-o inspirație de moment, frână atât de tare, că maşina se aşează de-a curmezişul. Jane țipă din nou şi căzu peste el. Agentul sări afară din Austin şi alergă spre budozer. Ocupat cu manevra, muncitorul nici nu-l observă

Dintr-un singur ghiont, agentul îl expedie afară. Negrul, speriat de moarte, căzu în patru labe, în noroi. Malko era deja în locul lui şi împingea manetele.

★

Chiar cu toate ferestrele deschise, putoarea celor cinci leproşi, înghesuiți precum sardelele în „4×4", era insuportabilă. Zgâlțâiți, incomodați de arme, priveau drumul din față absenți, sălbatici şi hotărâți. Metisa reuşise să scape din aglomerație. Şoseaua era pustie, dar femeia ştia că-l va ajunge pe spionul blond înainte de Dar-Es-Salam Deviația se apropia rapid. Un şir de vehicule termina de trecut, venind din sens invers. Negrul agita steagul verde, făcând semn maşinilor să pornească. Flavia reveni în viteza a treia, accelera în acelaşi timp şi se angajă în deviație. Ajungând la mijloc, frână cu toată forța.

— Hatari[24]!, strigă leprosul aşezat lângă ea.

Un buldozer enorm bloca deviația, avansând într-un scrâşnet de şenile. Metisa viră disperată, pentru a evita coliziunea, dar Jeepul derapă şi se strivi de buldozer, într-un zgomot îngrozitor de tablă mototolită. Malko, ocupat cu manetele, era cât pe-aci să fie trântit. Cu un gest sec, trase de manetă. Masa enormă de oțel se lăsă deasupra carcasei Jeepului, tăind-o în două, ca pe un sandviş.

Un concert de țipete oribile se auzi din maşina dezmembrată. Leproşii, striviți între tablele stâmbe, încercau să iasă. Unul dintre ei avea un braț secționat din umăr, ca de o secure. Sângele îi stropea pe ceilalți, mărind panica. Când unul dintre leproşi reuşi să deschidă portiera din spate, a doua maşină sosea cu toată viteza, frână prea târziu şi se strivi de prima. Țeasta leprosului se deschise ca o nucă de cocos. Din cauza şocului, rezervorul de benzină explodă. Astfel, cele două vehicule luară foc, iar din interiorul fiecăruia, se auzeau țipete oribile. Cocă de leproşi…

---

24 Atenție! (n.a.)

Malko sări din buldozer. Printre flăcări, o văzu pe Flavia care sângera pe capotă, cu gâtul tăiat de parbriz. Alergă până la Austin.

Şoferul buldozerului încercă să-i taie drumul dar se depărtă, la vederea pistoletului extraplat. Agentul era la volanul Austinului.

Avu timp să întoarcă şi se fofilă pe lângă buldozer, plecând de unde venise. Jane Logan, odată deviația depăşită, scoase un suspin de uşurare.

— Cred că am făcut ceva în pantaloni, mărturisi ea jenată.

Bărbatul nu mai avea forță să zâmbească.

— Acum putem merge să ne întâlnim cu contrabandiştii, zise el.

★

Watengu Kato se juca nervos cu biletul de avion. Ultimul DC 3, din acea zi spre Zanzibar, decola peste zece minte. Flavia, metisa, promisese să-i aducă țeasta lui Malko înainte de decolare, pentru ca el să-l ducă preşedintelui. Şeful poliției îşi spuse că cei zece kilometri dintre oraş şi aeroport erau deseori agomerați.

Cu regret, se îndreptă spre îmbarcare. Mkele detesta ca şeful poliției să petreacă noaptea în afara Zanzibarului. Nu se simțea în siguranță. Kato îşi aranjă fularul şi se duse spre avion. Dacă metisa va aduce ofranda o doua zi, ca şi cum ar fi din partea ei, intenția o va costa scump.

★

Austinul avansa cu greu pe pietrele ascuțite. Aleea şerpuia printre cocotierii care mărgineau oceanul. Părăsiseră drumul spre Bagamoyo în urmă cu cinci kilometri, trecând prin fața antenelor de transmisie ale Radio-Tanzania. Un panou indica „Ngege Beach”. O maimuță traversă în fugă, speriată de maşină. Maşina se opri la douăzeci de metri de plajă.

— Sunt aici, îi confirmă Jane.

O barcă mică, cu un catarg era ancorată la cincizeci de metri de țărm, cu pânzele strânse şi cu vreo zece oameni pe punte. Cât vedeai cu ochii, plaja era pustie.

— De ce vin aici? întrebă Malko.

— Pentru că există o casă printre cocotieri, care serveşte drept antrepozit unui hindus, explică Jane. El cumpără cuişoarele. Cumpăr mereu de aici, pentru că altfel e foarte scump.

Femeia înaintă pe plajă şi agită braţul. Unul din marinari îi răspunse. Când se întoarse spre Malko, îl rugă:

— Hai să mergem înot.

★

Mirosul pătrunzător de cuişoare impregna până şi corzile vechii bărci. Echipajul nu avea o mină prea grozavă. Contrabanda nu-i făcea milionari. Se pregăteau să prăjească nişte peşte, pe un grătar improvizat. Bikiniul cu picăţele al Janei părea să-i adâncească în nişte gânduri, mai mult decât tulburi. Violul plutea în aer.

Total indiferentă la efectul pe care-l provoca, tânăra americană, aşezată pe o ladă, discuta în swahili cu patronul bărcii.

Omul mesteca o bucată de coajă de scorţişoară, fără să-şi ia ochii de pe pulpele lungi, musculoase. Ceilalţi membri ai echipajului îşi întrerupseră ocupaţiile pentru a se holba mai bine la Jane.

Discuţia nu părea uşoară. Malko auzi cuvintele „Hatari” şi „matesa”[25] revenind de mai multe ori. Dar Jane insista. În final, îi traduse:

— Pentru o mie de şilingi, sunt de acord să te ducă în Zanzibar. Dar spun că veţi fi prins imediat. Sunt tot timpul patrule şi noaptea nimeni n-are voie să circule.

Proprietarul bărcii interveni, în swahili.

— Spune că trebuie să fiţi atent şi că ar fi mai bine să aşteptaţi o zi când va ploua foarte tare, pentru că atunci patrulele stau la adăpost.

Malko rămase tăcut, câteva clipe.

— Pot să rămân cu ei, pe mare, până noaptea viitoare?

— De ce, noaptea viitoare?!

Pentru prima dată după mai multe ore, ochii lui Malko zâmbiră:

— Pentru că noapte viitoare, va ploua în Zanzibar, să spunem, între ora două şi patru dimineaţa.

Jane îl privi, agasată.

— Ce poveste mai e şi asta! Cum de ştiţi că va ploua? Doar nu sunteţi Dumnezeu Tatăl…

— Mă înţeleg foarte bine cu El, făcu Malko. Va ploua noaptea viitoare.

---

25 Bani (n.a.)

Tânăra americană era uimită.

Se întoarse către patronul bărcii şi îi transmise cererea agentului. Celălalt răspunse, printr-o frază scurtă:

— Acceptă, traduse Jane.

— Bine. Întrebați-l dacă ştie un loc unde mă poate lăsa, nu prea departe de oraş şi uşor de reperat.

Un nou dialog în swahili şi apoi traducerea.

— Sunt ruinele palatului Maharubi. Vechiul palat al sultanului, chiar în fața fabricii de țigări, construită de chinezi. Este la douăzeci de minute de mers pe jos, din oraş.

— Perfect. Spuneți-le că le voi plăti când ajungem, pentru a evita tentațiile…

— Şi ploaia… zise ironic Jane.

Malko se uită la norii mari, cumulus, ce se vedeau la orizont.

— Dumneavoastră vă veți ocupa de asta, zise el. Vă veți duce să-l găsiți pe Marc Gowan, să-i spuneți cum am plecat, unde şi când voi ajunge şi că vreau să plouă în Zanzibar. El va înțelege.

În fața expresia tinerei, agentul zâmbi.

— Liniştiți-vă, nu sunt nebun.

Jane se ridică de pe ladă. Barcagiul era la limita apoplexiei. Sferele sânilor de sub maioul mulat, umed, păreau gata să-i sară în figură… Malko se întreba dacă nu cumva femeia îşi dorea chiar să fie violată de toți aceşti bărbați…

— Vor pleca în curând, observă ea. Nu le place să rămână prea mult timp aici.

După câteva clipe de tăcere, izbucni:

— Aş vrea să vin cu dumneavoastră.

Malko îşi îndreptă privirea spre slipul cu picățele, apoi pe figurile care-i înconjurau.

— Nu cred că ar fi bine. Sunt nişte oameni simpli. Cu educația lor, nu vor rezista la o traversare, chiar scurtă.

Jane Logan deveni rigidă.

— Nimeni nu m-a violat până acum.

Probabil, pentru că nu le dăduse răgaz…

— Plecați repede. Şi, dacă vreți să mă revedeți viu, nu spuneți nimănui unde m-ați adus. În afară de Marc Gowan.

Brusc, sub privirile întregului echipaj, femeia se lipi de el. Se strânse avidă, nemaisimțind hula oceanului. Apoi, sări în apă şi se îndepărtă înot. Marinarii trecură cu la tribord şi barca ieşi cu 10°.

★

Ținută de doi polițiști tanzanieni, în uniformă, Jane Logan îl privea cu dispreț pe Jacob Kangili. Neîmblânzită, sfidătoare, odioasă. O târâseră la comisariatul din fața gării din Dar-Es-Salam.

— Ce-ai făcut cu albul ăla? repeta Kangili. Ai fost văzută pe plajă, cu el.

Cum „nevasta" nu răspundea, el o pălmui violent. Opalul unuia din inele lăsă o dâră sângerândă pe obrazul femeii. Ochii ei îl fulgerară.

— Tu nu eşti decât un negru, pe jumătate pederast, vorbi Jane încet, în engleză. Vrei să ştii ce am făcut? Ei bine, am să-ți spun!

În swahili, întrebuințând cuvintele cele mai vulgare pe care le cunoştea, înşiră tot ceea ce visase să facă cu un bărbat ca Malko. Punând totul la trecut.

Jacob Kangili părea transformat în stană de piatră. Ruşinați, polițiştii nu ştiau unde să se ascundă.

Deodată, şeful T.S.S. Înaintă şi strânse gâtul femeii. Nu o lăsă decât atunci când niciun sunet nu îi mai ieşi din gură. Dar ochii ei continuau să-l insulte, în tăcere.

★

CRITIC CRITIC CRITIC

Cele trei cuvinte se înscriseră cu roşu pe telexul consulatului, în acelaşi timp, o sonerie stridentă îl făcu pe Ronald Hamilton să tresară. Se repezi la aparat. Banda, care sosise bruiată, ieşi decodată, după trecerea prin decriptorul cuplat la telex. Ceea ce consulul citi, pe măsură ce banda se derula, îi dădu, mai întâi, fiori reci..

Era ştirea cea mai nebună şi mai neaşteptată din toată cariera lui. Îl cuprinse o undă de bucurie sălbatică. Va avea, poate, timpul să-şi regleze conturile cu preşedintele, înainte de a părăsi Zanzibarul. Pe măsură ce citea, îşi luă bricheta şi arse hârtia galbenă. După falsa alarmă, Zanzibarul căzuse din nou în toropeala caracteristică. Nimeni nu mai aştepta vreun miracol.

★

Vântul oceanului Indian, umfla cămaşa lui Malko. Aşezat în spate, lângă omul de la cârmă, se destindea, jucându-se cu două bucăți dintr-un mango. În câteva ore va fi plină cu cuişoare.

Noaptea era presărată cu stele. A doua pe care o petrecea la bord. După plecarea Janei, navigaseră pe lângă țărm până la Bagamoyo. Domniseră ancorați în fața unor cocotieri sălbatici. Dar el nu prea închisese ochii. Apoi, trebuiră să înfrunte soarele arzător, vreme de o zi nesfârşită, timp în care se învârtiră pe ocean la distanță respectabilă de Zanzibar, care nu era, deocamdată, decât o bandă verde la orizont. Odată ce se lăsase noaptea, şeful bărcii începuse să se îndrepte spre est. Acum era întuneric, ca într-un cuptor şi apa, câteodată fosforescentă, clipocea încet. Jumătate din echipaj dormea. Malko ciuli urechile. Zgomotul unui avion cu elice se auzi slab, venind dinspre est. Zâmbi de unul singur.

Picături mari îl treziră brusc. Temperatura nu scăzuse-nici cu un grad, dar ploaia torențială cădea fără întrerupere. Proprietarul bărcii ajunse lângă el. Râse din toată inima şi-i arătă cerul, cu o expresie de respect incontestabil pe figura lui rotundă. În fond, erau vrăjitori şi printre albi.

Malko îşi consultă ceasul. Ora două dimineața. Zgomotul avionului se auzea încă. Barcagiul nu putea, evident, să ştie că era vorba de un aparat al Forței Aeriene Americane, pe cale să deverseze sute de kilograme de nitrat de argint peste norii de deasupra, ceea ce provoca ploaia imediată şi abundentă. Metoda fusese des folosită de C.I.A. peste Saigon, pentru a împrăştia manifestațiile budiste.

În douăzeci şi patru de ore, Marc Gowan se descurcase bine, pentru că baza S.U.A. cea mai apropiată, se afla în Arabia Saudită.

Îşi ridică fața spre ploaia călduță. Nu se auzea decât clipocitul valurilor. Barcagiul întinse brațul şi arătă o masă ceva mai întunecată decât noaptea, la babord.

— Zanzibar, rosti omul cu un zâmbet larg.

Capitolul XVIII

Malko ieşi din apă şi se uită la cerul acoperit de norii cumulus. Ploaia neîntreruptă şi călduță nu răcorea însă atmosfera. Avu un

gând de recunoştinţă pentru avionul cu nitrat de argint. Când voia, C.I.A. ştia să acţioneze repede şi bine.

Barca fusese înghiţită de întuneric. Malko traversă plaja în fugă, înainte de a deschide sacul de plastic în care se găseau veşmintele şi pistoletul său. Sacul era un cadou de la contrabandişti. Înotase cincizeci de metri într-o mare tot atât de caldă ca şi aerul. Inima îi bătea mai repede. Era în sfârşit în Zanzibar.

Se opri la primii cocotieri, deschise sacul, se şterse cu un prosop şi se îmbrăcă. Cu arma la centură, se simţea ceva mai bine. Acum, nu-i mai rămânea decât să-l contacteze pe Ronald Hamilton. Încercă să se orienteze. În mod normal, se găsea în nordul oraşului, ale cărui lumini se zăreau din barcă. Dar ar fi trebuit să vadă împrejmuirea palatului Maharubi, pe când el nu ghicea, în penumbră, decât nişte cocotieri.

Se hotărî să meargă pe plajă spre oraş, călcând pe nisip, fără niciun zgomot. Va avea destul timp să se întoarcă.

Era plăcut, aerul mirosea a scorţişoară. Şi ploaia continuna. Foarte repede cămaşa i se lipi de corp, fără a fi o senzaţie dezagreabilă.

În sfârşit, ghici un zid în ruine: împrejmuirea vechiului palat al sultanului. Ajunse. După vreo douăzeci de metri, sări un şanţ şi se trezi în partea opusă. Printre copaci, distinse nişte ruine. Ţipătul ascuţit al unei maimuţe îl făcu să tresară. Se opri, ascultă, plecă din nou, mai mersă încă puţin, paralel cu oceanul. Aici urma să-l aştepte Ronald Hamilton. Fluieră încet. Ascuns în spatele unei ruine, aşteptă. Dar picăturile ploii de pe frunze tulburau liniştea.

Începu din nou să fluiere, rugându-se să nu fi intervenit nimic rău pentru american. Singur în Zanzibar, n-ar face mare lucru.

În fine, auzi un foşnet de frunze, de cealaltă parte a terenului şi apăru o siluetă care înaintă spre el. La trei metri, recunoscu ochelarii lui Hamilton. Cei doi îşi strânseră mâinile. Americanul îl conduse printre ruinele a ceea ce fusese haremul, la adăpost de priviri indiscrete.

— Bravo, zise tânărul cu entuziasm. Chestia cu ploaia a fost genială. Nu e nici picior de patrulă în zonă..

— Dar, dar se va opri în curând. Sunteţi cu maşina?

Hamilton râse nervos şi înfundat.

— Glumiți! Este interzis să ieşi din oraş noaptea. Sunt posturi de poliție la ieşirea din Malawi şi Nyerere Road. Am venit pe jos, pe lângă cocotieri. Avem nevoie de douăzeci de minute pentru a ne întoarce. Hai, repede.

Malko se luă după el. Ocolind palatul, ajunseră pe o alee mărginită de copaci, alee care dădea într-un drum îngust, asfaltat şi trecură de grilajul deschis.

— Mergem pe Malawi Road, apoi vom tăia pe lângă locuința lui Livingstone.

Unul după altul, porniră pe lângă pădurea care mărginea drumul pustiu, gata să se ascundă în caz de pericol. Ploaia cădea mereu, cu regularitate. Malko nici nu o mai simțea.

★

— Atenție, şopti Hamilton. Aici este periculos.

Se aflau în capătul unei străzi largi, bine luminate, care părea să marcheze limita oraşului. În spate, nu era decât un teren oarecare, dar, de partea cealaltă a străzii pustii, se zăreau case în întuneric şi chiar o stație de benzină închisă. Hamilton îi arătă o altă stradă, întunecată şi ea. Care ducea în centru.

— Aici mergem.

Se repeziră să traverseze Creek Road, sub lumina pllidă a lampadarelor şi o cotiră pe o uliță noroioasă, cu maghernițe cu obloane de lemn, închise. Ici şi colo uşi splendide, bătute în aramă, străluceau în penumbră. Un şobolan enorm trecu pe lângă picioarele lor. Ronald Hamilton mergea foarte repede, descurcându-se cu o siguranță remarcabilă, într-un noian de alei, străzi şi străduțe toate la fel, amintind de bordelurile din Alger. Trecură prin fața mai multor case, pe jumătate dărâmate şi făcură cale-ntoarsă din cauza unei alei barate de o masă de moloz.

Totul respira tristețe şi mizerie. Malko era atent, cu toate simțurile la pândă. La fiecare colț, riscau să se trezească nas în nas cu o patrulă. În fine, ajunseră pe o stradă puțin mai largă, dar tot atât de moartă. Hamilton îi arătă un zid mic, cu o uşă de lemn:

— Aici e. Am lăsat deschis.

Intrară într-o grădină. Americanul închise uşa cu o cheie enormă şi se întoarse încântat spre Malko:

— Cei din Zanzibar nu ştiu că am găsit cheia potrivită. Am făcut o copie la Dar-Es-Salam. Un soldat doarme în fața intrării principale, pe Yuga Street, dar pe asta n-o supraveghează.

Pătrunseră într-o clădire mică, cu două etaje. Imediat ce poarta fu închisă, Hamilton aprinse lumina. O femeie tânără stătea într-un fotoliu. Era minionă, cu ochi imenşi, căprui, cu pupilele dilatate, cu o gură frumoasă, încadrată de două riduri de amărăciune şi un trup de androgină. Femeia îi întinse mâna lui Malko:

— Pamela, soția mea, o prezentă Hamilton.

Pamela Hamilton aprinse nervos o țigară, observându-l avid pe musafir.

— Sper că viața se va schimba aici, datorită dumneavoastră, spuse ea încet. Eu nu mai pot, o să înnebunesc.

Brusc, lacrimile îi umplură ochii. Se ridică şi ieşi din cameră. Ronald clătină din cap, punând pe masă revolverul „45" automat, pe care tocmai îl scosese de la centură.

— Soția mea suportă greu atmosfera de teroare. La câteva zile după sosirea ei, a fost o adevărată acțiune anti-arabă. I-a văzut pe oamenii lui Mkele cum scoteau copilaşii arabilor din case şi cum le crăpau capetele cu lovituri de crosă, cum tăiau femeile, decapitau bărbații cu *panka*... Un adevărat râu de sânge curgea pe Kenyatta Road. Nu şi-a mai revenit de atunci.

Doamna Hamilton avea şi de ce. Pe Malko îl trecură fiorii prin cămaşa leoarcă. Nu avea nicio clipă de pierdut.

— Ştiți unde locuieşte un hindus, care se numeşte Trombay?

— Proprietarul de la *Zanzibar Groceries?* Locuieşte deasupra antrepozitului său, la o sută de metri de aici, la colț cu Gizenga Street. De ce?

— Trebuie să-l văd, chiar mâine.

— Mâine?!

Americanul dădea din cap.

— În plină zi, e imposibil. Toți străinii sunt urmăriți sau escortați. O duzină de „ghizi" staționează în permanență în fața hotelului *Zanzibar,* pentru a-i lua în primire pe rarii turişti care vor să se plimbe. Pentru a ieşi din oraş, obligatoriu trebuie să ai o maşină condusă de un şofer al guvernului, care nu te duce decât în locurile autorizate.

— În acest caz, vom merge acum, se hotărî Malko.

Hamilton îl privi, uimit.

— Ce vreți de la acest hindus infirm, care nu se mişcă din bârlogul lui?

— Este omul pe care am venit să-l văd în Zanzibar. Este bunicul tinerei care m-a ajutat şi pe care Mkele s-a lăudat că a asasinat-o. Cred că poate face multe pentru acţiunea noastră.

Americanul nu-şi ascundea scepticismul. Îşi puse revolverul la loc, în centură şi, cu părere de rău, zise:

— Haideți. Mai sunt încă trei ore până-n zori.

★

Se auziră paşi pe strada în pantă, acolo unde se afla postul. Ploaia încetase. Hamilton îl împinse brusc pe Malko pe o străduță laterală, între două case. Cinci soldați apărură, înaintând fără să se grăbească, cu mitralierele la umăr. Negrii vorbeau între ei, cu voce tare. Glasurile răsunau în fața zidurilor oarbe, ca şi cum toate casele ar fi fost nelocuite.

O luară apoi spre Bangrani Street şi ieşiră din ascunzătoarea lor. Kenyatta Street se lărgea, într-o mică piață cu buticuri închise, înainte de a coti la dreapta, de-a lungul mării. Hamilton se opri în fața uşii de lemn, cu două canaturi, a unui antrepozit cu o firmă pe jumătate ştearsă.

ZANZIBAR GROCERIES
J.M. TROMBAY

Pătrunseră înăuntru, printr-un culoar îngust, care se deschidea pe lângă uşă. După ce o închiseră în urma lor, americanul îşi aprinse lanterna. Mirosea a cuişoare şi a „lemon grass”. O scară şubredă se zărea la capătul culoarului.

— Locuieşte sus, deasupra antrepozitului.

O luară pe scară. Lui Malko i se părea că scârțâitul treptelor putrede se auzea până la Dar-Es-Salam. Scara se termina pe un palier minuscul, cu o singură uşă. Agentul se apropie şi îi măsură soliditatea. Imposibil de forțat. Dacă bătrânul se apuca să urle, toți soldații lui Mkele vor alerga..

— Trebuie să ne dăm drept polițişti. Vorbiți-i în swahili, îl sfătui pe Hamilton.

Bătu scurt cu inelul, de mai multe ori în uşă, ceea ce făcu să răsune teribil în tăcerea grea. Niciun semn de viață. Reîncepu să bată, din ce în ce mai tare, aproape să trezească tot Zanzibarul.

În sfârşit, auziră un zgomot de partea cealaltă a uşii. O voce timidă întrebă în engleză:

— Cine e acolo?

— *Polici!*

— *Kuna nini hapa[26]?*

Bătrânul trebuie să fi fost lipit de uşă. I se auzea răsuflarea.

— *Usiende Presidenti Mkele, sasa Hivi[27]!*

După o scurtă tăcere, clănțăni un zăvor. Uşa se întredeschise şi Malko o împinse imediat, atât de tare, că-l mută din loc pe bătrânul hindus, lipit de canat. Un bec gălbui lumina un fel de birou sărăcăcios. Pe jos era plin cu moloz şi alături era o casă mare de bani, înțepată cu cuie, după moda din Zanzibar.

Malko îşi înăbuşi o tresărire de oroare în fața figurii bunicului lui Anjeli. O conjunctivită purulentă îi marca ochii negri cu un semicerc roşiatic insuportabil de privit. Fața îi era slabă, iar fiecare os se decupa în filigran. Pielea era termă, cenuşie şi avea o bărbuță mică, parcă mâncată de molii. Bătrânul, înfăşurat în nişte zdrențe fără formă şi culoare, se sprijinea într-un baston. Avea picioarele goale. Mirosul care domnea în bârlog aducea mai mult a cărnărie, decât a cuişoare. Un iz gros şi acru, lipicios ca iperita îți strângea gâtlejul şi-ți făcea ochii să lăcrimeze. Malko îşi ținu respirația şi înaintă, curajos.

— Cine sunteți dumneavoastră? bâlbâi hindusul.

Ochii lui roşii clipeau dureros, ca o pasăre de noapte, prinsă într-un proiector. Agentul se apropie de şi bătrânul îşi protejă fața cu brațul, ca şi cum s-ar fi temut că va fi lovit.

— Sunt un prieten al nepoatei voastre, Anjeli.

John Trombay îl fixă, fără să pară că-l vede.

— Ah, Anjeli! făcu el cu o voce spartă. E bine, nu-i aşa? E aşa frumoasă…

Sprijinit în baston, îi privea pe cei doi bărbați, neînțelgând ce doreau de la el.

— Anjeli e moartă, spuse Malko. De asta sunt eu aici.

Bătrânul nu păru că pricepe. Un zâmbet vag descoperi nişte cioturi de dinți înnegriți.

— Ea v-a trimis? La ora asta?

— Anjeli e moartă, repetă Malko. De patru zile.

O expresie de oboseală nesfârşită trecu prin ochii roşii. În sfârşit, înțelesese.

— Era atât de tânără. A fost bolnavă?

— Mkele a asasinat-o, accentuă cuvintete Malko.

---

26 Ce se întâmplă? (n.a.)

27 Trebuie să mergeți la preşedinte, imediat! (n.a.)

Hindusul luă imediat înfățișarea unui iepure speriat. Ceea ce semăna cu nişte lacrimi, se amestecară cu umoarea care curgea din ochii bolnavi.

— Mi-a promis că nu se va atinge niciodată de cineva din familia mea, se tângui el. Mi-a jurat-o. Mi-a spus că Anjeli a plecat la Dar-Es-Salam, la Universitate.

Atâta naivitate era de speriat.

Bătrânul căzu pe casa de bani, cu capul în mâini. Malko îşi aruncă o privire pe ceas. Mai erau doar două ore până-n zori. Se apropie de John Trombay şi-l luă de umeri.

— Am venit ca s-o răzbun pe nepoata dumneavoastră. Hindusul înălță capul, fără să pară că înțelege. Mâinile sale ca de pergament, cu noduri de artrită tremurau. Înălță din capul:

— Pentru că m-a mințit, nu-i voi mai ține socotelile, spuse cu naivitatea senectuții.

★

Ronald Hamilton asista la discuție, fără să priceapă multe. Malko întrebă:

— Unde sunt hârtiile lui Mkele?

Omul puse mâna pe casa de bani, pe care era aşezat.

— Aici, înăuntru.

— Aş vrea să le văd.

O expresie de teroare abjectă contractă trăsăturile slăbite ale bătrânului.

— Nu, nu, bolborosi el, e imposibil, mi-a interzis. O să mă omoare. Nimeni nu trebuie să le vadă.

— Dar el a ucis-o pe Anjeli!

Asta nu păru să-l mişte prea tare pe Trombay. Agățându-se cu amândouă mâinile de case de bani, repeta:

— Nimeni nu trebuie să ştie, nimeni.

Un automat vechi, stricat şi demn de milă… Malko făcu un pas spre el şi bătrânul scoase un chițăit de şoarece.

— Nu mai avansați!

Agentul îşi depăşi dezgustul şi mila. Egoismul celor în vârstă întrece imaginația. Tragedia propriei nepoate îl lăsa indiferent…

Îl luă de braț şi încercă să-l dezlipească de seif. Dar omul rezista, agățându-se cu toate puterile. Malko îl luă până la urmă de sub brațe şi reuşi să-l ridice în picioare. Piciorul stâng nu era mai gros decât un băț de chibrit şi atârna inert. Mirosul lui ar fi

descurajat şi cele mai puternice deodorante. Malko îl aşează cu delicatețe pe moloz.

— Țineți-l, îi ceru lui Hamilton.

Americanul se lăsă pe vine în fața hindusului şi îl ținu de umeri. Acesta începu să hohotească şi să geamă, de parcă i s-ar fi smuls, sufletul. Agentul se uita la lacătul mare care închidea casa de bani.

— Unde e cheia?

Țrombay nu răspunse. Agentul îşi luă curaj şi-şi vârî mâna în zdrențe. Bătrânul se dădu înapoi şi țesătura arsă de douăzeci de ani de transpirație îi rămase între degetele, făcând să apară un pătrat de piele cenuşie. Omul urlă, ca un muezin dezacordat. Putoarea de transpirație urca şi el simțea deja mâncărimi. Pipăi şi atinse nişte chei.

Omul țipa, cu vocea spartă, încercând să-l muşte pe Ronald! Hamilton. Ochii lui păreau din ce în ce mai roşii.

Malko şi Hamilton sfârşiră prin a nu mai simți groaznicul miros. Examinară port-cheiul din păr de elefant şi îngenunchiară în fața casei de bani. Cea de a treia cheie se potrivi. Malko dădu la o parte capacul, descoperind mai multe teancuri de hârtii.

John Trombay era gata să-i scape lui Hamilton. Devenise isteric, dezlănțuit, cu ochii gata să-i iasă din orbite. Americanul, pentru a-l potoli, se aşeză, practic, pe el.

Noroc că nu erau vecini.

— Nu-l scăpați, zice agentul.

Scotea dosarele, unul câte unul. Scrisori, recipise de vărsământ, conturi de bancă. Luă unul şi-l examină: provenea de la o agenție aparținând firmei „Barclay's Bank" din Londra. Contul era pe numele preşedintelui şi conținea în şir lung de depozite. Niciunul retras... Lui Malko îi fu greu să nu creadă că era o eroare, citind soldul. Exact 1.273.827 de livre şi 12 peny. Şi Mkele tocmai hotărâse să impună populației ca două zile de salariu pe lună să fie date statului, pentru a plăti televiziunea în culori! Sub pretext că trezoreriile erau goale!

Îşi continuă cercetările. Trombay gemea, ținut strâns de Hamilton. Când din seif scoase o cămaşă galbenă, ticsită de foi acoperite de cifre, bătrânul scoase un ultim strigăt de protest. Aşezat chiar pe jos, în praf, agentul încerca să tragă linie şi să analizeze diferitele documente. Ceea ce era pe cale să descopere, merita, cu vârf şi îndesat, deplasarea.

Se întoarse spre american, cu un licăr de triumf în ochii aurii.

— Cred că-l avem la mână pe Mkele.

★

Malko flutură o legătură de conturi bancare în nasul hindusului.

— Cât v-a dat preşedintele Mkele pentru a-i ține contabilitatea?

— Nimic, bolborosi omul. Absolut nimic. A lăsată-o pe Anjeli să-şi facă studiile la Dar-Es-Salam, fiul meu şi cu mine puteam importa ulei. Orez, zahăr. E bine, pentru că astea sunt raționalizate. Am importat toate cauciucurile de bicicletă de ani de zile. Acum, o să mă omoare. Mi-a spus întotdeauna că mă va omorî, dacă cineva află ce fac eu pentru el.

Bătrânul începu să plângă. Era clar. Dar nu şi pentru Hamilton, care nu pricepea nimic din cele ce se petreceau…

— Mkele împărțea banii pe care-i deturna cu ceilalți conducători ai A.S.P.?

— Nu mi-a spus niciodată, dar eu nu cred. A venit întotdeauna singur.

O bucurie sălbatică lumina ochii aurii. Întinse un teanc de documente şi-i explică americanului.

— Mkele a deturnat mai mult de două milioane de dolari. Toate dovezile sunt aici. A luat în mână vânzarea cuişoarelor, cea mai importantă resursă a insulei, baza bugetului. A jurat întotdeauna că nu are niciun ban, că dădea totul pentru bunăstarea poporului. Ori, Mkele vindea cuişoarele unei firme hinduse din Londra, la prețul oficial de şaizeci de peny pe kilogram pe când lui i se plătea, în realitate, o sută optzeci de peny pe kilogram. Diferența era vărsată într-un cont, pe numele lui, la Londra.

— De ce avea nevoie de acest bătrân?

— Mkele e analfabet, zise Malko. Nu ştie nici să citească şi nici să scrie. Îi trebuia cineva pentru corespondență, pentru a-i ține socotelile. Un om sigur, pe care să-l aibă complet la dispoziție. Acest bătrân comerciant, infirm, terorizat era ideal. Nici vorbă să fugă cu banii.

Hamilton clătină capul.

— E pasionant, dar eu tot nu văd cum veți folosi astea pentru a-l lichida.

— E un punct, pe care se pare că l-ați uitat. John Trombay are semnătura conturilor lui Mkele. Deci, puterea de a proceda la toate operațiunile posibile.

— Ce veți face?

— Îmi veți aranja o întâlnire cu singura persoană destul de puternică pentru a se ridica împotriva preşedintelui. Watengu Kato.

Ronald îl fixă, ca şi cum ar fi devenit nebun de legat. John Trombay, inert de teamă, urmărea discuția celor doi, masându-şi distrat piciorul atrofiat.

— Vă va lichida, de cum vă va vedea, opină Hamilton. Capul dumneavoastră e pus la un preț de un milion de şilingi.

Agentul zâmbi în colțul gurii:

— Eu, prințul Linge, ofer zece milioane de şilingi pentru capul lui Mkele.

Capitolul XIX

Ca în toate după-amiezile la ora patru, Watengu Kato intra în *Zanzibar Hotel.* „Ghizii" care moțăiau, aşezați lângă un zid, în fața hotelului, se ridicară cu toții pentru a-l saluta servil. Şeful poliției îi ignoră, pierdut în gândurile sale. Gânduri sumbre…

Preşedintele Mkele îl amenințase cu o oră mai devreme, că-l va coase într-un sac şi-l va arunca în ocean, dacă nu-l găsea pe străinul blond, pe al cărui cap pusese un preț exorbitant.

Astea nu erau vorbe-n vânt. Pe timpul marii persecuții împotriva arabilor, Mkele decapitase, cu lovituri de *panka,* un colonel care nu pusese destulă râvnă în a lichida vechile familii arabe.

Ori, omul pe care-l urmărea le scăpase încă o dată, după ce îi măcelărise pe leproşi. Fără a mai vorbi de Flavia, metisa, care va fi greu de înlocuit. De atunci, el dispăruse din hotelul său. Nimeni nu-l revăzuse în oraş.

Kato se gândea că se refugiase în casa şefului spionilor americani, în *Oyster Bay*. În fața furiei lui Mkele, îi trimise la Dar-Es-Salam pe cei mai buni oameni ai săi, pentru a întârâta pe leproşii supraviețuitori, cu ordinul de a-i aduce capul omului

blond. Dar dacă acesta a părăsit Tanzania, furia lui Mkele va fi teribilă!

Răcoarea din hotel îi făcu bine. Zidurile groase de un metru protejau împotriva căldurii. Era o construcție din epoca arabă, cu ferestre mici, înzestrate cu bare din metal la parter, cu săli boltite şi scunde, cu camere vechi, mobilate sumar şi o terasă unde lui îi plăcea să deguste liniştit o bere foarte rece. Unii dintre agenții săi veneau aici, ceea ce îmbina utilul cu plăcutul.

Avantaj suplimentar; erau văzuți rarii turişti din Zanzibar, în ciuda lipsei aerului condiționat, a prețurilor şi a murdăriei.

Kato inspecta micile saloane de la parter. Un grup de englezi savura ceaiul, la o masă, nu departe de bar. Nişte francezi, cu copiii lor, ocupau unul din saloane. Era întuneric în sălile cu tavanul scund, cu pereți vopsiți în verde.

Kato traversă şi se duse să se aşeze la singura masă de pe terasă. Barmanul, ascuns în spatele unor lăzi goale de „Pepsi-Cola", îi adresă un zâmbet larg. După treizeci de secunde, avea o bere „Heineken" în față. Îşi bău licoarea şi se destinse puțin.

Era sigur: până la urmă, îl va găsi pe străin!

Îşi îndreptă cu grijă dunga pantalonilor, îşi aranjă fularul, scuturâ un grăunte de praf de pe sahariana proaspăt călcată. Râgâi discret, uitându-se la smochinul care-şi întindea umbra deasupra mesei. Se simțea ca acasă.

Câteva minute mai târziu, vezica începu să-l deranjeze. Berea îşi făcea efectul. Se ridică şi o luă pe scara ce deservea galeria exterioară din jurul terasei, la primul etaj, unde se aflau camere şi toalete aproximativ curate. Cele de la parter erau de o murdărie de neînchipuit, parcă oceanul avea prea puțină apă…

Preşedintele Mkele avea în proiect să construiască un hotel gigantic, ultra modern, pentru problematicii turişti, la est de port, pe Malawi Road, într-o zonă, vai, notoriu insalubră. Clienții care nu mureau de malarie sau de beri-beri, ar fi fost asfixiați de mirosul gunoaielor de lângă port.

Această alegere avea şi o explicație: terenul aparținea preşedintelui, însuşi. Îi fusese „donat" de comunitatea hindusă din insulă. Pentru a-i mulțumi că nu-i omorâseră pe toți…

Watengu Kato parcurse galeria pustie, cu un pas marțial, ajungând la uşa W.C-ului. În momentul în care se pregătea să intre, din camera vecină apăru o umbră, ca pentru a-l preceda.

Jignit de această crimă de *les-majestate,* Kato se opri în fața individului, pentru a-l sancționa cum se cuvine. Silueta unui bărbat se încadra în uşă. El văzu mai întâi țeava lungă, neagră a unui pistol automat. Apoi, nişte ochi de culoarea aurului.

— Intrați aici, spuse necunoscutul, în engleză.

Țeava armei era la zece centimetri de pieptul lui Kato. Văzu trăgaciul ridicat, galeria goală, berea pe masa de la parter, nici țipenie de om, pe nicăieri. Visa! Nu era posibil.

— Intrați repede, spuse din nou bărbatul.

Cum Watengu tot nu se mişca, paralizat de surpriză, omul îl împinse înăuntru, trăgându-l de fular. Paturile erau făcute. Uşa fusese lăsată descuiată, pentru eventualii clienți. Kato rămase în picioare, lângă perete.

— Mă recunoaşteți?

Şeful poliției îşi înghiți saliva. Nu-l văzuse niciodată pe agentul american, dar descrierea corespundea. Dar cum de se afla în Zanzibar? Unde niciun străin nu se putea deplasa, fără ca el să-i ştie orice gest? Furia se înfrunta cu frica, sub fruntea lui plată. Subordonații lui îl trădaseră. Se gândi la Mkele şi creierul i-o luă razna. Dacă preşedintele ştia că agentul venise să-l hărțuiască în insulă, l-ar fierbe pe Kato în ulei încins.

Încercă să-şi reia sângele rece:

— Ce doriți? Nu veți ieşi din hotel.

— Pot să vă trag un glonț în cap şi să plec, cum am venit, vorbi paşnic „necunoscutul". Dar eu am un alt plan. Mkele a pus un preț de un milion de şilingi pe capul meu, nu-i aşa?

Când cineva îndreaptă un pistolet automat spre tine şi-ți pune o astfel de întrebare, răspunsul este întotdeauna delicat. Watengu ar fi vrut tare mult să fie în altă parte. Din instinct, regăsi tonul plângăcios al limbajului african.

— Preşedintele este cel care... Eu nu fac decât să mă supun ordinelor lui.

Ochii aurii râdeau disprețuitori.

— Am venit în Zanzibar să vă fac o ofertă...

Kato îl privi cu nişte ochi rotunzi, stupefiați, măriți de ochelari. Era total depăşit. Malko spuse rar, articulând bine:

— Vă ofer zece milioane de şilingi pentru capul preşedintelui Mkele.

Tăcerea se prelungi mai multe clipe. Circumvoluțiunile cerebrale ale şefului poliției luptau disperate contra

scurt-circuitului. Încerca să traducă „zece milioane de şilingi” în termeni concreți în case, în aur, în femei.

— Ce vreți să spuneți?

Nu mai înțelegea nimic. Ceva nu era în regulă. Căuta să se convingă de faptul că totul nu era decât o farsă.

— Şi cine-l va omorî pe Mkele? Dumneavoastră, eventual?

Blondul întinse indexul stâng.

— Dumneavoastră!.

★

Watengu Kato se aşeză pe pat. Gândurile i se zbăteau în cap. Era, în acelaşi timp uluit, profund interesat şi terorizat.

Ideea de a-l ucide pe omul pe care-l servea orbeşte de zece ani, îl depăşea. Niciodată n-ar fi crezut că Mkele fură Partidul, aşa cum îi explicase blondul. Şi totuşi, citea documentele care nu lăsau niciun dubiu. În tot acest timp, Mkele se văita de fiecare dată când i se cereau ceva bani.

Malko îl făcu să tresară. Îi arătă o altă hârtie.

— Lată o scrisoare semnată de omul care ține socotelile preşedintelui, cerând viramentul sumei de 1.273.827 livre şi 12 peny, în alt cont. Numele titularului noului cont este în alb. Ar putea fi al dumneavoastră, sau cel pe care-l doriți, mi-e egal. Eu vă voi da scrisoarea când voi vedea cadavrul lui Mkele. Hârtia valorează puțin mai mult de zece milioane de şilingi.

Kato reflecta, gata să-i plesnească venele. Malko adăugă încet:

— Nu încercați să aflați cine este persoana. Vă va lua foarte mult timp ca să o găsiți. Şi dacă îi veți vorbi preşedintelui, acesta vă va lichida imediat.

Micuțul negru începu să transpire. Se vedea deja ciopârțit în piața publică.

— Deci? întrebă blondul. Îmi acceptați oferta? Zece milioane, pentru capul preşedintelui.

Era destul de vesel să omori pe cineva, banii fiind furați. Kato îşi trecea o limbă roz peste buzele negricioase.

— Nu e uşor, mărturisi el. Şeful este foarte suspicios. Foarte, foarte suspicios. Are întotdeauna şapte gărzi de corp.

— Sunt oamenii dumneavoastră. Sunteți cel însărcinat cu paza lui. De asta m-am gândit că va merge.

Kato îşi strânse una de alta mâinile ude de sudoare. Se ridică.

— Trebuie să-plec. În fiecare zi mă întâlnesc cu preşedintele la ora asta.

— Unde?

— La A.S.T. Jucăm cărți.

Agentul îşi vârî arma la centură, sub cămaşa havaiană.

— Foarte bine, vom ieşi împreună.. Ne întâlnim mâine, la aceeaşi oră; aici. Va trebui să-mi dați răspunsul. Altfel, voi face propunerea altcuiva.

Watengu ieşi primul din cameră. Soarele îl orbi. Coborî scara de lemn, ca un robot, cu Malko în spatele lui. Nici nu se mai gândea la pistolet ci doar la enormitatea situației.

Ar fi trebuit să protesteze, să se lase omorât pe loc, să ceară ajutor. Dar nu spusese nimic. Ştia deja că va accepta.

— Drept înainte, ordonă blondul.

Traversară micul hol. Agentul îl împinse afară. O maşină „4×4" condusă de o mică negresă obeză, debarca turişti. Ghizii se ridicară, văzându-l pe şeful poliției. Malko se aplecă la urechea lui.

— Spuneți-le să nu ne urmărească.

Negru făcu un gest discret cu mâna şi „ghizii" se aşezară din nou la posturile lor.

— Vă aştept mâine, în acelaşi loc. Sper că veți vedea unde vă este interesul. Nu uitați că ați fost văzut cu mine. Dacă Mkele ar şti, nu v-ar felicita. Mergeți înapoi de unde ați venit, fără să întoarceți capul.

De cum şeful poliției dădu colțul, Malko alergă până la Bagrani Street. Fără să fie remarcat de nimeni, în mai puțin de trei minute se afla în grădină. Hamilton îl aştepta, în spatele zidului. Oftă din suflet, atunci când îl zări.

— Dumnezeule! Mi-a fost teamă că nu vă voi revedea. L-ați găsit pe Kato?

— Tocmai m-am despărțit de el. După ce am discutat…

— Discutat!

— Cred că va examina serios oferta. Ne vom revedea mâine, pentru a-mi da răspunsul.

Americanul lovi cu piciorul un vierme de pământ.

— Vă va întinde o cursă. Vă dați seama de victoria lui. Dacă vă duce la Mkele! Nu trebuie să vă întoarceți la hotel.

— Din contră. Voi merge până la capăt. Am venit în Zanzibar pentru a-l omorî pe Mkele. Singurul om care mă poate ajuta s-o fac, e Kato.

— Nu o va face.

Hamilton clătina capul, convins.

— Cred că da, îl contrazise Malko. Nu numai pentru bani. Este şi o ocazie de preluare a puterii. O ocazie unică. Dar poate că mă va ucide şi pe mine şi pe Mkele.

— Ştie unde sunteți?

— Poate bănuieşte. Evident, va încerca să mă găsească. Să mă ucidă imediat, pentru ca eu să nu-i pot vorbi lui Mkele. Dar pierde zece milioane de şilingi. Are la ce să se gândească. Dacă preşedintele află că Watengu îi cunoaşte dedesubturile, îl va omorî. Şi Kato o ştie. Ori, el nu vrea să piardă nici averea, nici puterea.

— Vă jucați cu viața dumneavoastră.

— Da. Mi s-a întâmplat să mă joc cu ea, pentru mult mai puțin.

— Intrați în casă. Veți fi mai protejat. Eu mă duc la Ambasadă. Nu deschideți la nimeni. Doamne, aş vrea să fie poimâine.

— Şi eu, întări Malko.

★

Pamela Hamolton apăru fără zgomot, în spatele lui. Pupilele îi erau dilatate, în mână ținea un pahar şi era îmbrăcată într-o rochie lungă de interior, din jerse mov. Era slabă, cu un piept puțin cam plin pentru talia ei subțire. Avea nişte ochi ciudați, halucinanți, de pasăre de noapte. Se aşează pe canapea lângă Malko, încercând să facă un gen de conversație:

— Ron a plecat?

— Da.

— E bine să am pe cineva aici, când nu e. Mi-e întotdeauna teamă că vor veni soldații. Am senzația că mă urmăresc când mă duc la piață. Se ating de mine. Spun vorbe pe care nu le înțeleg, dar le ghicesc.

Femeia se înfioră şi-i aruncă o privire tulbure.

— Nici nu ştiți se înseamnă să stai aici luni şi luni întregi, singură…

— Dar îl aveți pe Ronald.

— Ronald.. Îl detest. Din cauza lui, putrezim aici.

Bău o înghițitură mare de J&B. Agentul începe să nu se simtă în largul lui. Amfitrioana nu avea nimic pe sub rochie. Voi să se ridice, dar ea se ridică în acelaşi timp.

— Unde plecați?

El îşi stoarse un zâmbet monden.

— Aş vrea să mă odihnesc puțin.

— Nu mă lăsați singură.

Brusc, se lipi de el. Cu mâna stângă îi apucă brațul, cu o forță extraordinară. Pântecul se lipise de al lui, ca şi cum ar fi fost dotat cu o viață independentă. Malko se dădu înapoi, din fața femeii mirosind a whisky.

— Vă dezgust? şopti doamna Hamilton.

— Păreți la capătul puterilor.

Îi displăcea teribil să facă amor cu nevasta acestui om care-şi riscase viața pentru el. Dar Pamela nu se dezlipi.

Cu buzele uşor ridicate într-un rictus nervos, îl fixa ca pentru a-l hipnotiza. Deodată, unul dintre picioare i se strecură între cele ale lui Malko şi femeia îşi împinse bazinul înainte. Începu să se legene cu toată viteza, cu suplețea unei reptile, cu ochii ficşi şi gura întredeschisă. Din ce în ce mai repede, părea că vrea să se înşurubeze în Malko. Apoi scoase un țipăt mic, îşi muşcă buzele, oprindu-se burse, strâns lipită de el. Cu regret, se depărtă.

Trăsăturile îi erau destinse, buzele umflate. Era aproape frumoasă. Prin țesătura rochiei se distingeau sfârcurile sânilor.

— Scuzați-mă, bâigui ea.

Se întoarse şi fugi pe scară. Malko auzi o uşă trântită şi o cheie întorcându-se în broască. Doamna Hamilton se încuiase cu fantomele ei…

Era fericit că se terminase aşa. Pasivitatea sa voluntară îi lăsase totuşi trupul în flăcări, dar inima în pace. Nobleţea obligă…

La rândul lui, urcă cele două etaje, trecând prin fața uşii încuiate, pentru a ajunge pe terasă.

Privi acoperişurile oraşului. Străzile erau atât de întortocheate, că te întrebai, cum era posibil să te orientezi. Cele mai multe erau prea înguste pentru maşini, iar unele chiar şi pentru oamenii mai graşi. Pentru el, oraşul semăna mult cu labirintul lui Minos…

Privi acoperişul roşu al hotelului *Zanzibar*. Ce capcană îi va întinde Kato?

★

Un mic grup de curioşi se strânsese pe Kenyatta Street, în fața antrepozitului *Zanzibar Groceries*. Ronald Hamilton se amestecă printre oameni, intrigat şi neliniştit. Fusese prevenit că ceva ciudat se petrecea acolo. Doi soldați înarmați vegheau în fața clădirii. Americanul intră în prăvălia din față. Îl cunoştea puțin pe hindusul care era patron.

— Ce s-a întâmplat?

Negustorul înălță trist capul.

— Bătrânul John Trombay s-a spânzurat azi-noapte. Aflase că nepoata lui…

Nu apucă să termine. Erau cuvinte pe care nu aveai dreptul să le pronunți în Zanzibar.

— Priviți la prăvălia mea. Nu mai am nimic.

Câteva cărți poştale prăfuite, cuişoare şi eternele lăzi de lemn. Ronald Hamilton îl consolă o clipă şi ieşi. Cu greu îşi învinse nevoia de a o lua la fugă.

★

— Vor descoperi, poate, vaza cu trandafiri, zise gânditor Malko. Dar asta nu schimbă nimic. Din contră, hârtia pe care a semnat-o, are mai multă valoare, pentru că nu mai poate semna nimic.

Hamilton îşi înghiți cu greu saliva. Întinse degetul spre scisoarea scrisă neîndemânatic, pe care i-o dictaseră noaptea trecută lui Trombay.

— Vreți să spuneți că e de-ajuns să vă puneți numele aici, pentru a obține două milioane de dolari?

— Exact. Dar astea sunt lucruri ce nu se fac în familia mea. Îmi pare rău. Ar fi rezolvat multe din problemele mele.

În aşteptarea răspunsului de la Kato, hârtia urma să fie pusă la adăpost, în seiful consulatului.

— Cu atât mai mult, cu cât există un sistem care arde tot ce e înăuntru, dacă cineva încearcă să-l deschidă, zise Hamilton.

— Ar fi regretabil…

— Ce veți face până mâine?

— Mă voi pregăti ca şi cum Watengu ar accepta. Aici va interveni o complicație. Iată la ce mă gândesc…

★

Cei trei bărbați se priviră în tăcere. Kato era cel mai tânăr, dar cel mai puternic. Ziwani, ministrul sănătății nu-l iubise niciodată pe Mkele. Pe când colonelul Abdullah, de origine arabă, milita în tabăra pro-arabă a A.S.P. Dar niciunul dintre ei nu se gândise vreodată să-l lichideze. Acum, cu revelațiile şefului poliției, se schimba totul. Colonelul Abdullah se lansă primul:

— Preşedintele a delapidat, cu bună ştiință, de la Partidul nostru, o mare parte din banii care i se cuveneau?

— Exact, sublinie Kato.

— E grav, comentă ministrul sănătății.

— E foarte grav, întări colonelul Abdullah.

Plătit mizerabil, el punea benzină doar de câte cincisprezece şilingi de fiecare dată, în Mercedesul oferit de Partid.

— Dacă am convoca Consiliul Revoluționar, încheie Kato, l-ar condamna, cu siguranță, la moarte. Pentru că el, însuşi a hotărât să condamne la moarte pe contrabandişti…

— Bineînțeles, confirmară ceilalți doi.

— Numai că, Mkele ar putea să se apere, să încerce să arunce îndoiala în spirite, poate chiar să se folosească de elemente tulburi, sau de chinezi pentru a se debarasa de noi.

— Asta este o chestiune de care mă tem, zise colonelul Abdullah.

Nu-l convocaseră la şedință pe şeful Partidului O.U.M.A., pro-chinez şi total devotat lui Mkele. Cei trei erau într-una din încăperile Casei Poporului, pe Creek Road, păzită de oamenii cei mai siguri ai lui Kato.

— Vă sugerez, continuă şeful poliției, să executăm mai întâi sentința şi să convocăm Tribunalul Poporului după aceea…

— Perfect. Foarte democratic, fu de acord Abdullah.

Ministrul Sănătății Publice aprobă. Îi plăcea cuvântul „democrație”. Watengu îşi continua ideea:

— Ar fi bine să aranjăm ca acest agent american să fie acuzat de uciderea prea-iubitului nostru conducător, pentru ca poporul să nu ştie că a fost trădat. Nouă ne va reveni sarcina de a reintegra discret sumele deturnate de la Partid.

— Excelentă idee, aprobă Ziwani. Lumii nu-i place să-i distrugem idolii.

Colonelul Abdullah se ridică.

— Suntem cu toții de acord, cel mai curând, ar fi cel mai bine.

Kato îl felicită cu căldură.

— Mă voi ocupa eu. Vă voi ține la curent. Îl voi ucide pe american pe loc, pentru ca nimeni să nu se îndoiască de vinovăția lui.

— Cred că ar fi cazul să lăsăm mulțimea să asalteze consulatul american, propuse ministrul sănătății.

— Şi pe cel al chinezilor, completă colonelul Abdullah, pentru a le demonstra că noi suntem stăpânii.

Se ridicară, îşi strânseră solemn mâinile şi într-un glas scandară:

— Trăiască țara noastră mult iubită! Trăiască A.S.P.

După aceea se despărțiră mulțumiți. Kato ieşi ultimul. Amețit. N-ar fi crezut niciodată că va fi atât de uşor. În douăzeci şi patru de ore, va fi omul cel mai bogat şi mai puternic din Zanzibar.

Capitolul XX

Watengu Kato intra în penumbra hotelului *Zanzibar,* cu inima bătând. Dacă Mkele i-a ghicit trădarea? Dacă-i întindea o capcană? Se linişti, presupunând că preşedintele n-ar fi lăsat să se scurgă zece minute fără să-l pedepsească fără milă.

Sălile mici ale hotelului erau pustii. Inspectă terasa şi barul, sub privirea îngrozită a hindusei de la recepție. Blondul american nu era acolo. Kato se aşeză fără să comande nici măcar o bere. Parcă avea creierul gol. Acum, nu mai putea da înapoi, chiar dacă agentul nu venea la întâlnire. Maşinal, aruncă o ocheadă spe galeria de sus. Şi acolo era pustiu. Doi localnici trecură pe lângă el şi îl salutară respectuos. El era tensionat, nervos, tresărind la cel mai mic zgomot. O maşină „4×4" sosi în viteză şi avu impreisa că inima încetează să-i bată. Nu erau decât turişti. Se hotărî să aştepte o oră, până la limita extremă. Deodată, silueta plinuță a consulului Hamilton se îndreptă spre el, cu un licăr ironic pe figură. Fără să fie invitat, se aşeză în fața lui Kato.

— Aşteptați pe cineva?

— De ce? şovăi Kato.

— Am misiunea să vă conduc. Persoana nu era convinsă că locul ar fi absolut sigur pentru întâlnire.

Dacă Watengu ar fi avut intenția să-l lichideze pe Malko la hotel, ar fi putut s-o facă.

— Unde este? Trebuie să-l văd imediat.

— Îl veți vedea, făcu Hamilton. Veniți cu mine.

Ieşiră din clădire sub privirile bovine ale eternilor „ghizi".

Kato avea stomacul strâns. Măcar de nu ar avea nimeni proasta idee să-i raporteze Preşedintelui desele lui vizite. Dacă Mkele era pe fază, planul cădea.

— Eu am venit cu maşina, îndrăzni şeful poliției.

Se urcară în vechiul Mercedes al lui Watengu. La colț cu Bagrami Street, o Volga prăfuită era abandonată pe trotuar. Ruşii nu puteau importa piese de schimb. Dezgustați, o abandonaseră în semn de protest.

— Mergem la mine, zise Hamilton.

Kato demară brutal. Strada era atât de îngustă că niciun pieton nu putea trece între zid şi maşină. Claxonau fără încetare. Cei doi nu mai scoaseră o vorbă până la casa consulului. Acesta coborî primul şi-i deschise uşa polițistului. Un „ghid", ghemuit lângă zidul din față, îşi privi superiorul foarte mirat

Malko aştepta în biroul lui Ronald. Îi zâmbi rece şi îi spuse:

— Vă rog să mă scuzați. Mi-a fost teamă să nu vă fi schimbat părerea şi asta să se întoarcă împotriva mea.

Ceea ce era o metaforă... Kato nu se simțea deloc în largul său. Îşi trecu un deget umed de transpirație între fular şi gât.

— Nu mi-am schimbat părerea. Am hotărât să executăm sentința Tribunalului Poporului, chiar astăzi.

— Ce tribunal?

— Am reunit aseară membrii cei mai importanți ai Partidului Afro-Shirazi şi am hotărât că purtarea preşedintelui merită o sancțiune severă şi definitivă.

— Ce măsuri ați luat?

Watengu Kato îşi coborî vocea, ca şi cum ar fi putut fi auzit.

— Preşedintele va juca cărți, la fel ca în fiecare seară, la A.S.P. Este uşor să-l surprindem acolo. Gărzile lui de corp rămân jos şi ne lasă să urcăm.

— Preşedintele va fi singur?

— Eu vin întotdeauna primul, după el. Ceilalți vin mai târziu. Sala este la etajul trei.

Malko reflecta. Din partea lui, totul era gata. Dar era vorba să aibă şi cele mai bune şanse tot de partea lui.

— Cum vom ieşi după aceea?

— Cu mine. Nu riscați nimic. Vom spune că mergem după ajutor.

Mințea atât de vizibil, că era chiar comic. Agentul nu-şi făcea nicio iluzie. Kato ar fi pus totul în lucru, pentru ca el să nu iasă viu din cartierul general al A.S.P. Cum întârzia să răspundă, negrul întrebă nervos:

— Îmi dați documentul??

Malko îl fixă ironic.

— După.

— După ce?

— După ce veți fi executat sentința. Dar nu vă temeți, îl voi avea asupra mea şi vi-l voi da înainte să părăsesc A.S.P. Vă convine?

— Bine. Eu plec acum. Vă aştept în fața pieții, la ora cinci fără un sfert. Vom merge imediat acolo.

Ronald Hamilton îl întovărăşi pe şeful poliției până la uşă şi reveni lângă agent, cu o figură îngrijorată.

— Vrea să vă omoare. Şi nu văd cum îl veți putea opri. La A.S.P., el este ca acasă... De ce nu-i spuneți să-l ucidă pe Mkele mai întâi şi să vină să vă vadă, după aceea?

— Mai întâi, nu o va face. Apoi, nu vreau să risc nimic. Nu se ştie niciodată. Mkele a demonstrat că e foarte puternic. În ultimul moment, ar putea întoarce toată situația, prin magnetismul personal. Dacă sunt acolo, Watengu nu va îndrăzni să se răzgândească.

— Vă dați seama că este foarte periculos ceea ce aveți de gând să faceți. Şi nimeni nu vă va putea ajuta…

Malko ridică din umeri: fatalismul slav îl domina în aceste clipe.

— Voi încerca să nu-i satisfac plăcerea. Dar şi dumneavoastră trebuie să mă ajutați.

★

Creek Road marca limita vechiului oraş al Zanzibarului. De partea cealaltă, nu erau decât terenuri virane şi bârloguri triste de beton, în construcție. Imobilul cartierului general al A.S.P. Se ridica la două sute de metri de partea cealaltă a zonei Creek Road, îngrădit cu sârmă ghimpată.

Malko privea gânditor un eşafodaj de lăzi cu pui vii, pierduți în mijlocul fructelor tropicale. Piața se întindea pe partea noroiasă a străzii. Mirosul puturos era insuportabil. Te puteai crede într-un ecarisaj. Cotcodăcitul puilor începea să-l enerveze. La început, negustorii încercaseră să-i vândă câțiva. Acum se retrăseseră în apatia lor obişnuită. Un bătrân vânzător de apă se opri şi îi propuse un pahar cu licoarea călduță. Ceva mai departe, militanții A.S.P. demolau o casă ce aparținuse unui hindus, pentru a-i fura uşa. Câteva maşini treceau rareori pe Creek Road.

Malko începea să creadă că Watengu nu va veni. Se simțea în acelaşi timp şi tensionat şi calm. În sfârşit, avea să se afle față-n față cu preşedintele Mkele. Ideea că polițistul i-ar fi putut întinde o cursă, că s-ar fi putut arunca în gura lupului, îi trecuse prin minte. Ce triumf pentru Mkele, dacă ar fi fost capabil să îi dejoace planul!

Dar asta, ar afla-o în ultimul moment, şi va fi prea târziu.

Mercedesul cenuşiu al lui Kato apăru, venind din port, rulând prea încet. Agentul lăsă puii şi plecă din piață. Şeful poliției era singur în maşină. Opri şi Malko se urcă imediat. Văzu cum vechea mitralieră Thomson, cu un încărcător mare, „Camembert" era aşezată între ei doi. Fără nicio discreție. Kato nu părea în largul lui. Ori îl trăda pe el, ori era un asasin nervos:

— Aveți hârtia? testă terenul Watengu.

Agentul înclină capul.

— Unde?

Liniştit, scoase ordinul de virament în alb, îl desfăşură destul de încet pentru a putea fi citit şi-l puse la loc în buzunarul exterior al cămăşii havaiene, lângă stiloul gros din argint. Ochii partenerului se roteau în spatele ochelarilor, ca şi cum ar fi mestecat cânepă indiană. Bolborosi câteva cuvinte fără înțeles şi demară. După o sută de metri coti la dreapta, pe marele bulevard cu două benzi, spre Creek Road, mândria acestui regim.

Gardul metalic al A.S.P. se întindea de-a lungul străzii, ca la un lagăr de concentrare. Patru sau cinci soldați vegheau la intrare. Watengu intră fără să încetinească. Agentul văzu chipuri negre, indiferente şi-şi spuse că era, de-a binelea, în gura lupului. Kato făcu înconjurul clădirii şi parcă în spate. Se întoarse spre Malko, cu toată sinceritatea unui şarpe cu clopoței.

— Sunteți înarmat?

— Da.

— Trebuie să vă lăsați arma în maşină. Gărzile percheziționează pe toată lumea. Ar putea să se nască bănuieli.

Liniştit, agentul luă pistoletul din centură şi-l strecură sub scaun. Un Mercedes se oprise deja lângă ei. Un grup de oameni înarmați, gărzile lui Mkele, discutau în fața porții. Kato ieşi din maşină, cu mitraliera ținută neglijent cu brațul şi se îndreptă spre negri.

— Preşedintele a venit deja? întrebă el în swahili.

— De cinci minute, confirmă unul dintre oameni.

— Foarte bine. Îi aduc un vizitator important.

Una din gărzi îi aruncă o privire bănuitoare lui Malko şi spuse ceva, tot în swahili. Kato se întoarse spre el, cu un aer dezolat.

— V-am spus eu. Vor să vă percheziționeze.

Impasibil, „blondul" se apropie de un negru. Acesta îl pipăi cu îndemânare din cap până la picioare, verificând şi dacă nu are arma lipită de picior. Şeful poliției se scuză.

— Asta e obiceiul, pentru toți musafirii preşedintelui.

Acum, agentul era sigur de un lucru. Watengu Kato era ferm hotărât ca el să nu iasă viu din clădire.

Capitolul XXI

Cei doi urcau în linişte scara de marmură. Kato se mai scuză o dată:

— Nu puteam interveni. Ar fi bănuit.

— Desigur, îl ironiză glacial Malko.

Încă un superb candidat la un Oscar al minciunii, la categoria „țară în curs de dezvoltare".

Micuțul negru urca înaintea lui, din ce în ce mai încet, ca şi cum i-arfi lipsit suflul. Clădirea mare a A.S.P era tăcută. Cu Thomsonul în mână, Kato sufla ca o focă. Se opri pe palierul pustiu al etajului doi, cu fruntea transpirată, cu ochii ieşiți din orbite. Două pete de sudoare se vedeau pe spatele lui. Malko observă că mâinile îi tremurau uşor. Era, mai mult ca sigur, foarte emotiv. Pentru un ucigaş de profesie, era mişcător. Dar se gândi la Anjeli Trombay şi simți cum mila îi dispare.

— Haideți, îl pofti polițistul.

Watengu reîncepu să-şi urce „Golgota". La jumătatea palierului de la etajul trei, îşi îndreptă încet levierul armamentului spre spate. Malko zări oțelul cartuşelor mari de 11,45. Respiră profund. Dacă omul juca o comedie, avea să se găsească în fața unor mitraliere asemănătoare şi ăsta va fi sfârşitul unei lungi aventuri.

Se opriră în dreptul unei uşi. Ciocăni uşor şi deschise. Agentul se dădu în lături, pentru a nu fi văzut imediat. Preşedintele Mkele era aşezat singur, cu fața la ei, lângă o masă rotundă, acoperită

cu un covor verde, amestecând un pachet de cărți. Avea fruntea încruntată şi era îmbrăcat în veşmântul său tradițional, alb. Înălță privirea, zâmbi văzându-l pe Kato, zări mitraliera, schiță un gest de a se scula, cu trăsăturile brusc crispate şi, în sfârşit, îl descoperi pe Malko. Un surâs acru şi crud îi destinse chipul dintr-odată.

— L-ai găsit, pe acest câine! strigă el în swahili.

Mărul lui Adam al lui Kato părea gata să sară de sub bărbie. El nu răspunse. Instantaneu, instinctul animalic al lui Mkele domina îşi dădu seama că agentul nu era legat, văzu că mitraliera nu-l amenința şi luă cunoştință de aerul rătăcit al lui Watengu.

Răsturnâdu-şi scaunul, se ridică brusc. Bluza albă, cu mâneci scurte se mula pe torsul puternic. Sub țeasta rasă îi apărură vene groase. Ochii mici, negri se mutau cu rapiditate de la Malko la Kato. Acesta din urmă părea paralizat. Mkele întinse mâna spre armă:

— Pune-o aici. Nu va fugi.

Încercase să zâmbească, dar nu ieşise decât un rictus oribil.

— Pune-o odată, repetă el ferm.

Sunetul vocii declanşă reacția lui Watengu. Cu un gest de automat, îndreptă Thomsonul spre preşedinte. Dar era atât de emoționat, că apăsă prea devreme pe trăgaci. Chiulasa grea plecă înainte, declanşând o rafală. Gloanțele trecură prin masă, făcând să zboare cărțile, atingându-l pe Mkele şi scoțând bucăți de tencuială din perete, după o traiectorie în diagonală, cu un zgomot asurzitor, în mica încăpere. Mirosul acru de cordită le înțepa nările.

Strângând Thomsonul să-l fărâme, Kato îşi retrase degetul de pe trăgaci. Imediat, țâşni urletul lui Mkele.

— Kato, Kato, fratele meu! Eşti nebun?!

Preşedintele era sub masă. O pată mare de sânge se întindea sub umărul drept. O bucată albă de omoplat îi ieşea din spate, în mijlocul unui jet de sânge. În patru labe, încercă să se dea înapoi, împingând masa înainte. Kato o îndepărtă cu o lovitură de picior.

În genunchi, Mkele ridică brațul spre omul lui de încredere. Lacrimile îi curgeau pe chipul grosolan. Gura îi tremura. Cu o voce plângăreață, imploră:

— Kato, nu mă ucide! îți voi da tot…

Watengu îndreptă arma spre podea şi apăsă pe trăgaci. Primul glonț se înfipse în lemn, apoi ejectarea verigilor făcu să se ridice

țeava. Lingourile grele de oțel se abătură mortal asupra preşedintelui, tăindu-l în două. Cu mâinile întinse înainte, pentru a se apăra, se agăță de covorul verde şi-l trase după el. Scoase un urlet îngrozitor, când un glonț făcu să-i sară un ochi şi o parte din creier. Dintr-odată, basculă în spate, zguduit încă de spasmul de agonie, dar era deja mort. Covorul verde, pătat cu sângele său, îl acoperea ca un ciudat lințoliu, semănat cu cărțile de joc. Malko privea trupul ascuns de covorul verde, dârele de sânge, un picior gol, care ieşea în afară. Era omul care făcuse să tremure Zanzibarul timp de zece ani, care era responsabil de mii de morți, de orori fără seamăn. Era mândru că fusese la originea acestei „pierderi".

Chiulasa Thomsonului țăcăni în gol. Încăperea era plină de gloanțe, zidurile erau ciobite. Kato, livid lăsă în jos țeava armei, cu ochii țintă la forma înfăşurată în covor. Detunăturile mai zbârnâiau încă în timpanele lui Malko. De-abia îl auzi pe Watengu spunând, cu o voce albă:

— E mort…

Părea să nu creadă.

— E mort, repetă Malko.

Dar el nu avea chef să moară. Se duse la uşă şi o deschise. Paşi grăbiți se auzeau pe scară. Gărzile urcau în ajutor. Kato începea să-şi depăşească slăbiciunea, ca şi cum moartea preşedintelui l-ar fi eliberat de un blestem.

— Hârtia, îi ceru agentului, pe un ton poruncitor.

Thomsonul era gol, dar Malko era printre duşmani. Watengu proiectase să-i ucidă pe amândoi de-odată. Acum, trebuia să improvizeze. Liniştit, agentul scoase ordinul de virament şi i-l întinse, pliat. Kato îl luă şi nu se putu abține: îl citi lacom. Literele îi dansau în fața ochilor, atât era de emoționat. Dintr-odată, uită de cadavrul cald al lui Mkele. N-avea decât să pocnească din degete pentru a fi omorât imediat, acest spion american. Vocea lui Malko îl făcu să înalțe capul. Deşi glasul era blând, calm, controlat îi făcu pielea de găină.

— Vă amintiți de Anjeli Trombay?

Omulețul rămase paralizat de surpriză. Agentul țintea spre el stiloul din argint masiv. Dar în locul peniței, vpdea o gaură neagră, ca un pistolet. Degetul era pe agrafa stiloului. Negrul fixa, uluit, mica deschizătură rotundă şi încercă să vorbească. Creierul îi spunea că trebuia neapărat să se explice, că era prea stupid

acum, când era bogat. În acelaşi timp, se blestema că nu se gândise la un altfel de armă. Se auzi o detunătură seacă şi slabă, în comparaţie cu rafalele asurzitoare ale Thomsonului. Glonţul de 6,35 făcu un orificiu la stânga rădăcinii nasului lui Kato, înainte să explodeze în lobul anterior al creierului şi să rămână acolo. Şeful poliţiei se dădu înapoi, cu ochii rătăciţi, paralizat. Căzu pe spate, zguduit de un tremur, încercând să vorbească. Avea impresia că un voal negru se închide în faţa lui. Paşii de pe scară se apropiau.

Malko luă mitraliera goală şi aştepta în spatele uşii. Amintirea lui din Afganistan, „aranjată" de un mare bijutier, era foarte utilă, chiar dacă servea numai o dată. Doi negri, neliniştiţi de tăcerea care domnea în sală, năvăliră pe uşa deschisă. Malko îndreptă mitraliera spre ei:

— Mâinile sus!

Soldaţii se lipiră de perete, fără să se gândească să verifice dacă arma era încărcată. În astfel de clipe, astea sunt lucruri care se uită. Agentul le luă rapid pistoalele, apoi îi obligă să se culce pe burtă, lângă cadavrul lui Mkele. Nu mai trebuia decât să încuie uşa cu cheia, luând cu el cele două automate 45.

Coborî scara şi se opri pe palierul de la etajul doi. Văzând tavanul, trase cinci focuri cu unuf din pistoale. Apoi se retrase pe culoarul întunecat şi aşteptă. Treizeci de secunde mai târziu, se auzi o cavalcadă furioasă pe scară. Din colţul său întunecat, văzu trecând gărzile cu arma în mână. Imediat ce ele dispărură, se repezi la rândul lui pe scară, coborând cele două etaje, cât de repede putu. Poarta nu era păzită. Mercedesurile nu se mişcaseră. Se urcă în cel al lui Kato, dădu drumul la motor şi îşi recuperă pistoletul extraplat. Gărzile din exterior nu ştiau ce se întâmplase şi nici cine era şoferul maşinii. El întoarse, acceleră şi ajunse la grilaj în trombă. Când soldaţii realizară că un alb, singur la volan, în vehiculul şefului lor trecea de poarta sediului Partidului, era prea târziu. Agentul rula spre Creek Road. În câteva minute, Zanzibarul avea să fie în revoluţie.

★

Una din gărzi ridică ordinul de virament, scăpat din mâinile lui Kato şi îl examină. Din păcate, nu înţelegea engleza. Îl mototoli şi făcu un ghem pe care-l aruncă. Doar atunci zări piciorul care ieşea din covorul verde. Îl trase la o parte şi rămase mut de groază.

— L-au omorât pe preşedinte, urlă un alt gardian. E albul!

Se repeziră pe scară, ţipând ca nişte nebuni, se năpustiră în curte şi alertară pe toţi cei aflaţi la grilaj, închizând poarta sediului. Nimeni n-ar fi prevăzut vreodată că Mkele ar putea fi asasinat.

În plină criză de isterie, una din gărzi îşi descărcă mitraliera asupra pietonilor care treceau pe stradă. Doi căzură, omorâţi pe loc. Un camion militar se opri lângă sârma ghimpată, descărcând mai mulţi soldaţi. Vestea se răspândi ca o dâră de praf.

— Sunt hinduşii! zise un soldat.

— Hai să-i omorâm pe toţi, strigă un altul. Câinii! L-au asasinat pe preşedintele nostru iubit.

Plecară în fugă spre străduţele care dădeau în piaţă, lovind cu crosele tot ce semăna a hindus. O fetiţă care încerca să scape cu fratele ei mic în braţe, fu bătută sălbatic şi cei doi copii fura lichidaţi cu baioneta. Un negru mic, imediat ce militarii dădură colţul, veni să fure sandalele fetiţei cu capul crăpat. Asta li se întâmpla mereu hinduşilor duşmăniţi. Peste tot, zvonul se împrăşita. Preşedintele Mkele era mort. Resemnaţi şi terorizaţi, hinduşii începură să se baricadeze în casele lor.

Ronald Hamilton aştepta cu o valiză în mână, făcând sute de paşi în faţa minusculul muzeu de artă arabă, aproape de colţul cu Nyerere Road. Alergă spre Mercedes şi Malko opri.

— S-a rezolvat.

— Eram sigur, spuse americanul. I-am văzut ieşind ca nebunii, din Casa Poporului. E fantastic. Nu am crezut niciodată că veţi reuşi.

Cei doi rămaseeră câteva clipe tăcuţi.

— Voi încerca să ajung la aeroport, zise agentul. Trimiteţi semnalul.

— Şi dacă nu reuşiţi?

— Dacă nu reuşesc să ajung acolo, înseamnă că voi fi mort.

Îşi strânseră mâinile cu putere.

— Mulţumesc pentru ajutor. Aveţi grijă de dumneavoastră. Va fi periculos, aici în Zanzibar. Încuiaţi-vă bine.

Demară în trombă şi coti imediat la stânga, pe Nyerere Road, luând-o spre aeroport. Strada îngustă, paralelă cu oceanul, era mărginită de cocotieri. În cel mai rău caz, putea să abandoneze Mercedesul şi să încerce să ajungă pe jos la aeroport. Dar pentru un alb, în această atmosferă de revoltă, era o tentativă disperată.

O milă mai departe, o luă pe bifurcația de la stânga şi părăsi marea. La dreapta, se aflau toate vilele puternicilor regimului, între care şi cea a lui Mkele. Deodată, zări o maşină de-a curmezişul drumului.

Un Jeep cu mai mulți soldați bara calea spre aeroport, nelăsând decât o zonă îngustă de trecere. Dacă făcea cale-ntoarsă, era obligat la un ocol de mai mult de o oră. Imposibil. Păstră aceeaşi viteză, cu piciorul pe accelerație. Şoferul Jeepului îi făcu semn să oprească.

★

Ronald Hamilton urcă din patru-n patru scările drepte ale sediului Africa House. Acesta era vechiul palat al Zanzibarului, cu plafoane de şase metri înălțime, cu cei mai mari şobolani din insulă, mese de biliard mâncate de molii şi o terasă superbă spre mare, cu fața spre larg. Pustiu peste tot, la acea oră. Exista totuşi un bar, dar patronul uitase să pună taburete.

Un barman leneş renunță la siestă, atunci când îl zări.

— O bere foarte rece, comandă americanul.

Barmanul scoase o sticlă de sub tejghea şi o puse pe aluminiu. Ai fi putut să fierbi un ou în ea..

— Am spus „foarte rece", repetă Hamilton.

Morocănos, băiatul ieşi din spatele barului. Frigiderul era la parter. Dispăru pe scară. Imediat, Ronald scoase din servietă un pistolet şi-l îndreptă spre cer. Se auzi un „pufff" surd şi o dâră aproape invizibilă urcă în plină zi, în aer. Trei secunde mai târziu, ea explodă într-o frumoasă floare roşie, care coborî câteva clipe deasupra mării, înainte de a se stinge.

Când barmanul reapăru, Ronald era sprijinit de balustrada terasei, contemplând steagul roşu care flutura pe enorma clădire albă a consulatului chinezesc. Afară, trecu o maşină în plină viteză, claxonând ca şi cum ar fi fost sfârşitul lumii.

— Ce se întâmplă? întrebă inocent Hamilton.

Barmanul ridică din umeri, fără să răspundă. Albii îşi băgau nasul întotdeauna unde nu le fierbea oala.

★

Doar un metru despărțea Jeepul de sârma ghimpată a unei vile. Mercedesul avea cam 1,60m lățime. Malko împinse acceleratorul până la fund. Siluetele soldaților se măriră. El văzu, într-o clipă, gura deschisă a unei fete, care striga amenințând cu

pumnul, şi cu o puşcă de asalt ațintită. Se agăță cu toate puterile de volan şi aşteptă şocul. Mercedesul izbi maşina „4×4” ca pe o jucărie, făcând un zgomot îngrozitor de tablă. Îi fu teamă că va pierde controlul maşinii, dar se redresă la țanc. O rafală plesni. Din fericire, „4” 4” servi de ecran protector. Malko îşi contractă muşchii spatelui, până la o curbă care-l ascunse privirii soldaților de la baraj. Era doar la un kilometru de aeroport. Cum localnicii făceau foarte puțin uz de radio, riscul de a fi prins era minim.

Două minute mai târziu, ajunse la destinație. Dar, din nefericire, era obligat să meargă până la aerogara în formă de moschee, pentru a putea intra pe teren. Era deja plină junglă.

Câțiva civili discutau, privind cu surpriză Mercedesul înmatriculat în Zanzibar, condus de un alb. Unul dintre negri se apropie, plin de el şi arogant.

— Trebuie să plecați. Aeroportul este închis. Nu mai e niciun avion, azi.

— Ştiu.

Liniştit, făcu marş-arier, evită grupul şi pătrunse pe teren, ocolind clădirea. Ajunse pe pistă. Coti la stânga, până la capăt şi opri.

În față era jungla. O linişte absolută domnea peste aeroport. Niciun avion, nicio ființă. Unicul hangar era gol Nu era decât pista scurtă. În mijlocul junglei şi clădirea mică, nostimă, în formă de moschee. Malko resimți oboseala, dar era împăcat cu el însuşi.

Îşi aduse aminte de încăperea plină de sânge, de trupurile inerte ale lui Mkele şi Kato. Se făcuse dreptate. Bineînțeles, asta nu o va învia pe Anjeli Trombay şi nici pe toți cei pe care preşedintele îi asasinase. Dar Mkele plătise. Şi Kato la fel Acum. Putea să părăsească Zanzibarul, pentru totdeauna.

Un zgomot îl făcu să se întoarcă. Un camion militar rula în plină viteză pe drumul paralel cu aeroportul, spre aerogară. Simți pişcăturile fricii în stomac Nu avea altă scăpare decât jungla, sau va fi inevitabil capturat. Camionul opri. Îi văzu pe soldați îndreptându-se spre clădire. Probabil, în căutarea lui. În acelaşi moment, un punct apăru pe cer, venind din sud. Agentul nu-l lăsă din ochi. Se mărea şi pierdea din altitudine Era un avion mic cu un motor, cu aripi joase. Soldații se urcară din nou în camionul care se îndrepta exact spre Mercedes. Malko înjură: ar fi fost prea stupid să se lase prins, cu câteva secunde mai devreme!

Sări în maşină şi o puse în mişcare, luând-o drept de-a curmezişul pistei, în contrasens cu avionul care sosea drept spre el, acum gata să aterizeze. Dar altfel, se îndepărta de camionul cu soldați. Aparatul trecu peste Mercedes, când era doar la zece metri de sol. Atinse tarmacul, rulă vreo sută de metri şi se întoarse. De data asta ajunse maşina. Malko opri, observând avionul în retrovizor. Apoi alergă spre micul „Piper Cherokee" care se oprise. Escaladă aripa şi deschise uşa laterală a carlingei. Barba blondă a lui Peter Raw se topi într-un zâmbet discret. Pe unul din scaunele din spate şedea Jane Logan, într-un superb super-mini, care o dezbrăca până la pântec, radioasă, de parcă venise la un pic-nic.

— Nu mă aşteptam să vă văd, zise Malko.

Englezul îşi îngroşă zâmbetul.

— Toată lumea s-a implicat. Nu vă puteam lăsa aici.

Agentul se aşeză comod pe un scaun şi-şi puse centura.

Calm, engelzul privea spre camionul care se mărea în urma lor.

Clătină din cap, luă ceva dintre picioare şi aruncă pe tarmac. Trase maneta gazului şi apăsă pe manşă. Avionul lua viteză. Când roțile aparatului părăseau cimentul pistei, se auzi o explozie în fața camionului care făcu un salt şi ieşi de pe drum.

— Grenadă cu fragmentație, urlă Peter, pentru a acoperi zgomotul motorului.

Se aplecă spre Malko, în timp ce un zâmbet vesel trecea prin barba stufoasă.

— Aveam o datorie față de dumneavoastră. Şi un cont de reglat cu domnul Mkele.

Avionul plutea sub un nor, deasupra covorului de cocotieri.

Se zăreau coastele plate ale Zanzibarului. Peter Raw înclină aparatul şi vră, întorcându-se spre insulă, de-a lungul plajei. Puțin câte puțin coborî, zburând la aproximativ şase sute de picioare.

Steagul roşu al consulatului chinezesc de la marginea mării apăru clar. O mulțime compactă înconjura clădirea albă.

Englezul continua să urmeze curba „sânului", destul de jos, pentru a distinge ceea ce se petrecea pe străzile înguste din oraş. O mulțime densă se grăbea, amestecată cu soldați. Oamenii ridicau privirea, surprinşi de a vedea avionul care zbura atât de jos.

Un grup de soldați erau strânşi în fața portului, înconjurându-i pe hinduşii dezarmați Deja, trupuri pluteau pe apă, lângă mal.

Pogromul începuse Malko avu inima strânsă. Nu ar fi vrut aşa ceva. Pe când virau pe deasupra pieței, o voce furioasă ieşi din difuzorul radioului de bord.

— *You are not allowed to fly over Zanzibar.*[28]

Calm, Peter Raw deschise microfonul şi răspunse:

— *Fuck off!* [29]

Apoi, urcă în cercuri lente, deasupra oraşului. Ici şi colo, incendiile se amestecau cu soarele care apunea, colorând cu pete roşii casele albe din Zanzibar.

28 Nu aveți dreptul să survolați Zanzibarul.

29 Să vă ia dracu!